

GERÇEĞİ DÜŞÜNDÜNÜZ MÜ?

İnsan Bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmüyor mu? Şimdi o, apaçık bir düşman kesilmiştir. Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir". (Yasin Suresi, 77-79)

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmastır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheli ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 40.000 resmin yer aldığı toplam 55.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah (sav)'in mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah (sav)'in mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Yüce Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uyгурca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Maldivlerde kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar

da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fıkri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyyatı karşısında fıkren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fıkri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fıkri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fıkren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir. Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Üçüncü Baskı: Ağustos 1997
Dördüncü Baskı: Ağustos 2000
Beşinci Baskı: Temmuz 2001
Altıncı Baskı: Eylül 2005
Yedinci Baskı: Ekim 2005
Sekizinci Baskı: Şubat 2006
Dokuzuncu Baskı: Aralık 2006
Onuncu Baskı: Ocak 2009
Onbirinci Baskı: Mart 2010
Onikinci Baskı: Haziran 2013
Onüçüncü Baskı: Ağustos 2015

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Kayışdağı Mah. Değirmen sokak No: 3
Ataşehir - İstanbul / Tel: (0216) 660 00 59

Baskı: Doğa Basım İleri Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org. Sanayi Bölgesi, Turgut Özal Cad.
Çelik Yenal Endüstri Merkezi No 117/ 2A-2B
İkitelli - İstanbul / Tel: (0212) 407 09 00

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net
www.harunyahya.tv - www.a9.com.tr
twitter@adnan_oktar

İÇİNDEKİLER

Giriş: Yeni Bir Dünya.....	33
Temel Sorular.....	38
Kuran Üzerinde Düşünmek.....	49
Kuran'daki Din ve Ataların Dini.....	52
Gerçek Dindarlar ve Sahte Dindarlar.....	54
Kuran'da Tarif Edilen Mümin.....	58
Kendi Kendimizi Sorgulamak.....	68
Din Ahlakını Yaşamayan İnsan Modelinin Zararları	71
Dinden Uzak Toplumdan Kuran Ahlakına Geçiş.....	81
Dünya ve Ahiret.....	89
Cennet: Müminlerin Gerçek Yurdu.....	96
İnkarcıları Bekleyen Cehennem.....	102
Yeni Bir Boyut.....	108
Gözümüzün Önündeki Mucizeler.....	137
Sivrisinek.....	138
Balarısı.....	144
Deve.....	155
Kuran'da Kelime Tekrarları.....	159
Kuran'da 19 Sayısı.....	160
Darwinizm'in Çöküşü.....	164

Yaratılış Gerçeği

Onlara binmeniz ve süs için atları, katırları ve merkepleri (yarattı). Ve daha sizlerin bilmediğiniz neleri yaratmaktadır? (Nahl Suresi, 8)

Martı türü kuşlarda gaganın biçimi beslenme özelliklerine bağlı olarak türden türe değişiklik gösterir. Örneğin martıların ve özellikle yırtıcı martıların kanca uçlu gagaları yakalayıp koparmaya elverişlidir. Bazı türlerin, örneğin Atlas Okyanusu kıyılarında yaşayan deniz papağanı ile ak sumru kuşlarının gagaları ise birkaç balık taşıırken, dalıp yeniden balık avlayabilecekleri bir yapıya sahiptir. Görüldüğü gibi aynı türdeki kuşlar arasında var olan çeşitli özellikler, Yüce Allah'ın eşi benzeri olmayan yaratma sanatını tanımamıza vesile olur.

www.bilgilerdunyasi.net

Burnumuz nefes aldığımız havanın ısıtılması ve nemlendirilmesi görevini üstlenmiştir. Burnun iç yüzeyini kaplayan mukus tabaka su buharı salgılayarak giren havayı nemlendirir. Mukus tabakanın hemen altında yer alan çok sayıdaki kılcal damar da geçiş sırasında havanın ısınmasını sağlar. Böylece hava, akciğerlerin hassas yapıları için en uygun hale getirilir. Söz konusu mekanizma, binaların sıcaklık ve nem ortamını düzenleyen gelişmiş bir klima sistemine benzer. Burada ana hatlarıyla anlatılan bu işlemler gerçekte oldukça karmaşıktır.

www.harunyahya.net

Göz, 600 bin sinirle beyne bağlanır. Aynı anda 1.5 milyon mesaj alıp bunları düzenler ve saatte 500 km'lik hızla beyne gönderir. Tek bir noktaya baktığınızda, aslında birbirinden farklı yüzlerce detay görürsünüz. Ayrıca mucizevi bir şekilde göz, bunların hepsinden gelen mesajları ayırt eder, hepsini değerlendirir ve her birini beyne iletir.

www.hayatinkokeni.com

İşçi arıların hareketleri son derece tutarlıdır ve bir amaç üzerinedir. Kovandaki bir arı yeni yumurtalar için hücreler hazırlarken, diğeri kraliçeye hizmet etmek için petekler arasında dolaşır, bir üçüncüsüyse bal toplar. Her işçi arı Rabbimiz'in ilhamıyla kesin olarak neyi nasıl yapacağını bilir, kusursuz bir disiplinle hareket eder.

www.Allahvar.com

Enzimler, hücreleri hareketlendirip reaksiyonları başlatmak ve hızlandırmakla görevlidirler. Bir enzim bir reaksiyonu milyar kere hızlandırabilir. Örneğin insan vücudundaki enzimlerden sadece bir tanesi görevini yapmasaydı, bu cümleyi okumak 1500 yıl sürecekti. Hatta siz bu cümleyi okuyana kadar sizi yaşatan pek çok reaksiyon da devreye girmeyi bekleyecek ve birbirinden habersiz ve hareketsiz hücreler teker teker ölmeye başlayacaktı. Ancak kusursuz yaratılış sayesinde bu gerçekleşmez ve enzimler görevlerini eksiksizce yerine getirir.

Orkidelerin değişik üreme yöntemleri vardır. Örneğin bazı orkideler nektar üretemez sadece nektar kokusu üretirler. Bu kokuya aldanan arılara nektar vermedikleri halde, onları kandırmış ve polenlerini taşıttırmış olurlar. Bir bitkinin yalnızca polenlerini taşımak için nektar vermediği halde nektar kokusunu taklit edebilmesi hiç kuşkusuz ki bu bitkilerin bilinci sayesinde gerçekleşen olaylar değildir. Akıl ve şuur sahibi olmayan bitkiler de diğer tüm canlılar gibi Allah'ın ilhamı ile hareket etmektedirler.

www.ehlisunnetinonemi.com

Kuzey kutbunda yaşayan deniz kırlangıçları, her yıl 30.000-40.000 km.lik yol boyunca kanat çırpırlar. Bu kırlangıçların vatanları Kuzey Kutbu'dur. Fakat her yıl Kuzey Amerika, Grönland ya da Sibiry'a'daki üreme bölgelerinden, Kuzey Kutbu sularındaki kışlık bölgelere doğru yolculuk yaparlar.

www.hayvanlaralemi.net

Kutuplardaki buzlu sularda yaşayan balıkların neden donmadığını hiç merak ettiniz mi? Bu balıklar, derilerindeki buz kristallerinin sıcaklığını -20C'ye kadar yükselten bir proteini üreten gene sahiptirler. Bu protein buz kristallerindeki oksijen moleküllerine bağlanarak genleşmelerini engeller yani canlının donmasını önler.

www.evrincilerinitiraflari.com

Evrin teorisi, kuşların küçük yapılı ve etobur theropod dinzorlardan, yani bir sürüngen türünden türediği iddiasındadır. Oysa hem kuşlarla sürüngenler arasında yapılan anatomik karşılaştırmalar hem de fosil kayıtları bu iddiayı yalanlamaktadır. Resimde görülen fosil,

Confuciusornis olarak adlandırılan soyu tükenmiş bir kuş türüne aittir. Günümüz kuşlarına büyük bir benzerlik gösteren Confuciusornis, kuşların evrimi senaryosunu yıkmıştır.

www.belgeseller.net

Confuciusornis

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 120 milyon yıl

Bölge: Çin

Confuciusornis'in temsili resmi (üstte)

Bilinen 30 - 40 türü olan gürgen ağacı, genellikle kuzey iklimlerinin hakim olduğu bölgelerde yetişir. Fosil bulguları günümüzde yaşayan gürgenlerle, bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark olmadığını ortaya koymuştur. Gürgen ağaçları, Darwinistlerin iddialarına meydan okumakta, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu söylemektedir.

www.Allahinisimleri.net

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Gürgen yaprağının günümüzdeki örneği.

Darwinistlerin bitkilerin evrimi senaryosunu geçersiz kılan delillerden biri de resimde görülen 50 milyon yıllık ginkgo yaprağıdır. Ginkgoların başka bir bitkiden türemediklerinin, başka bir bitkiye de dönüşmediklerinin göstergesi olan bu fosil, diğer bütün fosil örnekleri gibi evrimcileri büyük bir açmaza sokmaktadır.

www.evrmmasali.com

Ginkgo Yapağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Günümüzdeki ginkgo yaprağı

Ait oldukları ağacın çoğalması için gerekli olan tohumları taşıyan kozalakların yapısı diğer tüm canlılar gibi, milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramamıştır. Günümüzdeki kozalaklarla aynı olan 65 - 23 milyon yıl yaşındaki kozalaklar, tarih boyunca evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının önemli örneklerinden biridir.

www.hayatinkokeni.com

Kozalak

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 65 - 23 milyon yıl

Bölge: Almanya

Altta resimlerde kozalak fosilinden hiçbir farkı olmayan günümüzdeki kozalaklar bulunmaktadır.

Eklembacaklılar filumuna dahil olan at nalı yengeçleri, Chelicerata (kelikeserliler) alt filumuna dahildirler ve örümcekler ve akrep familyalarına daha yakındırlar. Resimde görülen 150 milyon yıl yaşındaki at nalı yengeci fosili, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını bir kez daha teyit etmektedir.

www.yasayanfosiller.com

At Nalı Yengeci

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen, Almanya

Günümüzde yaşayan örnekler altta

Balon balığı milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlığını devam ettirmektedir. 95 milyon yıl önce yaşayan balon balıklarıyla, bugün yaşayanların tamamen aynı olması, evrimcilerin asla açıklayamayacakları bir durumdur. Fosillerin gösterdiği gerçek, canlıları Allah'ın yarattığıdır.

www.yaratilisatlasiyorular.com

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Üstte, 95 milyon yıllık balon balığı fosili.

Günümüzde yaşayan balon balığı (yanda)

Darwinistlerin iddia ettiği gibi aşamalı bir evrim sürecinin yaşanmadığını gösteren bilimsel bulgulardan bir diğeri de resimde görülen karides fosilidir. Var oldukları ilk andan itibaren tüm özellikleri ve uzuvlarıyla eksiksiz olan karidesler hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Bu karides fosili, evrimin hayal ürünü bir senaryo olduğunu tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir.

www.netcevap.org

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu gösteren fosillerden biri de resimde görülen yaklaşık 150 milyon yıl yaşındaki karides fosilidir. Günümüzdeki karideslerden hiçbir farkı yoktur.

Fosil kayıtları canlılığın kökenini anlamak için yeterince zengindir ve bu gerçek karşımıza somut bir tablo çıkarmaktadır: Farklı canlı türleri, aralarında hayali evrimsel "geçiş formları" olmadan, yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Bu da tüm canlıları Yüce Allah'ın yarattığının delillerinden biridir.

www.yaratilismuzesi.com

Yengeç

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37 - 23 milyon yıl

Bölge: Danimarka

Günümüzde yaşayan yengeç örnekleri (sağda)

Reduviida (yırtıcı tahtakuruları) familyasına dahil olan bu böceklerin çeşitli türleri chagus hastalığını yayan ana faktörlerdir. Darwin'i zehirleyerek onun yaşamını hasta bir şekilde geçirmesine neden olan suikastçi böcek, antenini zehiri enjekte etmek için kullanır ve karşısındaki canlının dokularını eritip sıvılaştırır.

www.darwinistneleridusunmez.com

Günümüzde yaşamakta olan suikastçi böceklerden bir örnek (sağda)

Suikastçi Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Yürüyen Çalı isimli böcekler yavaş hareket etmeleri ve kamuflaj yapmaları ile tanınır. Uzun bedenleri, bacakları, antenleri ve renkleri ile tıpkı bir çalıya benzerler. Kamuflaj yapan canlılar yaşadıkları ortama son derece uyumlu şekilde yaratılmış vücut yapıları, biçimleri, renkleri ve desenleriyle özel bir koruma altına alınmışlardır.

www.ateizmecevap.org

Yürüyen Çalı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Yanda günümüzde hala yaşamakta olan Yürüyen Çalı böceği bulunmaktadır.

Darwin, teorisinin ancak fosil kayıtlarıyla doğrulanabileceğini biliyordu ve bu nedenle paleontolojik çalışmalara büyük umut bağlamıştı. Ne var ki, Darwin'den sonra geçen yaklaşık 150 yıl içinde hiç ara geçiş formu fosili bulunmadı. Dolayısıyla Darwin'in iddiaları hiçbir zaman teyit edilmedi. Fosiller, Darwin'in evrim teorisini geçersizliği ispatlanmış bir teori olarak tarihe gömdü. Bu fosillerden biri de, günümüzdekilerle aynı özelliklere sahip olan, resimdeki 95 milyon yıllık mürekkep balığı fosilidir.

www.evrimbelgeseli.com

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen 37 - 23 milyon yıllık kaplumbağa fosili, mükemmel detayları ile günümüz kaplumbağalarından farklı değildir. Bu deliller karşısında evrimcilerin kabul etmeleri gereken önemli bir gerçek vardır. Oklahoma Üniversitesi Jeoloji ve Jeofizik bölümünden evrimci David B. Kitts, bu gerçeği şöyle açıklar: *"Evrim türler arasında ara geçiş formları gerektirir, ancak paleontoloji bunları sağlamamıştır."* (David B. Kitts, "Paleontology and Evolutionary Theory," *Evolution*, Cilt. 28, Eylül 1974, sf. 467)

www.evrimefsanesi.com

Kaplumbağa fosilinin alttan görünüşü (üst sağda) mükemmel detayları ile günümüz kaplumbağalarından (üst solda) farklı olmadığını göstermektedir.

Kaplumbağa

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönem

Yaş: 37-23 milyon yıl

Bölge: Brule Oluşumu, Nebraska, ABD

**"Öğüt alıp düşünebilen bir topluluk"
ve "temiz akıl sahipleri" için**

YENİ BİR DÜNYA

***Bu, Rabbinin dosdoğru yoludur. Öğüt alıp düşünmesini bilen bir topluluk için ayetleri
böyle birer birer açıkladık. (En'am Suresi, 126)***

***Ki onlar, sözü işitirler ve en güzeline uyarlar. İşte onlar, Allah'ın kendilerini hidayete
erdirdiği kimselerdir ve onlar, temiz akıl sahipleridir. (Zümer Suresi, 18)***

Bu kitabı okuyan kişiden beklenen, hayatının en önemli konusunu yeniden gözden geçirmesidir. Ancak bunu yaparken, şimdiye kadar mutlak doğru olarak kabul ettiği kuralları, kapıldığı bazı önyargıları bir kenara bırakması gerekmektedir. Çünkü bir insan, ne olursa olsun bir konuya önyargıları ile yaklaşırsa doğru karar veremez. Çirkin görmek istediği şeyi çirkin görür. Kötü olduğuna önceden karar verdiği şeyi kötü olarak algılar.

Şu da bir gerçektir ki, bu önyargılar, peşin hükümler çoğu zaman kişinin kendisinden kaynaklanır. İnsan doğduğu günden itibaren içinde bulunduğu toplum tarafından sayısız önyargıya bağlanmaya mahkum edilir. Ailesi, yakın çevresi, arkadaşları onun değer yargılarını belirler. Özellikle günümüz toplumlarında medya insanları belli konularda şartlandırma yönünde büyük bir etkiye sahiptir. Gazete ve televizyonlar, onları izleyenlere pek çok iyi şeyi kötü, kötü şeyi de iyi gibi gösterme etkisine sahiptirler.

Toplumun kendisine aşıladığı önyargıları tümüyle kabul etmiş olan insan ise şahsiyetinden çok şey yitirmiştir. Kendi aklı ile değil, dışarının telkinleri ile hareket etmektedir. Söz konusu insan bu şekilde, ancak kendisine doğru olarak gösterilen değerleri doğru kabul eder. Her çağda her toplumun farklı doğrulara inandığını düşünürsek, topluma kayıtsız şartsız uymanın hiçbir anlam taşımadığını görebiliriz. Bazı toplumlar için yamyamlık doğal karşılanır, ya da faşist bir toplumda (Nazi Almanyası gibi) yarı deli bir lidere kayıtsız şartsız itaat etmek doğru olarak kabul edilir. Örnekleri çoğaltabiliriz, ama özetle söylemek istediğimiz, toplumun yanlış telkinlerinden bağımsız olarak düşünebilmenin akıl sahibi bir insana yaraşır bir tavır olduğudur.

Toplumun, hakkında sayısız önyargı oluşturduğu konuların başında din gelir. Özellikle medyanın bazı kesimlerinin yaptığı telkin, din hakkında bazı kimseler için aşılması zor peşin hükümler meydana getirmiştir. Hiçbir doğruluğu olmayan telkinlerin bir sonucu olarak, din, pek çok insanın fazla önemsemediği, üzerinde düşünme gereği hissetmediği ve mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştığı bir kavramdır. Bu düşünce yapısına sahip kişilerin, genelde pek bilinçli bir şekilde böyle bir tutum izledikleri söylenemez. Bu kişilere sorulsa muhtemelen dindar olduklarını belirteceklerdir, ama gerçekte din onlar için, hayatlarında en az önem verdikleri konulardan biridir.

Aslında bu kişi hayatında bir kez bile oturup, ciddi bir şekilde, din ve kendisinin din hakkındaki düşünce ve davranışları hakkında da düşünmemiştir. Din ahlakının neden var olduğu gibi bir soru üzerinde hiç kafa yormamıştır. Onun yanlış bakış açısında göre din; genellikle yaşlı insanları ilgilendirir, bazı doğru ahlaki değerleri savunur, fakat bununla birlikte pek çok "can sıkıcı" yasak ve kısıtlama getirir. Dine dair uygulamaların bazılarını doğru ve yerinde, bazılarını ise kendi aklınca eski ve "çağdışı" bulur. (Allah'ı ve İslam'ı tenzih ederiz.) Yine de genellikle açıkça dini inkar etmez. Ama başta söylediğimiz gibi, din ahlakından mümkün olduğunca uzak durur. Dindar olduğunu düşündüğü kişilerle asla görüşmek, konuşmak, hatta aynı ortamda bulunmak istemez. Bu önyargılı ve çarpık bakış açısına göre onlar korkunç ve karanlık insanlardır. Oysa bu kişi büyük bir yanılgı içindedir. İslam dini estetiği, kaliteyi, asaleti, nezaketi, güzelliği, sevgiyi, içtenliği, merhameti, sevecenliği, düşünmeyi, araştırmayı, akılcı olmayı gerekli kılan, samimi olarak bu ahlaki yaşayanları manen çok üstünleştiren bir dindir.

Dine yönelik bu yanlış bakış açısı, vurguladığımız gibi, toplumun bazı kesimlerinin verdiği telkinleri doğrudan kabul etmekten, kısacası bağımsız olarak düşünmemekten kaynaklanır. Düşünmenin önemi ise, İslam'ın temel kaynağı olan Kuran ayetleriyle haber verilmiştir:

De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Yeryüzü ve onun içinde olanlar kimindir?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de öğüt alıp-düşünmeyecek misiniz?" (Mü'minun Suresi, 84-85)

Andolsun Biz Kur'an'ı zikir için kolaylaştırdık. Fakat öğüt alıp-düşünen var mı? (Kamer Suresi, 17)

... İşte Rabbiniz olan Allah budur, öyleyse O'na kulluk edin. Yine de öğüt alıp düşünmeyecek misiniz? (Yunus Suresi, 3)

Yaratan, hiç yaratmayan gibi midir? Artık öğüt alıp-düşünmez misiniz? (Nahl Suresi, 17)

Din hakkında toplumun telkinlerinden bağımsız olarak düşünmeyen kişi, iki büyük yanlışın içine düşecektir. Bunlardan birincisi, din ahlakından uzak durmaya çalışan kişinin, dinin varlık sebebini yani Allah'ı düşünmemesi, tanımaması, daha doğru bir deyişle, Yüce Allah'ın sonsuz kudretini takdir edememesidir. İkinci yanlış ise, dinin, insanı, sıkıntı ve baskı dolu, tutucu bir ortama sürükleyeceğini ve ona, yaratılışına ters yaptırımlar yükleyeceğini sanmasıdır. Din adına ortaya çıkan bazı kimselerin, söz konusu tabloyu, dinin kendisiymiş gibi öne sürmeleri de, kişideki "din ahlakını yaşarsam istediklerimi yapamam" korkusunun sürmesinin önemli bir sebebidir. Halbuki gerçekler bu kişinin sahip olduğu kanaatten çok farklıdır. İslam ahlakı insanı her türlü baskıdan, korkudan, endişeden, tedirginlikten kurtarır. Kişinin hep neşeli, itidalli, huzurlu ve rahat bir ruh haline sahip olmasını sağlar. Samimi olarak Kuran'a ve sünnete uyan bir kimse, yukarıda saydığımız ön yargılara sahip olan kişinin asla yaşayamayacağı ve belki de hayal dahi edemeyeceği bir güzellik ve bereket içinde yaşar.

İnsan, birinci yanlıştan kurtulduğu zaman, yani kendisini yaratan ve ona en yakın varlık olan Allah'ı tanıdığı anda, dinden uzak durmak gerektiği şeklindeki batıl inançtan da kurtulur. Bu yanlışın çözülmesinin getireceği zihin açıklığı ve duyarlılık, ikinci yanlışın da çözülmesini sağlar. Din görüntüsü altındaki başka yapılar ve gerçek din arasındaki bariz farklılıkları ayırt eder.

Özetlemek gerekirse, din hakkında sayısız önyargı oluşmuş durumdadır. Fakat, dine yaklaşırken, temel kıstas, insanların din hakkında ne dedikleri değil, insanın kendi vicdanı olmalıdır. "İnsanların çoğunluğuna" uymanın insanı doğruya götürmeyeceği Kuran'da açık bir şekilde ifade edilmiştir:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak "zan ve tahminle" yalan söylerler. (Enam Suresi, 116)

"Topluluk" ya da diğer adıyla "sürü psikolojisi"nden kurtulup, kendi vicdanı ile düşünmeye başlayan insan, Kuran ayetlerinde haber verilen gerçeği bizzat kendisi görür. O artık, "insanların büyük çoğunluğundan" farklı olarak yeni bir dünyaya adım atmıştır. Bu adımı kendisini eski dünyanın tüm karanlığından, sıkıntısından, darlığından uzaklaştırıp, dinin vesile olduğu sonsuz güzelliklere ve derin hikmetlere götürecektir... Bu arada hemen hatırlatmakta yarar vardır; din derken Rabbimiz'in gönderdiği son hak din olan İslam'ı kastediyoruz. Çünkü Kuran'da bildirildiği gibi, "... **Din, Allah Katında şüphesiz İslam'dır...**" (Al-i İmran Suresi, 19)

TEMEL SORULAR...

Yoksa onlar, hiçbir şey olmaksızın mı yaratıldılar? Yoksa yaratıcılar kendileri mi? Yoksa gökleri ve yeri onlar mı yarattılar? Hayır; onlar, kesin bir bilgiyle inanmıyorlar. Yoksa Rabbinin hazineleri onların yanında mıdır? Yoksa üstün güç (herşeyin denetim ve yönetim) sahipleri kendileri midir? (Tur Suresi, 35-37)

Önceki bölümde değindiğimiz gibi, dine önyargılarla yaklaşan bir kişinin içine düşeceği birinci yanlış Allah'ın varlığını düşünmeden dini değerlendirmektir. Kişi İslam'ı değerlendirecekse önce Allah'ın sonsuz kudretini anlamaya çalışmalıdır. Eğer Allah'a inanmıyorsa, Kuran'ı da Müslümanları da kendi batıl ve yanlış bilgilerle dolu dünya görüşü içinde inceleyecektir. Ve böyle bir incelemeyle doğruya ulaşması mümkün değildir.

Nitekim tarih boyunca din hakkında araştırma yapan kimi sosyologlar, dinin nasıl ortaya çıktığından ya da toplum üzerindeki etkisinden bahseden binlerce cilt kitap yazmışlardır. Ama bütün bu akademik çalışmalara rağmen bu kişiler, din ahlakını gerçekten yaşayan bir kişinin dinden anladığının binde birini bile anlayamamış, dinin gerçeğine, özüne ulaşamamışlardır. Çünkü bu kişiler, dinin temeli olan Allah'ın birliği ve herşeyi sarıp kuşattığı gerçeğini, kavrayamamışlardır. Kuran'da bu tarz kişilerin durumu, **"... Onlar ilmini kuşatamadıkları ve kendilerine henüz yorumu gelmemiş bir şeyi yalanladılar..."** (Yunus Suresi, 39) ayetiyle belirtilir.

İslam'ın ne demek olduğunu, insan, Allah'ın varlığını anladığında ve Kuran'da tarif edilen hayatı yaşadığında hemen anlayabilir.

Allah'ın varlığı ve O'ndan başka ilah olmadığı ise aslında çok açık bir gerçektir. Ama düşünce tembelliği üzerine kurulu olan "cahiliye toplumu" (Kuran'da, İslam dışı sosyal yapılar bu sıfatla tanımlanır) bu gerçeğin farkında olamayacak kadar körleşmiş durumdadır. Zaten "cahil" sıfatını da bu yüzden taşır.

Müslümanlar ise Kuran'daki birçok ayette, Allah'ın varlığını düşünme ve yaratılış delillerini gözlemleme konusunda sorumlu tutulmuşlardır. Bu ayetlerden biri şöyledir:

De ki: "Düşündünüz mü hiç; eğer Allah sizin işitmenizi ve görmenizi alıverir ve kalplerinizi mühürlerse, onları size Allah'tan başka getirebilecek ilah kimdir?" Bak, Biz nasıl ayetleri "çeşitli biçimlerde açıklıyoruz da" sonra onlar (yine) sırt çevirip-engelliyorlar? (Enam Suresi, 46)

Küçük bir örnek, insanın düşüncesini açmaya ve cahiliye toplumunun bir bireyi olması nedeniyle üstünde taşıdığı cehaleti dağıtmaya yardımcı olabilir.

Şu ana kadar hafızanızdaki herşeyin -bedeninize ait bilgi de dahil- silindiğini varsayalım. Böyle bir konumda kendinizi dünya benzeri bir yerde bulsanız, içinde bulunacağınız durum son derece şaşırtıcı olurdu. Düşünelim: Tüm hafızanız silinmiş olarak birdenbire yeryüzünün bir yerinde var oldunuz.

İlk fark ettiğiniz herhalde kendi bedeniniz olacaktı. "Ben" dediğiniz şeyden farklı bir şey olduğunu hissettiğinizden, ona istediğinizi yaptırabilmek size çok ilginç gelecekti. Belki bir süre kolunuzu indirip kaldıracak, neye yaradığını anlamaya çalışacaktınız.

Etrafta nereden var olduğunu bilemediğiniz bedeninize son derece uygun bir çevre bulacaktınız. Üzerine basılabilecek sağlam bir zemin, net bir görüntü, birbirinden güzel kokular, çeşitli hayvanlar, tam bedeninin isteklerine uygun bir ısı, rahat solunabilecek bir atmosfer ve daha binlerce hassas denge... Acıkan bedeninizin ihtiyaç duyduğu yiyecekler, kuruyan damağınızı serinletecek tertemiz su ve daha birçokları...

Böyle bir ortamda acaba hiçbir şey düşünmeden gününüzü gün etmeye mi yoksa kendinize bazı sorular sormaya mı başladınız? Önce kim olduğunuzu, neden orada var olduğunuzu, gördüğünüz düzenin varoluş sebebini araştırmaz mıydınız? Aklınıza gelecek ilk sorular şunlar olmaz mıydı?

- Ben kimim?
- Beni kim var etti, sahip olduğum kusursuz bedeni kim yarattı?
- Etrafımdaki büyük düzeni yaratan kim?
- Benden ne istiyor, bana neyi gösteriyor?

Biraz akıllı olan insan, böyle bir durumda, üstteki ve bunlara benzer sorulara cevap bulmaktan daha önemli hiçbir şey olmadığını düşünürdü. Bütün bu soruları boş verip, gündüzleri amaçsızca gezerek, geceleri de uyuyarak geçirmeyi tercih eden birisi için de "akılsız" kelimesinden başka bir sıfat kullanılamazdı.

O arazide birden var olan bedeni ve o bedenin içinde bulunduğu ortamı mutlaka üstün akıl sahibi bir kudret meydana getirmiştir. İnsanın bundan sonra da sürdüreceği her bir saniyelik hayat da yine O'nun sayesinde var olabilir. O halde insanın yaşamında sonsuz bir güce sahip olan bu üstün gücü tanımaya çalışmaktan daha önemli ne olabilir?

Örneği biraz daha ileri götürüp, arazide ilerleye ilerleye bir şehre vardığınızı düşünelim. Şehir içinde çoğu oldukça kaba, hırslı ve samimiyetsiz çeşit çeşit insanlar olsun. Ve nedense, burasının ve kendilerinin sahibinin kim olduğunu hiç düşünmüyor olsunlar. Farz edin ki, hepsi kendine bir iş, bir amaç ya da bir ideoloji bulmuş, ama bir türlü şehre iyi bir düzen getiremiyorlar.

Bu ortam içinde, ahlaki yönden şehirdeki diğer insanlara göre değişik davranan, ölçülü ve akılcı tavırlar sergileyen, düzgün konuşan, diğerlerinden farklı oldukları hemen gözlemlenebilen, güvenilir ve doğru sözlü oldukları hissedilen birileri ile karşılaştığınızı varsayalım. Onlarla bir konuşmaya daldığınızı ve ilerleyen sohbet sırasında şöyle bir bilgi verdiklerini de farz edelim:

"Biz diğerlerinden farklı düşünen ve yaşayan insanlarız. Çünkü biz, burasının, bizim ve tüm diğer insanların -sen de buna dahilsin- bir sahibi olduğunu, O'nun gücünün sınırsız olduğunu ve burayı da insanları sınamak ve eğitmek için geçici bir yer olarak oluşturduğunu biliyoruz. O'ndan bize ulaşmış bir kitap var, bu kitabın yazdıklarına göre tüm hayatımızı düzenliyoruz."

Böyle bir durumda, belki bu insanların doğruyu söyleyip söylemediklerinden hemen emin olamazdınız. Ama onları dinlemekten, hele sözünü ettikleri kitap hakkında bilgi edinmekten daha önemli hiçbir şey olmadığını kolayca anladınız, öyle değil mi?... O halde sizin, bu

örnekteki kadar hassas olmanızı engelleyen şey nedir? Söz konusu kişi gibi dünya üzerinde bir anda değil de, uzun bir gelişim süresi içinde var olmuş olmanız mı? Bu durumda örneğe bağlı kalarak düşünürsek, şehirdeki insanların çoğunun içinde olduğu duruma düşmüş bulunmaktasınız. Peki şu anda bu yapınızla, sizi yalnızca "bu akşam ne yiyeceğim, yarın hangi kıyafetimi giysem?" ya da "şu hakkımda ne düşünüyor, buna ne diyeceğim?" gibi sorulara cevap bulmaya yönelten ve bu sorulardan çok daha önemli olduğu çok açık olan konulardan uzak tutan "cahil" toplumların var olduğunun farkında mısınız?

Bu toplumun içinde bulunmak ve onun telkinlerinden etkilenmekten kaynaklanan cahilliği bir düşünelim...

Kendi kendinize şu soruyu sorun (ki bu soru söz konusu toplumda, ya unutulmuş ya da yetersiz sözde "açıklama"larla rafa kaldırılmıştır): Ben nasıl var oldum?

Bu soruyu cevaplayabilmek için, öncelikle bütün önyargılarınızdan sıyrılıp, hayatın başlangıcını, yani doğum olayını kısaca incelememiz faydalı olacaktır.

Doğumun Kısa Tarihi

Yeni bir insanın yaratılmasının sebebi olacak sperm erkek vücudunun dış kısmındaki bir bölgede üretilir. Bunun sebebi üretimin ancak vücut ısısının yaklaşık 2 derece altında gerçekleşebilmesidir. Bu ısının sabitlenmesi için bir de testis üstüne yerleştirilmiş özel deri çalışır. Bunun fonksiyonu soğukta büzüşerek, sıcakta ise terleyerek gerekli olan ısıyı sabit tutmaktır. Testislerde, dakikada ortalama 1.000 adet üretilen sperm erkek testislerinden kadının yumurtalarına doğru yapacağı yolculuk için özel bir yaratılışa sahiptir; baş, boyun ve kuyruktan oluşur. Kuyruğu ile bir balık gibi ana rahminde ilerler.

Bebğin genetik şifresinin bir bölümünü barındıran baş kısmı özel bir koruyucu zırhla kaplanmış. Bu zırhın faydası anne rahminin girişinde fark edilir: Buradaki ortam -annenin mikropardan korunması amacıyla- son derece asitlidir.

Erkekten rahme atılan sadece milyonlarca sperm değildir. Meni birbirinden farklı sıvıların karışımından oluşur. Bu sıvılar, spermelerin gerek duyduğu enerjiyi karşılayacak olan şekeri içerir. Ayrıca baz özelliğiyle ana rahminin girişindeki asitleri nötralize etmek, spermin hareket edeceği kaygan ortamı sağlamak gibi görevleri vardır. Sperm yumurtaya varana kadar annenin vücudunda zorlu bir yolculuk geçirirler. Kendilerini ne kadar savunurlarsa savunsunlar, 200-300 milyon spermden yumurtaya ulaşanların sayısı bini pek aşamaz.

Bütün bu bilgilerin ışığında akla gelen şu ilk sorunun cevabını düşünelim: Sperm, anne vücudunu hiç tanımadığı halde, nasıl olmuş da "kendi kendini" o ortama uygun hale getirmiştir?

Sperm, "kendi kendini" bir ortama uygun hale getiremeyeceğine göre, bu sorunun tek cevabı, bu ortama uygun olarak yaratıldığıdır.

Doğumun kısa tarihine devam edelim:

Yumurta, bir tuz tanesinin ancak yarısı büyüklüğündedir. Yumurta ile spermin karşılaştığı yer fallop tüpü adı verilen bölümdür. Yumurta spermin kendisini bulabilmesi için özel bir sıvı salgılar. Sperm de bu sıvıyı izleyerek hedeflerine ulaşırlar.

Yumurtayı dölleyecek sperm yumurtaya yaklaştığında, yumurtanın salgıladığı bir sıvı spermin koruyucu zırhını eritir. Ve spermin ucundaki eritici enzim kesecikleri açığa çıkar. Sperm yumurtaya ulaştığında bu enzimler yumurtanın zarını delerek spermin içeri girmesini sağlar. Böylece yumurtanın etrafını kuşatan sperm, içeri girmek için büyük bir yarışa başlarlar. Yumurtayı genelde tek bir sperm döller ve bu andan sonra başka bir spermin içeri girmesi ihtimali kalmaz. Bunun sebebi yumurtanın etrafında bulunan elektriksel alanın ilk spermin içeriye girmesiyle itici özellik kazanmasıdır.

Sonunda spermdeki erkeğin DNA'sıyla kadının DNA'sı birleşir. Artık annenin karnında yabancı yeni bir hücre (zigot), yeni bir insan vardır.

Yumurtayla ilgili bu bilgileri düşününce akla hemen şu soru gelmektedir: Yumurta sanki spermle karşılaşacağını "bilmektedir"; bu nasıl olabilir? Bunun da tek cevabı, yumurtanın sperme uygun olacak şekilde -her ikisini de birbirine uygun kıldığına göre, her ikisini de kontrol eden- bir Yaratıcı tarafından yaratıldığıdır...

Doğumun olağanüstülüğü bununla bitmez, insanın oluşum aşamaları daha yeni başlamaktadır:

Yumurtanın döl yatağına yerleşebilmesi çıkıntılı yüzeyi sayesinde gerçekleşir. Bu çıkıntılar, yumurtanın gerçek uzantıları olup, toprağa yerleşen kökler gibi, organın derinliklerine doğru dalarlar. Böylece zigot kendisinin gelişimi için annenin vücudunda salgılanan hormonlardan yararlanabilir. Döl yatağına tam anlamıyla tutunmuş olan zigot gelişmeye başlar. Yumurta rahime yerleşmeye ve beslenmeye başlamıştır.

Bundan sonra 2-4-8-16 şeklinde katlamalı olarak çoğalan hücreler teker teker bebeğin organlarını oluşturmaya başlar. Bu hücrelerin çoğalması bölünerek gerçekleşir ve yeni oluşan hücreler birbirinin aynıdır. Buna rağmen, nasıldır ve nedendir bilinmez, hücreler mükemmel bir organizasyon içerisinde farklı hareket ederler ve oluşturacakları organlarına uygun olarak özelleşmeye başlarlar. Başlangıçta jelatini andıran ceninde büyük bir değişim görülür; o yumuşak yapının içinde vücudun dik durmasını sağlayacak sert kemikler oluşmaya başlar. Hem de her kemik yerli yerinde!

Diğer bir deyişle başlangıçta aynı olan hücreler farklılaşarak kimi ışığa karşı hassas göz hücrelerini, kimi sıcaklığı, soğukluğu ya da acıyı algılayan sinir hücrelerini veya ses titreşimlerini hissedecek hücreleri oluşturur.

Sonunda bebek annesinin karnındaki gelişimini tamamlamış ve dünyaya gelmiştir. Bu haliyle anne karnındaki halinden 100 milyon kat büyük, 6 milyar kat da ağırdır.

Önemli olan burada anlatılan "kısa tarih"in, başka herhangi bir canlının değil, bizim hayata başlangıç öykümüz olmasıdır. O halde bir insan için, böylesine karmaşık, ama olağanüstü bir olayın kimin eseri olduğunu bulmaktan daha önemli ne olabilir?

Bu sorunun cevabını biraz sonra verelim ve şu an doğumun kısa tarihini gözden geçirdikten sonra cevaplanması gereken bir başka soruyu cevaplayalım:

Hücreler çoğalırken nasıl olur da gruplara ayrılıp, vücudun farklı organlarını oluşturmaya başlayabilirler?

Bu aşamada karşımıza çıkan gerçek şudur: Doğumla ilgili soruların Yaratıcı'nın varlığını kabul etmekten başka bir cevabı olamaz. Bütün bu kompleks işlemlerin "kendi kendine"

oluşturduğunu düşünmek akıl dışıdır. Şuursuz hücreler nasıl "karar verip" de insan organlarını oluşturabilirler? Olaydaki olağanüstülüğü gören ateist bilim adamları bile bunun kendiliğinden olamayacağını itiraf etmekte, fakat yaratılışı kabul etmemek için anlamsız bir isim takarak "doğa mucizesi" şeklinde tanımlamaktadırlar. Ancak doğada, böylesine mükemmel bir sistemi geliştirecek bilinç aramak boşunadır. Doğanın kendisi de cansız ve şuursuz atomlardan oluşan bir bütündür ve karar alıp uygulama gücüne sahip değildir.

Bu olayın anne ve babadan kaynaklandığını düşünmek de elbette ki yanlış olur. Hatta onlar da bedenlerinde gerçekleşen olaylardan dahi habersizdirler. Böyle olmasına rağmen, anne-baba, doğan kişinin tarafından hayat sebebi olarak görülür. Bu nedenle anne babaya büyük bir minnet, sevgi ve saygı gösterilir.

O halde insan düşünmelidir: Doğumunun -ve aslında diğer tüm hayat fonksiyonlarının- gerçek Yaratıcısı olan Allah çok daha minnet, sevgi ve saygıya layık değil midir? O'nun varlığı açıktır, zaten O'nsuz bir şeyin var olması mümkün değildir.

Kuran'da insanın yaratılış mucizesi şöyle anlatılmaktadır:

Andolsun, Biz insanı, süzme bir çamurdan yarattık. Sonra onu bir su damlası olarak, savunması sağlam bir karar yerine yerleştirdik. Sonra o su damlasını bir alak (embriyo) olarak yarattık; ardından o alakı (hücre topluluğu) bir çiğnem et parçası olarak yarattık; daha sonra o çiğnem et parçasını kemik olarak yarattık; böylece kemiklere de et giydirdik; sonra bir başka yaratışla onu inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne Yücedir. (Müminun Suresi, 12-14)

Başka Kuran ayetlerinde yaratılış mucizesinden şöyle bahsedilmektedir:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.' Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı. (Öyleyse Allah,) Ölüleri diriltmeye güç yetiren değil midir? (Kıyamet Suresi, 36-40)

... O'nun bilgisi olmaksızın, hiçbir dişi gebe kalmaz ve doğurmaz da. Ömür sürene, ömür verilmesi ve onun ömründen kısaltılması da mutlaka bir kitapta (yazılı)dır. Gerçekten bu, Allah'a göre kolaydır. (Fatır Suresi, 11)

Bu durumda, bir insanın baştaki örnekte anlatılan ve "birdenbire var olmuş" ve kimin kendini ve etrafını var ettiğini merak eden adamdan hiçbir farkı olmadığı ortadadır.

Böyle olunca da, yapılması gereken en önemli şey, eğer o adamın şehirde tanıştığı ve kendisine, kendini ve etraftaki herşeyi yaratan Yaratıcımızı tanıtabileceklerini, O'ndan kendilerine ulaşmış bir kitap olduğunu söyleyen kişiler gibi birileri varsa onları dinlemektir. Ya da, insan bütün bunları görmezlikten gelip, "bu akşam ne giyeceğim, falancaya ne diyeceğim" gibi her gün tekrarlanan ve bir gün ölümle birlikte hiçbir anlamı kalmayacağı açık olan sorularla uğraşmaya dönebilir.

Şimdi siz düşünün: Bu iki seçenekten hangisi daha akılcı, daha mantıklı ve daha "vicdani"dir?...

İnsan Allah'ın yarattığı bir varlıktır, bunu inkar edemez. Olaya başka hiçbir açıklama getiremez. Yaratıldığına göre, üstteki ayette bildirildiği gibi, "başıboş ve sorumsuz" da bırakılmayacaktır. Yaratılışının elbette bir amacı vardır. Bunu nereden öğrenecektir?

Bu sorunun tek bir cevabı vardır: Allah'ın kendisine yolladığı Kitaptan...

KURAN ÜZERİNDE DÜŞÜNMEK

Biz senden evvel kendilerine vahyettiğimiz erkeklerden başka (peygamberler) göndermedik. Eğer bilmiyorsanız, zikir ehline sorun. (Onları) Apaçık deliller ve kitaplarla (gönderdik). Sana da zikri (Kur'an'ı) indirdik ki, insanlara kendileri için indirileni açıklayasın ve onlar da iyice düşünsünler, diye.(Nahl Suresi, 43-44)

Kuran hakkında ne biliyorsunuz? Birçok insan bu soruya muhtemelen şöyle bir cevap verir: "Kuran dinimizin mukaddes kitabıdır." Bu cevap doğrudur, ama bu kişilerin bir kısmı sorunun asıl cevabı olan, Kuran'ın içeriği hakkında pek bir fikir sahibi değildir. Kuran hakkında kimi toplumlarda halk arasında yanlış uygulamalar ve inançlar da vardır. Kuran, genellikle evlerin duvarlarında süslü bir muhafaza içinde asılı durur. Belli bir yaşı üstündeki kişiler tarafından okunulacağı düşünülür. Hiç okumadıkları için Kuran ayetlerinin içeriği hakkında da hiçbir şey bilmezler.

Bazı toplumlarda Kuran'ın içinde ne yazıldığını bilen, Kuran üzerinde düşünen insan sayısı çok azdır.

Peki Kuran'ın gerçek gönderiliş amacı nedir? Bunu, yine Kuran ayetlerinden öğreniriz. Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

İşte bu (Kuran) uyarılıp korkutulsunlar, gerçekten O'nun yalnızca bir tek ilah olduğunu bilsinler ve temiz akıl sahipleri iyice öğüt alıp düşünsünler diye bir bildirip-duyurma (bir belag'dır. (İbrahim Suresi, 52)

Andolsun Biz Kuran'ı zikir (öğüt alıp düşünmek) için kolaylaştırdık. Fakat öğüt alıp düşünen var mı? (Kamer Suresi, 32)

Andolsun, onların kıssalarında temiz akıl sahipleri için ibretler vardır. (Bu Kuran) düzüp uydurulacak bir söz değildir, ancak kendinden öncekilerin doğrulayıcısı, herşeyin 'çeşitli biçimlerde açıklaması' ve iman edecek bir topluluk için bir hidayet ve rahmettir. (Yusuf Suresi, 111)

Bu, kendisinde şüphe olmayan, sakınanlar için yol gösterici olan bir kitaptır. (Bakara Suresi, 2)

Yukarıdaki ayetlerde ve bunlara benzer pek çok ayette, Kuran'ın gönderiliş amacının; insanları düşünmeye yöneltmek, onlara kendilerini yaratan Allah'ı tanıtmak, onlara "kılavuz" olup yol göstermek olduğu bildirilir. Kuran, akıl ve vicdanı açık olan her insana hitap eden, onları doğru yola ileten bir kitaptır.

O halde, öncelikle Kuran'a yönelik olan yanlış bakış açısı düzeltilmelidir. Kuran bazılarının sandığı gibi sadece Peygamber Efendimiz (sav)'e hitap eden bir kitap değildir. "Müslümanım" diyen herkes Kuran'a yönelmelidir.

Bazı insanlar belli günlerde veya dönemlerde Kuran okurlar ve Kuran ayetlerinden haberdardırlar. Ancak bu kişiler Kuran'ı "okumak"la yetinir, böylece üstüne düşen görevi yaptığını düşünürler. Elbette ki "Kuran okumak" bir ibadettir ve yerine getirilmesi gerekir. Ancak okunanları uygulamak, günlük hayata geçirmek de çok önemli bir ibadettir.

Kuran'ın "çağa uydurulması" gerektiğini öne süren bazı cahil kimseler ise, Kuran'ın her dönemi ve her toplumu kapsama özelliğinin farkına varamamış olanlardır. Kuran'ı açık bir zihinle okuyan kişi görür ki, Kuran'da anlatılan kişi ve toplum özellikleri, bugün de dahil olmak üzere tarihin her dönemini açıklamaktadır.

Din ahlakından uzak toplumların içinde bulunduğu bütün yanlışlıklar, bozukluk ve sapkınlıklar Kuran'da anlatılır, o toplumların dine karşı gösterdiği tepkiler tarif edilir, karakterleri hakkında bilgi verilir. Bu bilgiler günümüz dünyasına da uymakta ve bu durum da Kuran'ın her döneme hitap eden mucizevi yönünü bir kez daha ispatlamaktadır.

Kuran'ı uygulamak üzere okuyan ve elinden geldiğince uygulamaya başlayan bir kişi -ki o artık bir "mümin" olma yolundadır- gün geçtikçe Kuran'ın hayatın her anını nasıl kapsadığını hayretle ve Kuran'a olan inancı artarak görecektir. Kuran'da inanan insanın karşılaşacağı olaylar, bunlara karşı nasıl tavır göstermesi gerektiği ayrıntılarıyla tarif edilmiş durumdadır. Kuran'ı yalnızca "okumak"la yetinip, uygulamadan vazgeçmek ise sanılandan daha kötü bir konumu beraberinde getirmektedir.

Allah bir ayette şöyle buyurmaktadır:

Kendilerine Tevrat yükletilip de sonra onu (içindeki derin anlamları, hikmet ve hükümleriyle gereği gibi) yüklenmemiş olanların durumu, koskoca kitap yükü taşıyan eşeğin durumu gibidir. Allah'ın ayetlerini yalanlayan kavmin durumu ne kötüdür. Allah, zalim bir kavmi hidayete erdirmez. (Cuma Suresi, 5)

KURAN'DAKİ DİN VE ATALARIN DİNİ

Onlar, 'çirkin bir hayasızlık' işlediklerinde: "biz atalarımızı bunun üzerinde bulduk. Allah bunu bize emretti" derler. De ki: "Şüphesiz Allah, 'çirkin hayasızlıkları' emretmez. Bilmediğiniz bir şeyi Allah'a karşı mı söylüyorsunuz? (Araf Suresi, 28)

Ne zaman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız" derler. Ya atalarının akli bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyse? (Bakara Suresi, 170)

Kuran'ın ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetinin göz ardı edildiği bir ortamda gerçek anlamda bir dinin yaşandığını düşünmek imkansızdır. Bu aşamada, Kuran'daki din ile, bazı toplumlarda görülen din anlayışının farkını iyi belirlemek gereklidir. Şuna çok dikkat edilmelidir: Eğer din, Kuran'ın ve sünnetlerin uygulanması değil de, atalardan kalma bazı yanlış düşünce ve batıl inanışların devam ettirilmesi olarak anlaşılırsa, o din artık gerçek İslam olamaz.

Bugün bazı toplumlarda dindar olarak bilinen pek çok insanın Kuran'dan ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetinden habersiz olması durumun çarpıklığını ortaya koymaktadır. Bu kimseler için din, adeta atalardan kalan batıl bir miras olarak devam etmektedir ki bunun - Allah'ın dilemesi dışında- Allah Katında herhangi bir değeri olmasını beklemek yanlış olur.

Budistlerden totemlere tapan Afrika kabilelerine kadar pek çok toplum, dinlerini atadan kalma miras olarak uygulamaktadır ve bunların hiçbirisi hak din değildir. Çünkü bu dinlerde amaç, hak dinde olduğu gibi Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak değil, çoğu zaman kimi insanlar için geleneği devam ettirmenin getirdiği nostaljik zevki yaşamak, kimi zaman da bazı çıkarlar elde etmektir.

Kuran'da bildirilen dinde ise temel Allah'ın rızasıdır. Müslüman kendisine bunu temel almalıdır. Bu konudaki bir ayet konuyu açıklamaktadır:

Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 109)

Ayetten de anlaşılacağı gibi, Allah rızası üzerine kurulmamış bir iman, bunun üzerine bina edilmemiş bir din anlayışı makbul olmadığı gibi korkunç bir sonu beraberinde getirmektedir.

GERÇEK DİNDARLAR VE SAHTE DİNDARLAR

De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Yeryüzü ve onun içinde olanlar kimindir?", "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de öğüt alıp-düşünmeyecek misiniz?" De ki: "Yedi göğün Rabbi ve büyük Arş'ın Rabbi kimdir?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de sakınmayacak mısınız?" De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Herşeyin melekutu (mülk ve yönetimi) kimin elindedir? Ki O, koruyup kolluyorken Kendisi korunmuyor.", "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Öyleyse nasıl oluyor da böyle büyüleniyorsunuz?" Hayır, Biz onlara hakkı getirdik, ancak onlar gerçekten yalancılardır. (Mü'minun Suresi, 84-90)

Kitabın başında verilen örneğe geri dönelim. Şehirde, diğer insanlardan her yönden farklı bir grup insan olduğunu vurgulamıştık. Bu insanlara, şehrin diğer sakinlerinin önemli bir bölümünün kötü gözle baktıklarını, onlar aleyhinde davrandıklarını belirtmiştik. O bir grup insanın ise, kendilerine, o şehrin ve daha başka herşeyin sahibinin ulaştırdığı bir kitabı rehber edindiklerini söylemiştik.

O insanlar, Allah'ın verdiği isimle, Müslümanlardır:

Allah adına gerektiği gibi cehd edin (çaba harcayın). O, sizleri seçmiş ve din konusunda size bir güçlük yüklememiştir, atanız İbrahim'in dini(nde olduğu gibi). O (Allah) bundan daha önce de, bunda (Kur'an'da) da sizi "Müslümanlar" olarak isimlendirdi; elçi sizin üzerinize şahid olsun, siz de insanlar üzerine şahidler olasınız diye. Artık dosdoğru namazı kılın, zekatı verin ve Allah'a sarılın, sizin Mevlanız O'dur. İşte, ne güzel Mevla ve ne güzel yardımcı. (Hac Suresi, 78)

Allah'a çağıran, salih amelde bulunan ve: "Gerçekten ben Müslümanlardanım" diyenden daha güzel sözlü kimdir? (Fussilet Suresi, 33)

Burada dikkat edilmesi gereken bir husus vardır: Diğer insanların müminlere iyi gözle bakmayışları... Örnekte anlatılan şehrin bir "cahiliye şehri" olduğunu belirtmiştik. Bir toplumun "cahiliye" toplumu olması, onun dinsiz bir toplum olduğu anlamına gelmez. Tam tersine, Kuran'da anlatılan "cahiliye" toplumları kendilerini sözde "dindar" olarak görürler. Ama bağlı oldukları din, hak din değildir. Yaşadıkları, atalarından kalan, birçok batıl inanış ve hurafeye dayanan, ısrarla sürdürdükleri ve doğru olduğunu zannettikleri sapkın bir din anlayışıdır. Kur'an'da, "cahiliye" toplumunun bu özelliği şöyle vurgulanır:

Onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denildiğinde, derler ki; "Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız." Şayet şeytan, onları çılgınca yanan ateşin azabına çağırmışsa da mı (buna uyacaklar)? (Lokman Suresi, 21)

"Cahiliye" toplumunun en önemli özelliği ise, savunduğu bu batıl sistemi Allah adına savunmasıdır. Bu samimiyetsiz bir savunuştur ve "cahiliye" toplumunun üyelerinin Allah'a karşı

bir bağılılıkları yoktur. Ama bu toplumun bazı üyeleri, hele önde gelenleri, dindarmış gibi bir imaj çizerler. Öyle ki, Allah'ın bir peygamberini öldürmek gibi Allah Katında olabilecek en büyük suçu işlerken bile, Allah adına yemin ederler:

Şehirde dokuzlu bir çete vardı, yeryüzünde bozgun çıkarıyorlar ve dirlik-düzenlik bırakmıyorlardı. Kendi aralarında Allah adına and içerek, dediler ki: "Gece mutlaka ona ve ailesine bir baskın düzenleyelim, sonra velisine: Ailesinin yok oluşuna biz şahit olmadık ve gerçekten bizler doğruyu söyleyenleriz, diyelim". (Neml Suresi, 48-49)

"Cahiliye" içinde öyle bir grup da vardır ki, Kuran'ı bilirler, Kuran'a uyacaklarına söz vermelerine rağmen, "dünyanın geçici yararını" tercih ederek, çıkarlarını gözetirler. Bütün bu yaptıkları ikiyüzlülüğe rağmen, kendilerini "örnek Müslüman" olarak gösterirler:

Onların ardından yerlerine kitaba mirasçı olan birtakım "kötü kimseler" geçti. (Bunlar) Şu değersiz olan (dünya)nın geçici-yararını alıyor ve; "yakında bağışlanacağız" diyorlar. Bunun benzeri bir yarar gelince onu da alıyorlar. Kendilerinden Allah'a karşı hakkı söylemekten başka bir şeyi söylemeyeceklerine ilişkin Kitap sözü alınmamış mıydı? Oysa içinde olanı okudular. (Allah'tan) Korkanlar için ahiret yurdu daha hayırlıdır. Hala akıl erdirmeyecek misiniz? (A'raf Suresi, 169)

Bu durumda, bir insanın ya da bir grubun mümin olup olmadığını anlamak biraz daha dikkatli bir gözlem gerektirir. Çünkü bir insanın ağzından -üstteki ayette açıkça belli olduğu gibi- İslami sözlerin dökülmesi, o insanın dini kelimelerle konuşması onun gerçekten Müslüman, mümin olduğunu göstermeyebilir. Üstteki ayette anlatılan insanların bir istisna olduğu sanılabilir. Ancak Kuran ayetleri bunun böyle olmadığını göstermektedir. Birçok ayette, mümin olduğunu öne sürdüğü halde aslında mümin olmayan, üstüne üstlük, çok daha kötü bir konumda olan insanlardan söz edilmektedir:

İnsanlardan öyleleri vardır ki: "Biz Allah'a ve ahiret gününe iman ettik" derler; oysa inanmış değillerdir. (Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. Kalplerinde hastalık vardır. Allah da hastalıklarını arttırmıştır. Yalan söylemekte olduklarından dolayı, onlar için acı bir azap vardır. (Bakara Suresi, 8-10)

Başka ayetlerde, söz konusu "sahte dindar"ların, kendilerine sorulan sorulara şöyle cevaplar verdikleri bildirilir:

De ki: "Göklerden ve yerden sizlere rızık veren kimdir? Kulaklara ve gözlere malik olan kimdir? Diriyi ölüden çıkaran ve ölüyü diriden çıkaran kimdir? Ve işleri evirip-çeviren kimdir? Onlar: "Allah" diyeceklerdir. Öyleyse de ki: "Peki siz yine de korkup-sakınmayacak mısınız? İşte bu, sizin gerçek Rabbiniz olan Allah'tır. Öyleyse haktan sonra sapıklıktan başka ne var? Peki, nasıl hala çevriliyorsunuz? (Yunus Suresi, 31-32)

Andolsun, onlara: 'Kendilerini kim yarattı?' diye soracak olsan, elbette: "Allah" diyecekler. Öyleyse nasıl olur da çevriliyorlar? (Zuhruf Suresi, 87)

Yukarıdaki ayetler, bir insanın gerçekten mümin olabilmesi için gerekli kıstasların, cahiliye toplumundaki sözde "dindar" kıstaslarından farklı olduğunu gösterir. Allah Kuran'da gerçek müminlerin hangi özelliklere sahip olduğunu detaylı olarak bildirmiştir. Şimdi bu özellikleri incelemekte yarar vardır.

KURAN'DA TARİF EDİLEN MÜMİN

Müminler ancak o kimselerdir ki, Allah anıldığı zaman yürekleri ürperir, O'nun ayetleri okunduğunda imanlarını arttırır ve yalnızca Rablerine tevekkül ederler. (Enfal Suresi, 2)

... O, sizleri seçmiş ve din konusunda size bir güçlük yüklememiştir, atanız İbrahim'in dini(nde olduğu gibi). O (Allah) bundan daha önce de, bunda (Kur'an'da) da sizi "Müslümanlar" olarak isimlendirdi... (Hac Suresi, 78)

Allah'a çağıran, salih amelde bulunan ve: "Gerçekten ben Müslümanlardanım" diyenden daha güzel sözlü kimdir? (Fussilet Suresi, 33)

Müslüman olmanın ilk şartı tek İlah olan Allah'a kulluk etmektir. İslam, aslında bu şartın çeşitli şekillerde hayata geçirilmesidir. Bu ilkeye dayanmayan herşey İslam dışıdır, "cahiliye"ye aittir. Ama bu tek cümleyle ifade edilen gerçek, insanların sandığından çok daha derin anlamlar taşır. Çünkü "cahiliye toplumu"na dahil olan, fakat kendisini mümin sayan kimselerin hiçbiri, Allah'tan başkasına kulluk ettikleri düşüncesinde değildirler. Elbette hiçbiri namaz kılarken karşısına bir heykel koyup da ona tapınıyor değildirler. Böyle bir şey yapmadıkları için de Allah'a kulluk ettiklerini iddia ederler.

Ama gerçek hiç de öyle görüldüğü gibi değildir. Bu çelişki, "kulluk etme" ifadesinin, yalnızca "bir varlığın önünde secde etme" olarak anlaşılmasından kaynaklanmaktadır. "Kulluk etme" ifadesinin anlamını, "cahiliye toplumu"nun ona yüklediği yanlış ve dar tarifte değil, Kuran ayetlerinde aramak gerekir:

Ben, cinleri ve insanları yalnızca Bana kulluk etsinler diye yarattım. (Zariyat Suresi, 56)

Yukarıdaki ayette, Allah'ın cinleri ve insanları "yalnızca Kendisi'ne kulluk etmeleri için" yarattığı bildirilmektedir. Mümin, elbette bu tanıma uyan, yani Allah'ın yaratışına uygun olarak "O'na kulluk eden" ve ayetin ifadesine göre, O'na kulluk etmekten başka birşey yapmayan insandır.

Allah'a kul olmanın ne demek olduğu, Allah'a nasıl kul olunduğu aşağıdaki ayette açıklanmaktadır:

De ki: "Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah'ındır". (En'am Suresi, 162)

Ayette bildirildiği gibi, Allah'a kulluk etmek, insanın yalnızca 5 vakit namazını veya diğer ibadetlerini değil, tüm hayatını hatta ölümünü kapsamaktadır. Mümin, tüm hayatını Allah'a kulluk etmekle geçiren insandır. Bunun karşılığında Allah'ın rızasını rahmetini ve sonsuz cennetini kazanacaktır.

Hayatını Allah rızası dışındaki amaçlara yöneltmek ise Kuran'da Allah'ın bildirdiği gibi "şirk"tir, yani Allah'a ortak koşmaktır. Peygamberler tarih boyunca insanları Allah'a ortak koşmaktan vazgeçmeye çağırmışlardır. Kuran'da bildirildiğine göre tüm "cahiliye" toplumları Yüce Allah'a ortak koşan toplumlardır. Dolayısıyla şu anda dünyanın büyük bir bölümü de şirke dayalı bir dinin mensuplarıdır. Bu dünyanın içinde ancak mümin toplulukları tek Allah'a kul ederek hak dini yaşarlar. Müminlerin söylediği, ayette bildirildiği üzere, yalnızca şudur:

De ki: "Ey insanlar, eğer benim dinimden yana bir kuşku içindeyseniz, ben sizin Allah'tan başka ibadet ettiklerinize ibadet etmiyorum, ancak ben sizin hayatınıza son verecek olan Allah'a ibadet ederim. Ben, müminlerden olmakla emrolundum." (Yunus Suresi, 104)

Peki insan Allah'a nasıl kulluk eder? Yalnızca bu kutlu işi yapmaktan ibaret olan hayatını nasıl geçirir? Cahiliye toplumlarında zannedildiği gibi, bütün günlerini "çile" içinde mi sürdürür? Hareketsiz, durağan, içine kapalı bir insan modelini mi izler?

Tam tersine samimi bir mümin Allah'a gönülden teslim olmanın verdiği güven, huzur ve konforun neşesini yaşar. Sahip olduğu ve gördüğü herşeyin Allah'ın lütfu olduğunu bilir, bu nimetlerin coşkusunu ve heyecanını yaşar. Kısaca mümin neşeli, hoş sohbet, kalender, azimli, kaliteli bir insandır. Yalnızca Allah için yaşar, Allah için çalışır, Allah'ı razı etmek için kendisine verilen tüm imkanları kullanır.

Bilinmelidir ki gerçek İslam'ı tanımayanların zannettiğinin aksine, insanı asıl sıkıntıya sokan din ahlakından, Allah sevgisinden ve Allah korkusundan uzak yaşamaktır. Yalnızca Allah'a kul olan kişi ise alabildiğine özgür, rahat, neşeli ve mutludur. Onu zincirleyen, "sahte ilah"ların boyunduruğundan kurtulmuştur. "İnsanlar hakkımda ne düşünüyor?", "falanca beni sevmezse ne yaparım?", "İşten atılırsam ne olur?" gibi milyonlarca korku ondan uzaklaşmıştır. Aciz, zalim, akılsız ve hiçbir şeye gücü yetmeyen milyonlarca hayali ilaha kulluk etmenin baskısından kurtulup, herşeye gücü yeten, sonsuz akıl ve güzellik sahibi, herşeyi kontrolü altında bulunduran, sonsuz şefkat ve adalet sahibi olan Allah'a bağlanmıştır. O, Kuran'da bildirildiği gibi "sapasağlam bir kulba yapılmıştır. Ayette şöyle buyrulmaktadır:

Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tağutu tanımayıp Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulba yapılmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, işitendir, bilendir. (Bakara Suresi, 256)

Nitekim Kuran'da yalnızca Allah'a kulluk etmeye davet eden peygamberlerin özgürleştirici ve "zincirlerden kurtarıcı" özelliği şöyle bildirilmiştir:

Onlar ki, yanlarındaki Tevrat'ta ve İncil'de (geleceği) yazılı bulacakları ümmi haber getirici (Nebi) olan elçiye (Resul) uyarlar; o, onlara marufu (iyiliği) emrediyor, münkeri (kötülüğü) yasaklıyor, temiz şeyleri helal, murdar şeyleri haram kılıyor ve onların ağır yüklerini, üzerlerindeki zincirleri indiriyor. Ona inananlar, destek olup savunurlar, yardım edenler ve onunla birlikte indirilen nuru izleyenler; işte kurtuluşa erenler bunlardır. (A'raf Suresi, 157)

Bir başka ayette ise Allah, müminlerin özelliklerini şöyle bildirir:

Şüphesiz, Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar, mümin erkekler ve mü'min kadınlar, gönülden (Allah'a) itaat eden erkekler ve gönülden (Allah'a) itaat eden kadınlar, sadık olan erkekler ve sadık olan kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden

kadınlar, saygıyla (Allah'tan) korkan erkekler ve saygıyla (Allah'tan) korkan kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve (ırzlarını) koruyan kadınlar, Allah'ı çokça zikreden erkekler ve (Allah'ı çokça) zikreden kadınlar; (işte) bunlar için Allah bir bağışlanma ve büyük bir ecir hazırlamıştır. (Ahzab Suresi, 35)

Müminin Allah'la içli ve yakın bir bağlantısı vardır. Allah onun tek dostu, tek yardımcısıdır. Kuran'da Hz. İbrahim (as)'ın Allah'la olan yakın bağlantısı Müslümanlara örnek olması için şöyle bildirilir:

(İbrahim) Dedi ki: 'Şimdi, neye tapmakta olduğunuzu gördünüz mü? Hem siz, hem de eski atalarınız? İşte bunlar, gerçekten benim düşmanımdır; yalnızca alemlerin Rabbi hariç. Ki beni yaratan ve bana hidayet veren O'dur; bana yediren ve içiren O'dur; hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur; beni öldürecek, sonra diriltecek olan da O'dur, din (ceza) günü hatalarımı bağışlayacağını umduğum da O'dur.

Rabbim, bana hüküm (ve hikmet) bağışla ve beni salih olanlara kat; sonra gelecekler arasında bana bir doğruluk dili (lisan-ı sıdk) ver. Beni nimetlerle-donatılmış cennetin mirasçılarından kıl, babamı da bağışla, çünkü o şaşırıp sapanlardandır. Ve beni (insanların) diriltilecekleri gün küçük düşürme, malın da, çocukların da bir yarar sağlayamadığı günde." (Şuara Suresi, 75-88)

Kuran'da yalnızca Allah'a kulluk etmenin rahatlığını yaşayan mümin ile, Allah'a sayısız ortaklar kılan, sayısız sahte ilaha kulluk eden kişinin örneği de şöyle tarif edilmiştir:

Allah (ortak koşanlar için) bir örnek verdi: Kendisi hakkında uyumsuz ve geçimsiz bulunan, sahipleri de çok ortaklı olan (köle) bir adam ile yalnızca bir kişiye teslim olmuş bir adam. Bu ikisinin durumu bir olur mu? Hamd, Allah'ındır. Hayır onların çoğu bilmiyorlar. (Zümer Suresi, 29)

Müminin en büyük özelliklerinden biri de kibirden, kendini beğenmekten, diğer bir deyişle kendini adeta ilahlaştırmaktan kurtulmuş olmasıdır. Allah'a gönülden teslim olup sığınan bir mümin asla kendini yeterli görüp kendi içinde sıkışıp kalmaz, kendini sürekli geliştirir. Kuran'da bildirilen mümin özelliklerini her geçen gün daha fazlasıyla yaşama çabası içindedir. Tevazusu tüm hareketlerine yansır. Allah tevazulu kullarını bir ayetinde şöyle örnek vermektedir:

O Rahman'ın kulları, yeryüzü üzerinde alçak gönüllü olarak yürürler ve cahiller kendilerine muhatap oldukları zaman da 'selam' derler. (Furkan Suresi, 63)

Allah'tan yüz çevirenlerin ise en büyük yanılgısı kendi aklını beğenmek, kibirlenmek, adeta kendini ilahlaştırmaktır. (Allah'ı tenzih ederiz.) Kuran'da, vicdanı, doğruları gördüğü ve kabul ettiği halde kibiri nedeniyle büyüklenen ve doğrulardan kaçan insanlardan şöyle söz edilmiştir:

Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla bunları inkar ettiler. Artık sen, bozguncuların nasıl bir sona uğratıldıklarına bir bak. (Neml Suresi, 14)

Kibirli insanların inkar etmeleri ve doğru yoldan sapmalarının aksine, müminin hayatı Allah'ın kendisine bildirdiği sorumluluğu yerine getirme çabası ile geçer. Müminin sürekli mücadele halinde olacağı asıl unsur ise kendi nefsidir. Kuran'da nefsin kötülüğe çağıran yönü şöyle haber verilmiştir:

Ben nefsimi temize çıkaramam. Çünkü gerçekten nefis, -Rabbimin kendisini esirgediği dışında- var gücüyle kötülüğü emredendir. Şüphesiz, benim Rabbim, bağışlayandır, esirgeyendir. (Yusuf Suresi, 53)

Mümin hayatının her anında nefisine karşı dikkatli olur ve her zaman, her koşulda vicdanının sesine uyar. Her zaman için Allah'ın rızasına uygun olanı yapar. Onu, korku, bıkkınlık, ümitsizlik, gevşeklik gibi çeşitli engelleri kullanarak yolundan döndürmeye çalışan nefisini, şevkle, azimle, cesaretle, sabırla yener. Yolundan asla dönmez, çünkü bu yol onun tek dostu, tek yardımcısı ve tek dayanağı olan Allah'ın yoludur. Elbette müminin mücadelesi kendi nefsi ile sınırlı kalmaz. Kuran'da Rabbimiz'in müminlere bildirdiği bir sorumluluk daha vardır: İyiliği emretme ve kötülükten sakındırma.

Mümin Kuran ayetlerinde de bildirildiği üzere, Allah'ın yeryüzündeki halifesidir. İnsanları Allah'ın yolundan alıkoyanlara, onlara baskı ve zulüm uygulayanlara karşı büyük bir fıkri mücadele yürütür, çünkü bu, ona Kuran'da bildirilen bir sorumluluktur.

Ancak, Kuran ahlakına bağlı insanların yön verdiği bir toplum gerçek adaleti ve doğruluğu yaşayabilir. Mümin, Allah'ın rızası için yaşayan, insanlar arasında adaleti koruyan, onları doğruya yönelten kişidir. Müminler, üstlendikleri sorumluluk ne kadar büyük olursa olsun Allah'ın öğrettiği ahlaktan asla taviz vermezler. Onların bu özellikleri Kuran'da şöyle bildirilir:

Onlar ki, yeryüzünde kendilerini yerleştirir, iktidar sahibi kılarırsak, dosdoğru namazı kılarlar, zekatı verirler, ma'rufu emrederler, münkerden sakındırırlar. Bütün işlerin sonu Allah'a aittir. (Hac Suresi, 41)

Allah'tan korkmayan insanlar ise ne göreve gelirlerse gelsinler şahsi menfaatleri peşinde koşar, makam, şöhret, mal, mülk elde etme yarışına girerler. Bu yüzden böyle insanların söz sahibi olduğu bir toplum yaşantısında hiçbir zaman gerçek manada huzur ve mutluluk oluşamaz.

Müminler ise her şartta insanları kötülüklerden sakındırmak, onları güzel davranışlara teşvik etmek, onlara örnek olmak ve iyiliği "emretmek" için büyük bir çaba gösterirler. Bu çabalarında asla gevşeklik de göstermezler. Kuran'da, müminlerin sarsılmaz karakteri şöyle anlatılır:

Nice peygamberle birlikte birçok Rabbani (bilgin)ler savaşa girdiler de, Allah yolunda kendilerine isabet eden (güçlük ve mihnet)den dolayı ne gevşeklik gösterdiler, ne boyun eğdiler. Allah, sabredenleri sever. Onların söyledikleri: "Rabbimiz, günahlarımızı ve işimizdeki aşırılıklarımızı bağışla, ayaklarımızı sağlamlaştı ve bize kafirler topluluğuna karşı yardım et" demelerinden başka bir şey değildi. Böylece Allah, dünya ve ahiret sevabının güzelliğini onlara verdi. Allah iyilikte bulunanları sever. (Al-i İmran Suresi, 146-149)

Samimi mümini sahte dindarlardan ayıran en belirgin özelliklerinden biri de, dini anlatırken, insanlardan hiçbir çıkar ummamasıdır. Para, mal, makam ya da insanların beğenisini değil, yalnızca Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak hedefidir. O "ecrini" (mükafatını) yalnızca Allah Katında arar. Kuran'da bu konuda peygamberlerin örnek ahlakından örnekler veren birçok ayet vardır. Bunlardan birkaç tanesi şöyledir:

(Nuh:) Eğer yüz çevirecek olursanız, ben sizden bir karşılık istemedim. Benim ecrim, yalnızca Allah'a aittir. Ve ben, Müslümanlardan olmakla emrolundum. (Yunus Suresi, 72)

İşte Allah'ın hidayet verdikleri bunlardır; öyleyse sen de onların bu hidayetlerine uy. De ki: 'Ben bunun için sizden bir ücret istemiyorum. O (Kuran) alemlere bir öğüt ve hatırlatmadan başkası değildir.' (En'am Suresi, 90)

Müslüman aynı zamanda üstün bir ahlak sahibidir. Dünyevi, küçük olayların peşinde bir insan olmadığı için, anlayışlı, merhametli ve bağışlayıcıdır. Hisleriyle değil, aklıyla hareket eder, öfkeye kapılmaz. Fedakar, yardımsever ve ince düşüncelidir. Müminlerin bu güzel özellikleri Kuran'da şöyle bildirilir:

Ve onlar Rablerinin yüzünü (hoşnutluğunu) isteyerek sabrederler, namazı dosdoğru kılarlar, kendilerine rızık olarak verdiklerimizden gizli ve açık infak ederler ve kötülüğü iyilikle savarlar. İşte onlar, bu yurdun (dünyanın) güzel sonucu (ahiret mutluluğu) onlar içindir. (Rad Suresi, 22)

Onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler (Allah yolunda harcayanlar), öfkelerini yenenler ve insanlardaki haklarından bağışlama ile (vaz)geçenlerdir. Allah, iyilik yapanları sever. (Al-i İmran Suresi, 134)

Sen af yolunu benimse, (İslam'a) uygun olanı (örfü) emret ve cahillerden yüz çevir. (Araf Suresi, 199)

Kötülüğün karşılığı, onun misli (benzeri) olan kötülüktür. Ama kim affeder ve ıslah ederse (dirliği kurup-sağlarsa) artık onun ecri Allah'a aittir. Gerçekten O, zalimleri sevmez. (Şura Suresi, 40)

Ki onlar, yalan şahitlikte bulunmayanlar, boş ve yararsız şeyle karşılaştıkları zaman onurlu olarak geçenlerdir. (Furkan Suresi, 72)

Kendileri, ona karşı duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. (İnsan Suresi, 8)

Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, elbette müminin hataları da olacaktır. Bu, onun insan ve dolayısıyla bir kul olmasının gereğidir. Ama salih Müslüman hemen hataları için Allah'tan bağışlanma diler ve onları tam olarak düzeltir. Hiçbir hata, onu ümitsizliğe sürüklemeyi, çünkü o Allah'ın sonsuz rahmetine sığınmıştır. Kuran'da bu konu şöyle haber verilir:

Ve 'çirkin bir hayasızlık' işledikleri ya da nefislerine zulmettikleri zaman, Allah'ı hatırlayıp hemen günahlarından dolayı bağışlanma isteyenlerdir. Allah'tan başka günahları bağışlayan kimdir? Bir de onlar yaptıkları (kötü şeylerde) üzerinde bildikleri halde ısrarla durmayanlardır. (Al-i İmran Suresi, 135)

Müminin dostu Allah ve Allah'a dost olan diğer müminlerdir. Eğer Allah'a düşman ise, en yakını bile artık onun için dost değildir. Allah'a bağlanmış olan bir mümin de, aralarında iman dışında hiçbir ortak özellik -soy, sosyal statü, maddi imkanlar gibi- olmasa bile onun kardeşidir. Allah için sevmenin üstünlüğüne ulaşmıştır; Allah razı olduğu insanları sever.

Müslümanın aklı da berraktır. Allah'a güvendiği ve kendisini O'na teslim ettiği için aklını kurcalayan gereksiz korkular, endişeler, üzüntüler yoktur. "Akl-ı selim" sahibidir. Bu nedenle

büyük ve geniş düşünebilir, olayların inceliklerini, girift taraflarını kavrar. Bilgi, hikmet ve akıl yüklüdür.

Dünyada geçici bir süre bulunmaktadır. Eğitilecek, ruhu her geçen gün daha da asilleşecek, asıl yurduna, ahirete hazırlanacaktır. Burada kendisine yazılan tarih ise Allah'ın salih kullarına yaraşacak şekilde şan ve şerefle doludur.

KENDİ KENDİMİZİ SORGULAMAK

Ey iman edenler, Allah'tan korkun. Herkes yarın için neyi takdim ettiğine baksın. Allah'tan korkun. Hiç şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberdardır. Kendileri Allah'ı unutmuş, böylece O da onlara kendi nefislerini unutturmuş olanlar gibi olmayın. İşte onlar, fasık olanların ta kendileridir. (Haşr Suresi, 18-19)

Kuran'da müminlerin özellikleri, önceki sayfalarda anlattığımız şekilde bildirilir. Allah'ın kendilerinden hoşnut olduğunu ve onları cennetine koyacağını bildirdiği insanlar bahsettiğimiz özelliklere sahiptir. Peki acaba kendimize hiç sorduk mu, biz onlara ne kadar benziyoruz?

Kuran'da bildirilen mümin özellikleri açıkça göstermektedir ki, sorulduğunda "elhamdülillah Müslümanım" demek ve arada sırada bazı ibadetleri yerine getirmek Allah Katında yeterli olmayabilir. Mümin gücü yettiğinde Kuran'da bildirilen tüm özelliklere sahip olmak için gayret etmelidir. Aksi halde yaptığı "bir ucundan ibadet" etmek anlamına gelebilir ve Kuran'da "Allah'a bir ucundan ibadet edenler"nin durumu şöyle anlatılır:

İnsanlardan kimi, Allah'a bir ucundan ibadet eder, eğer kendisine bir hayır dokunursa, bununla tatmin bulur ve eğer kendisine bir fitne isabet edecek olursa yüzüüstü döner. O, dünyayı kaybetmiştir, ahireti de. İşte bu, apaçık bir kayıptır. (Hac Suresi, 11)

Kendilerini yeterli gören insanların yanıldıkları bir diğer konu da, zaman zaman bazı kimselere iyilikte bulunmalarını veya fakirlere yardım etmiş olmalarını yeterli görmeleridir. Oysa Kuran'da Allah Katında nelerin değerli, nelerin gerçek iyilik olduğu şöyle haber verilir:

Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz iyilik değildir. Ama iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, kitaba ve peygamberlere iman eden; mala olan sevgisine rağmen, onu yakınlarla, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip-dilenene ve kölelere (özgürlükleri için) veren; namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve ahidleştiklerinde ahidlerine vefa gösterenler ile zorda, hastalıkta ve savaşın kızıdığı zamanlarda sabredenler(in tutum ve davranışlarıdır). İşte bunlar, doğru olanlardır ve müttaki olanlar da bunlardır. (Bakara Suresi, 177)

Kuran'da mümin özellikleri açıkça bildirildiği halde, "benim kalbim temiz, kimseye kötülüğüm yok, Allah tabii ki beni seviyordu" gibi düşüncelerle kendini kandırmanın hiçbir anlamı yoktur. Allah insanlardan, Kendisi'ne kulluk etmelerini istemektedir, yalnızca "kimseye zarar vermeyen kalbi temiz insan" olmalarını değil. Tabi her insan temiz kalpli olmak ve kimseye zarar vermemekle yükümlüdür ancak bu tek başına yeterli değildir. Kaldı ki, Allah'a kulluk etmeyen, imandan uzak bir insanın kalbi tam olarak "temiz" olamaz. Kalbin temiz olması ancak, Allah'ın Kuran'da bildirdiği tüm hükümleri yerine getirmek, Allah'ın sınırlarını korumakla mümkün olabilir.

DİN AHLAKINI YAŞAMAYAN İNSAN MODELİNİN ZARARLARI

Dediler ki: "(Bütün olup biten,) Bu dünya hayatımızdan başkası değildir, ölürüz ve diriliriz; bizi 'kesintisi olmayan zaman' (dehrin akışın)dan başkası yıkıma (helake) uğratmıyor." Oysa onların bununla ilgili hiçbir bilgileri yoktur; yalnızca zannediyorlar. (Casiye Suresi, 24)

İnsanlardan kimi, hiçbir bilgisi, yol göstericisi ve aydınlatıcı kitabı olmaksızın Allah hakkında tartışır-durur. (Hac Suresi, 8)

Müminlerin buraya dek sözünü ettiğimiz tüm bu olumlu özelliklerine rağmen, bir kimsenin din ahlakından uzak kalmasının altında yatan nedenleri anlayabilmek için bu kişinin İslam ve Müslümanlar hakkında o güne kadar edindiği izlenimlere, ön yargılara göz atmak gerekir.

"Din ahlakından uzak" yaşayan insanların en önemli özelliği, başta da belirttiğimiz gibi toplumun telkinleri doğrultusunda hareket etmeleridir. Bu insanlar, hemen her davranışlarını çoğunluğa uyma psikolojisi ile belirlerler. Bu psikoloji şüphesiz onların dine karşı olan bakış açısını da şekillendirir.

Din hakkındaki tüm düşünceleri, ona çevresi tarafından aşılarmıştır. Kuran'ı hayatında bir kere bile okumadığından ve bilmediğinden küçüklüğünden beri edindiği kulaktan dolma bilgilere dayanan bir din anlayışına sahiptir. Din adına kendisine anlatılan herşeyin dinde gerçekten yer aldığı düşüncesine kapılır. Kuran'ı okuyup gerçek din ahlakını öğrenmekten ise şiddetle kaçınır, etrafındaki insanlara da aynı telkinleri vererek, çoğu zaman onların da din ahlakından uzak durmalarına vesile olur. Bu yanlış tutum ve anlayışa sahip insanlar Kuran'da şöyle bildirilir:

Onlar hem ondan alıkoyarlar, hem kendileri kaçarlar. Onlar yalnızca kendi nefislerinden başkasını yıkıma uğratmazlar ama şuurunda değillerdir. (En'am Suresi, 26)

Bu ahlaktaki kişilerin sahip oldukları cehalet nedeniyle, toplumun büyük bölümünün din ahlakını yaşamaması, uzak durması, onların da aynı tavrı sergilemesinin en büyük dayanağı olacaktır. Cehaletleri, ünlü ve toplumun önde gelen kişilerinin din ahlakından kopuk yaşamlarının kendilerini daha da olumsuz etkilemesine sebep olur. Din ahlakından uzak kalarak kendi aklınca "çağa uyduğunu" ve "önde gelen insanların yaptığı gibi davrandığını" düşünür. Bu topluluk psikolojisi nedeniyle, dinden uzak durmanın ahiretteki sonucunu da unuttur.

Halbuki öldüğü andan itibaren her insan tek başına kalacaktır. "Önde gelenler"in kendisine hiçbir faydası dokunmayacaktır. Ayetlerde, ahiretteki durum şöyle bildirilir:

Onların tümü-toplanıp (kıyamette) Allah'ın huzuruna çıktılar da zayıflar (müstaz'aflar) büyüklük taslayanlara (müstekbirlere) dedi ki: 'Şüphesiz, biz size tabi idik; şimdi siz, bizden Allah'ın azabından herhangi bir şeyi önleyebiliyor musunuz?' Dediler ki: 'Eğer Allah bize doğru yolu gösterseydi biz de sizlere doğru yolu gösterirdik. Şimdi yakınsak da, sabretsek de farketmez, bizim için kaçacak bir yer yoktur.' (İbrahim Suresi, 21)

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın' (bir tarzda) Bize geldiniz ve size lutfettiklerimizi arkanızda bıraktınız. İcinizden, gerçekten ortaklar olduklarını sandığınız şefaathçilerinizi şimdi yanınızda görmüyoruz. Andolsun, aranızdaki (bağlar) parçalanıp-koparılmıştır ve haklarında zanlar besledikleriniz sizlerden uzaklaşmıştır. (Enam Suresi, 94)

Kişi "seçkinlik" kavramını yanlış değerlendirdiği için kendine de yanlış insanları örnek alır. "Cahiliye" toplumunun anlayışına göre "seçkinlik", para, şöhret gibi değerlerle kazanılır. Gerçekte ise, "seçkinlik" yalnızca Allah'a olan samimi yakınlıkla elde edilir:

Güç ve basiret sahibi olan kullarımız İbrahim'i, İshak'ı ve Yakub'u da hatırla. Gerçekten Biz onları, katıksızca (ahiretteki asıl) yurdu düşünüp-anan ihlas sahipleri kıldık. Ve gerçekten onlar, Bizim Katımızda seçkinlerden ve hayırlı olanlardandır. (Sad Suresi, 45-47)

Din ahlakının yaşanmadığı toplum insana yanlış alışkanlıklar kazandırır. Herşeyden önce, böyle bir kişi, her ortamda belirli bir "statü" kazanması gerektiğini düşünür. Aksi takdirde çevresindeki insanların ne düşüneceği zihnini çok meşgul eder. Artık, bir topluluk içinde aklına gelen tek şey "şu anda etrafımdakiler hakkımda ne düşünüyor?" olur. Allah'ın hoşnutluğunu aramanın ne demek olduğunu bile bilmiyordur. O yalnızca insanların hoşnutluğunu aramaktadır.

Din ahlakından uzak toplum, ona, karşı cinsle olan ilişkileri hakkında da son derece yanlış bir eğitim vermiştir. En büyük sloganlarından biri "kadına saygı ve kadın haklarının savunulması" olan bu dinden uzak toplumda, kadın aslında tam bir sömürü aracı olarak kullanılır.

"Çıkma" mantığı toplumdaki sosyal sorunların sanki yegane anahtarıymış gibi halka empoze edilerek, "flört", "boy friend", "girl friend" gibi süslü terimlerle sözde modernize edilir. Namus, iffet gibi dinde titizlikle önem verilen konular, bir kısım medya tarafından özellikle ele alınarak, insanların bilinçaltına zıt yönde telkinler ince ince işlenir. Namuslu kalmak isteyen insanlar kitle psikolojisi oluşturularak ya namussuzluğa sürüklenir ya da toplumdan dışlanır. Böylelikle kişiler üzerinde sosyal bir baskı oluşur. Ayrıca onların, istenilen doğrultuda hareket etmedikleri takdirde, adeta kendilerinden kuşku duyacakları, özgüvenlerini kaybedecekleri bir kamuoyu meydana getirilir.

Söz konusu din ahlakının yaşanmadığı bazı toplumlarda, bütün bu çarpık toplumsal telkinlerin etkisiyle fuhuşu meşru görmeye başlayan genç, bu sefer de homoseksüelliğin normal karşılanması gerektiği, bu sapıklığın yalnızca o insanı ilgilendirecek bir "seçim" meselesi olduğu yönünde yalan propagandayla karşı karşıya gelir. Homoseksüellik, sözde taassupsuzluk, medeni cesaret, kendini aşma olarak sunulur. Ahlaksızlık da aşması gereken yeni bir boyut olarak karşısına çıkartılır.

Diğer yandan İslam'da Allah'ın karşılıklı sevgi ve saygıyı, herhangi bir menfaat gözetmeden en yoğun biçimde yaşamak için meşru kıldığı evlilik kurumu, bu sistemin genel felsefesinin gerektirdiği biçimde, karşılıklı bir sömürü aracı olarak kullanılır. Bu çarpık sistemde erkek için, evlendiği kadın, hayatının geri kalan kısmında kendisine bakacak, çamaşırını yıkayıp, yemeğini yapacak ve cinsel tatminini sağlayacak bir meta konumundadır. "Koca kapma" telkinleriyle büyütülen kadın ise kocasını, bir an önce çocuk yaparak kendisine bağlayacağı ve bu yolla istikbalini garantiye alacak, kendisine gerekli hayat standardını sağlayacak bir araç olarak görür. Bunları kendisine sağlayan erkeğin tahakkümü altına girer ve kocasını kaybetmemek için her türlü yola başvurur. Bu tür bir evlilik, aslında bir hayat kadınıyla maddi menfaat karşılığı birkaç saatliğine yapılan sözleşmenin daha uzun, ömür boyu süren bir benzerinden çok da farklı bir şey değildir. Gerçi bunu iki taraf da açıkça kabul etmek istemez, fakat yeri geldiğinde bunun hayatın bir gerçeği olduğunu belirtmekten de çekinmez. Mantık evliliği yapımlarıyla övünenler vardır. Anlaşıldığı gibi, böyle bir evlilikte ortak paylaşım noktası sevgi değil, para, karşılıklı menfaat ve cinselliktir.

Bir çıkar ilişkisi haline dönüşen bu evlilikte sadakat, vefa gibi kavramların da hiçbir anlam ifade etmediği ortadadır. Evliliklerinde yukarıda saydığımız çıkarları sağladıktan sonra birbirini aldatan, ihanet eden eşlerin sayılarının günden güne artması bunun doğal bir sonucudur. Bu ihanetleri, eşinden gizli ya da karşılıklı anlaşmayla sürdürenler de çoğalmaktadır. Sonuçta sözde çağdaş evlilik sisteminin özü, dinde bahsedilen evlilik modelinden uzaklaştırılıp, toplumda belirli çevrelerce yerleştirilmeye çalışılan "serbest cinsellik" ortamına açılan bir kapı haline getirilmiştir.

Sözde çağdaşlık adı altında lanse edilen din ahlakına uygun olmayan yaşam tarzı gerçekte bağımsız bir felsefe değildir. İnsanları, din ahlakından tümüyle koparıp tam tersi bir yapı yerleştirmeye, Allah'ın bildirdiği sınırların uygulanmasını engellemeye çalışan batıl bir sistemdir. Bu batıl sistemin etki altına aldığı konular yalnız cinsellik ve evlilikle sınırlı kalmayıp her türlü değer yargısına uzanır. İslam ahlakının gereği olan üstün ahlaki değerlerin bir kısmını -iffet, namus gibi- tamamen yok etmeye çalışırken bir kısmını da kendi batıl sistemine uygun hale getirmeye çalışarak asıl amacından saptırmaya çalışır. Örneğin Allah yolunda gösterilen dürüstlük, cesaret, gözüpeklik, mücadelecilik gibi özellikler Kuran'da övülmüştür. Haksızlıkla, adaletsizlikle fıkren mücadele etmek, iyiyi, doğruyu anlatmak için hiçbir fedakarlıktan kaçınmamak, cesaretini Allah'a olan güveninden almak, Allah'tan başkasından korkmayıp gerektiğinde canını ortaya koymak müminlerin en önemli özelliklerindendir. Ancak sözünü ettiğimiz batıl fikir sistemi, cesareti, en uç sapıklıkları denemek, dürüstlüğü, ahlaksızlıkları alenen ve pervasızca yapmak, mücadeleyi de bunları ölene kadar savunup, herkese yaymak gibi son derece çarpık bir şekilde tanımlamıştır.

Bu batıl sistem içinde, genç yaştaki erkekler hedeflendiğinde, "cesaret" ve "gözüpeklik" kavramları, kabalık, zorbalık, sınır tanımamak, insanların haklarına tecavüz etmek, fırsatçılık, insan kullanmak, saldırganlık, kavgacılık, kibir ve büyülenme gibi karakter bozuklukları ile bir tutulmuş, bu dengesiz ve çarpık psikoloji "delikanlılık" adı altında adeta özenilecek bir hale getirilmeye çalışılmıştır. Patavatsızlık, lafını sözünü bilmezlik, ağzı bozukluk, boşboğazlık, "harbilik" şeklinde övülmüştür.

Allah benzeri diğer olumsuz özellikleri üzerinde taşıyan insanların güvenilmezliklerini şöyle bildirmektedir:

Şunların hiçbirine itaat etme: Yemin edip duran, aşağılık, alabildiğine ayıplayıp kötüleyen, söz getirip götürən, hayrı engelleyip sürdüren, saldırgan, olabildiğince günahkar, zorba-saygısız, sonra da kulağı kesik; mal ve çocuklar sahibi oldu diye, kendisine ayetlerimiz okunduğu zaman, "(bunlar) eskilerin masallarındır" diyen. (Kalem Suresi, 10-15)

Bütün bu çarpık mantıkların sonucunda "sevgi" kavramının da anlamı değişmiştir. Sevgi, karşıdaki kişinin kendisine sağlayacağı hava atma derecesi veya maddi çıkar ile orantılıdır. Bununla birlikte, din ahlakının yaşanmadığı sistemin bir diğer özelliği de sevgiyi çeşitli görüntü ve imajlara dayandırmasıdır. Elbette bu gerçek sevgi değildir. Bu cahiliye ortamında çoğu genç kız, son model bir arabası, gösterişli bir evi, düzgün bir görünümü olan insana ilk bakışta sözde "aşık" olur. Herhangi bir hastalık veya acizlik nedeniyle bu dünyevi özellikler ortadan kalktığında ise, aşkı da sona erer.

İçinde bulunduğu toplum ölçü ve değer yargılarını, duygu ve düşüncelerinin sınırlarını belirlerken onu, Allah, din ve varoluş amacı hakkında hiçbir şey düşünmeyen bir insan haline getirmiştir. Zira, kendisini programlayan cahiliye toplumu, ona sayısız görevler yüklemiştir. Herşeyden önce cahiliye toplumunun deyimiyle "gemisini kurtarması", ardından da bu toplumda belirli bir "statü" kazanması gerekmektedir. Bunun için diğer insanları kullanacak, gerekirse ezecek, saf dışı edecektir.

Çünkü bu cahilce anlayışa göre "hayat bir mücadeledir" ve yine aynı çarpık anlayış nedeniyle "büyük balığın küçük balığı yutması" gereklidir. Zayıfın, düşkünün elenmesi ise adeta bir doğa kanunu olarak görülür. Başkalarının, kendisine zararları dokunmadıkça, aynı zihniyeti taşımalarının da bir mahsuru yoktur, çünkü "ona dokunmayan yılanlar istedikleri kadar yaşayabilirler."

Fakat işler umduğu gibi gitmeyip gerekli başarıyı gösteremediği, hayal ettiği toplumsal statüyü kazanamadığı takdirde, aynı felsefe bu sefer kendi aleyhinde işlemeye başlar. Bir de bakar ki din ahlakından uzak yaşayan bu toplum tarafından hor görülen, ezilen, aşağılanan ve dışlananların safına birdenbire kendisi de katılmıştır. Daha önce kendini yüceltmesini umduğu kurallar, şimdi onu hedef almışlardır. Çevresindeki dostları aniden yok olmuş, mutsuz ve tek başına kalmıştır.

Bunlar yetmiyormuş gibi etrafında kendinden büyük balıkların dolaşmaya başladığını farkeder. Güvenecek insan, tutunacak dal, bir yardım eli arasa da bulamaz. Kuran'da dinden uzak insanların çaresizlik durumlarında Allah'a yöneldikleri şöyle haber verilir:

Karada ve denizde sizi gezdiren O'dur. Öyle ki siz gemide bulunduğunuz zaman, onlar da güzel bir rüzgarla onu yüzdürürlerken ve (tam) bununla sevinmektelerken, ona çılginca bir rüzgar gelip çatar ve her yandan dalgalar onları kuşatıverir; onlar artık bu (dalgalarla) gerçekten kuşatıldıklarını sanmışlarken, dinde O'na "gönülden katıksız bağlılar (muhlisler)" olarak Allah'a dua etmeye başlarlar: "Andolsun eğer bundan bizi kurtaracak olursan, muhakkak Sana şükredenlerden olacağız. (Yunus Suresi, 22)

Ancak bu insan, Allah duasına karşılık verip de kendisini içinde bulunduğu sıkıntıdan kurtarınca sanki daha önce Allah'a yalvaran kendisi değilmiş gibi eski zihniyetini sürdürür:

Ama (Allah) onları kurtarınca, hemen haksız yere, yeryüzünde taşkınlığa koyulurlar. Ey insanlar, sizin taşkınlığınız, ancak kendi aleyhinizedir; (bu) dünya hayatının geçici

metaidır. Sonra dönüşünüz Bizedir, Biz de yaptıklarınızı size haber vereceğiz. (Yunus Suresi, 23)

Bu gibi kişilerin çarpık zihniyetine göre, "herşeyi metafizik olarak yorumlamamak, gerçekçi olmak" lazımdır. Önemli bir deneyim atlatmış ve kendi çabasıyla kurtulmuştur. "Hayatın gerçeklerini" öğrenmiştir. Kötü günler geçirmiştir, fakat bunlar artık geride kalmıştır. O şimdi daha tecrübeli, daha olgundur. Şüphesiz bu akıl ve mantık dışı bir yaklaşımdır. İnkarcı insanların çirkin psikolojisi de Kuran'da haber verilmiştir:

Andolsun, Biz insana tarafımızdan bir rahmet tattırıp sonra bunu kendisinden çekip-alsak, kuşkusuz o, (artık) umudunu kesmiş bir nankördür. Ve andolsun, kendisine dokunan bir sıkıntıdan sonra, ona bir nimet taddırsak, kuşkusuz; "Kötülükler benden giderdi" der. Çünkü o, şımarıktır, böbürlenendir. (Hud Suresi, 9-10)

Böyle bir nankörlük yapan insanın, hayatının geri kalan kısmında da benzeri belalar başına gelir. Allah belki -tevbe edip, Kendisi'ne yalvardığı takdirde- her seferinde bu kişiye icabet edecek fakat söz konusu kişi, kendisine verilen nimeti gereği gibi değerlendirmeyecek, bu akılsızlığı nedeniyle hem dünyada hem de ahirette sıkıntılı ve acı dolu bir hayat yaşayacaktır.

İnkarda direnen bu kişi ölümle yüzyüze geldiğinde, artık tevbe imkanı olmayacak, kendisine yeni bir fırsat tanınmayacaktır. Çünkü o yaşamı boyunca nasıl biri olduğunu ortaya koymuştur. Allah bu insanın gerçeğe yüzyüze gelince duyacağı pişmanlığı Kuran'ın birçok ayetinde haber vermiştir:

Ateşin üstünde durdurulduklarında onları bir görsen; derler ki: "Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimiz'in ayetlerini yalanlamasaydık ve mü'minlerden olsaydık." Hayır, önceden saklı tuttukları kendilerine açıklandı. Şayet (dünyaya) geri çevrilseler bile, kendisinden sakındırıldıkları şeylere şüphesiz yine döneceklerdir. Çünkü onlar, gerçekten kafirlerdir. (Enam Suresi, 27-28)

Bu nedenledir ki, akıl ve vicdan sahibi olan kimselerin, dünyadayken tüm bu hatalı tavırlarını düzeltmeleri, ahlaklarını tamamen değiştirip güzelleştirmeleri büyük önem taşımaktadır. Ayetlerde şöyle buyrulur:

Allah, kimi saptırırsa, artık bundan sonra onun hiçbir velisi yoktur. Azabı gördükleri zaman, o zalimleri bir görsen; 'Geri dönmeye bir yol var mı?' derler. Onları görürsün; zilletten başları önlerine düşmüş bir halde, ona (ateşe) sunulurlarken göz ucuyla sezdirmeden bakarlar. İman edenler de: "Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendi nefislerini, hem yakın akraba (veya yandaş)larını da hüsrana uğratmışlardır" dediler. Haberiniz olsun; gerçekten zalimler, kalıcı bir azab içindedirler. Onların Allah'ın dışında kendilerine yardım edecek velileri yoktur. Allah kimi saptırırsa, artık onun için hiçbir (çıkış) yolu yoktur. Allah'tan, geri çevrilmesi olmayan bir gün gelmeden evvel, Rabbinize icabet edin. O gün, sizin için ne sığınılacak bir yer var, ne sizin için inkar (etmeye bir imkan). (Şura Suresi, 44-47)

DİN AHLAKINDAN UZAK TOPLUMDAN KURAN AHLAKINA GEÇİŞ

Ancak zulmeden başka; sonra kötülüğün ardından iyiliğe çevirirse, artık şüphesiz Ben, başıslayanım, esirgeyeyim. (Neml Suresi, 11)

Sen, kitap nedir, iman nedir bilmiyordun. Ancak Biz onu bir nur kıldık; onunla kullarımızdan dilediklerimizi hidayete erdiririz. (Şura Suresi, 52)

Onlar, sözün en güzeline iletilmişlerdir ve övülen doğru yola iletilmişlerdir. (Hac Suresi, 24)

Her insan için hayatı devam ettiği sürece "cahiliye" toplumunun batıl telkinlerinden kurtulup, imana yönelme imkanı vardır. Peygamber Efendimiz (sav) de bir hadisinde Kuran'a ve sünnete uymakla ilgili olarak şöyle buyurmuştur:

Muhakkak ki, en güzel söz Allah'ın kitabıdır. En güzel yol da Muhammed (aleyhissalâtu vesselâm)'in yoludur. İşlerin en kötüsü de dine aykırı olarak sonradan çıkarılandır. (3. Buhârî, l'tisam 2, Edeb 70)

Yüce Rabbimiz Allah her toplumun uyarılacağını bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

Kim hidayete ererse, kendi nefsi için hidayete erer; kim de saparsa kendi aleyhine sapar. Hiçbir günahkar, bir başkasının günah yükünü yüklenmez. Biz, bir elçi gönderinceye kadar (hiçbir topluma) azab edecek değiliz. (İsra Suresi, 15)

Bu davetle muhatap olan insanlar farklı tepkiler gösterirler. Kuran'da bu tepkiler detaylarıyla anlatılır. Bu tepkilerin en güzeli ise, gerçek bir müminin vereceği "işittik ve itaat ettik" ifadesidir. Ayette şu şekilde bildirilir:

Aralarında hükmetmesi için, Allah'a ve elçisine çağrıldıkları zaman mü'min olanların sözü: "İşittik ve itaat ettik" demeleridir. İşte felaha kavuşanlar bunlardır. (Nur Suresi, 51)

Kuran'da, din ahlakına davet edildiğinde büyülenerek başkaldıranlardan, hatta düşmanlık besleyenlerden söz edilir:

Gerçeği sürekli ters yüz eden, günaha düşkün olan herkesin vay haline. Kendisine Allah'ın ayetleri okunurken işitir, sonra müstekbirce (inatla büyüklük taslayarak) sanki işitmemiş gibi ısrar eder. Artık sen onu acı bir azapla müjdele. Ayetlerimizden bir şey öğrendiği zaman, alay konusu edinir. İşte onlar için aşağılatıcı bir azap vardır. (Casiye Suresi, 7-9)

Kimilerinin verdikleri tepki ise daha farklıdır. Vicdanı ona doğruyu gösterir, ama içindeki bir başka ses ona sürekli cahiliye toplumunun batıl sisteminden vazgeçmemesini telkin eder. Bu vicdanına aykırı telkinleri de bazı savunma mekanizmalarını kullanarak kendince meşru zemine oturtmaya çalışır. Doğrudan kaçmak için çeşitli yollar dener. "Onlar bana doğruyu söylüyorlar, ama ben iradesizliğim veya gururum nedeniyle uygulamıyorum" diye içinde bulunduğu durumu açıkça ifade edemediği için kendi düşük aklınca ya kendisine anlatılan gerçeklerde ya da bunları anlatan müminlerde açık arama yoluna gider.

Ancak şunu da mutlaka belirtmek gerekir ki, bu yanlış yaklaşımlar tarih boyunca her cahiliye toplumunda aynı şekilde görülmüştür. Hatta öyle ki, tarih boyunca her toplumda hak dini tebliğ eden elçilere ve salih müminlere aynı iftiralar atılmış, benzer suçlamalar yapılmıştır. Ayetlerde şöyle bildirilmiştir:

Bunun üzerine, kavminden inkara sapsmış önde gelenler dediler ki: "Bu, sizin benzeriniz olan bir beşerden başkası değildir. Size karşı üstünlük elde etmek istiyor. Eğer Allah (öne sürdüklerini) dilemiş olsaydı, muhakkak melekler indirirdi. Hem biz geçmiş atalarımızdan da bunu işitmiş değiliz." (Müminun Suresi, 24)

... Atalarımızın taptığı şeylere tapmamızdan sen bizi engelleyecek misin? Doğrusu biz, senin bizi davet ettiğin şeyden kuşku verici bir tereddüt içindeyiz. (Hud Suresi, 62)

Böyle bir insan, o ana kadar dışarıda görüp de kınadığı hatalı ve çarpık din anlayışının birdenbire ateşli savunucusu kesilir. "Bütün herkes yanlış yapıyor da bir siz mi doğru yoldasınız" gibi kalıplaşmış mantıklar öne sürer. Ancak bilmelidir ki, bu mantık tümüyle Kuran dışıdır. Çünkü Kuran'da bildirildiğine göre, doğru, onu kabul eden insanların sayısıyla ölçülmez. Zaten "insanların çoğu"nun yanlış yolda olacakları Kuran'da bildirilmiştir:

Elif, Lam, Mim, Ra. Bunlar Kitab'ın ayetleridir. Ve sana Rabbinden indirilen haktır. Ancak insanların çoğu iman etmezler. (Ra'd Suresi, 1)

Tarih boyunca tüm peygamberler görevlerini eksiksiz olarak tamamlamış ve Allah'ın kendilerine bildirdiği din ahlakını insanlara tebliğ etmişlerdir. Allah'ın takdir ettiği sorumluluğu tam olarak yerine getirmişler, mükafatlarını Allah Katında almışlardır.

İnkâr Edenlerin Öne Sürdükleri Bahaneler Geçersizdir

Cahiliye ahlakının etkisinden kurtulmak istemeyen bir kişi hak din kendisine tebliğ edildiğinde, samimi olarak anlatılanları dinlemek ve vicdanına uymak yerine kendi aklınca anlatılmalarda açıklar bulmaya çalışır. Hiçbir şey bilmediği halde, kendi kafasından çeşitli örnekler vererek doğruya kulaklarını tıkar. Allah'ın Kuran'da "misal" olarak adlandırdığı inkarcıların bu örnekleri, hiçbir tutarlılığa sahip olmayan çarpık yorumlardır:

Bir bak, senin için nasıl misaller verdiler de böylece saptılar. Artık onlar hiçbir yol da bulamazlar. (Furkan Suresi, 9)

Bu misallerin en bilinenleri 4-5 taneyi geçmez. Örneğin, "Domuz eti niçin haram?" sık rastlanılan sorulardan bir tanesidir. Domuzun kendisi pis bir hayvandır ve trışın adlı hastalığa

neden olur. Bu soruyu soran kişiler de genellikle domuz etinin insan sağlığına ne derece zararlı olduğunu bilmektedirler. Zaten samimi olarak öğrenmek kastıyla bu soruyu sormazlar. Kendilerince müminlere zorluk çıkartmaya çalışırlar. Ancak bu insanların başarıya ulaşmaları söz konusu değildir. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilir:

Ayetlerimiz konusunda acze düşürücü çabalar harcayanlar, onlar da alevli ateşin halkıdır. (Hac Suresi, 51)

Bunlar Allah'ın yolundan engelleyenler ve onda çarpıklık arayanlardır. Onlar ahireti de tanımayanlardır. (Hud Suresi, 19)

Bu tip insanlar, öne sürdükleri bir misalin geçersizliği kendilerine izah edilse bile, -amaçları samimi olarak bilgilanmek, şüphelerini gidermek olmadığı için- cevap aldığı misali yeni misaller takip eder. Verilen cevaplar ve öğütler üzerinde dürüst olarak düşündüğünde kendisine makul, mantıklı gelecektir. Ama cahiliye toplumunun telkinleriyle düşündüğü için doğruları kavrayamaz. Bunun üzerine Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi "kulaklarını tıkar" ve o ortamdan bir kaçış yolu aramaya başlar. Kuran'da cahiliye toplumunun bu çirkin tavrı, şöyle bildirilmiştir:

"Doğrusu ben, onları bağışlayan için her davet edişimde, onlar parmaklarını kulaklarına tıkadılar, örtülerini başlarına çektiler ve büyüklük tasladıkça büyüklük gösterip-direttiler." (Nuh Suresi, 7)

Öğütten kaçan bu tür insanların durumu yaban eşeklerine benzetilir:

Buna rağmen, bunlara ne oluyor ki öğütten yüz çevirip duruyorlar? Sanki onlar ürkmüş yaban eşekleri gibidirler; arslandan korkup-kaçmışlar. (Müddessir Suresi, 49-51)

İslam'a davet edildiği halde, bu tür basit tavırlarla haklı çıkmaya çalışan kişinin "çok büyük bir zalim" olduğunu ise yine Kuran'dan öğrenmekteyiz:

İslam'a çağrıldığı halde, Allah'a karşı yalan uyduranlardan daha zalim kimdir? Allah, zalim bir kavmi hidayete erdirmez. (Saff Suresi, 7)

Söz ettiğimiz inkarcı, herkesi kendisi gibi bildiğinden, müminlerin sırf Allah rızasına yönelik olan birlik ve dayanışmasına da "cahiliye" standartlarına göre bir açıklama bulmaya çalışır. "Bu işin içinde bir iş var", "bu devirde kimse kimsenin kara kaşına, kara gözüne gelmez" gibi cahiliyenin tüm çirkinliklerini ifade eden mantıksız yorumlarla aklınca kendi kurnazlığını ön plana çıkartmayı dener. Kimi zaman da üstten bakan alaycı tavırlar sergileyerek çirkin ahlakını gösterir. Bu konuda en büyük desteği yine, kendisiyle aynı karanlık ruh halini taşıyan yakın çevresinden alır. Kuran'da, bu tip bir kişinin, müminlere karşı tutumu ve sapırtıcı yakın çevresi ile ilişkisi şöyle ifade edilir:

İman edenlerle karşılaştıkları zaman: "İman ettik" derler. Şeytanlarıyla başbaşa kaldıklarında ise, derler ki: "Şüphesiz, sizinle beraberiz. Biz (onlarla) yalnızca alay ediyoruz." (Asıl) Allah onlarla alay eder ve taşkınlıkları içinde şaşkınca dolaşmalarına (belli bir) süre tanır. (Bakara Suresi, 14-15)

Aslında Kuran'a karşı misal getirme, müminlere karşı samimiyetsiz, peşin fikirli ve art niyetli yaklaşma, alaycı tavırlar sergileme yalnızca bu gibi kişilere özgü davranış bozuklukları değildir. Kendisinden çok önceki devirlerde yaşamış ve din ahlakına karşı çıkmış insanlar da yüzyıllardır aynı akılsız taktiklere başvurmuşlardır. Çağlar değişmesine rağmen zihniyet,

izlenen yöntem, verilen misaller aynen devam etmektedir. Gerçekleri bile bile örtmek için bu yönteme başvuranların zihniyeti tarih boyu hiç değişmeden bugüne dek varlığını sürdüröğelmıştır:

Hayır, onlar geçmiştekilerin söylediklerinin benzerini söylediler. (Müminun Suresi, 81)

Bunların yanında bir grup da dini kendi menfaatleri doğrultusunda bir şekilde çarpıtmaya çalışır. Dini bu şekilde çarpıtmaya çalışanlar hakkında Kuran'da şu hüküm yer alır:

Size ne oluyor? Nasıl hüküm veriyorsunuz?

Yoksa (elinizde) ders okumakta olduğunuz bir kitap mı var? İçinde, neyi seçip-beğenirseniz, mutlaka sizin olacak diye.

Yoksa sizin için üzerimizde kıyamete kadar sürüp gidecek bir yemin mi var ki siz ne hüküm verirsiniz o, mutlaka sizin kalacak, diye. (Kalem Suresi, 36-39)

Kuran'a uyan samimi bir mümin gördüğünde, yaşadığı suçluluk duygusunu ve aşağılık kompleksini gizlemek için kendini temize çıkarmaya çalışmak da, cahiliye toplumlarında sık başvurulan yöntemlerdendir. Bu tarz insanların bunu yaparken kullandıkları kalıplar genelde hep aynıdır. "Elhamdülillah biz de Müslümanız", "benim babam hacı", "anneannem de başını örterdi", "ailem çok dindardır", "ben zaten bayram namazlarını kaçırmam" gibi sözlerle bu ruh hallerini ifade ederler. Kendilerine din konusunda öğüt verilmesi, uyarı yapılması, akıl verilmesi, doğru olanın tavsiye edilmesi ağırlarına gider.

Bir de, "ben hepinizden daha dindarım, daha namusluyum, kimin kimden daha üstün olduğunu yalnız Allah bilir" gibi ifadelerle üste çıkmaya çalışanlar vardır. Elbette, kimin üstün olduğunu en doğru Allah bilir. Fakat Allah üstünlüğün yalnızca Kendisi'ne bağlılıkla, Kuran'da belirtilen mümin özelliklerini üzerinde taşımakla olacağını da açıkça bildirmiştir. Kuran'da belirtilen ölçüler çok açık ve anlaşılır olduğundan, Kuran'dan haberi bile olmayan bir kimsenin kendisi için, sahtekarca üstünlük imaları yapmasının onu aciz ve basit bir duruma düşürdüğü ortadadır.

Bu tür bir tavra giren kişinin en büyük hatalarından biri de, müminleri kandırdığını sanmasıdır. Müminler, Allah'ın verdiği kavrayış gücü ve Kuran'da bildirdiği kıstaslar sayesinde, karşı tarafın ruh halini çok iyi teşhis etme gücüne sahiptir. Kaldı ki, **"sinelerin özünde saklı olanı bilen"** (Al-i İmran Suresi, 119) Allah, zaten o kişiyi kendisinden de iyi tanımaktadır. Söz konusu insan, yaptığı sözde kurnazlıklarla diğer insanları ve kendi vicdanını kandırsa bile, Allah Katında mazeretlerinin hiçbir geçerliliği olmayacaktır.

DÜNYA VE AHİRET HAYATI

Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaidir. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. De ki: "Size bundan daha hayırlısını bildireyim mi? Korkup sakınanlar için Rablerinin Katında, içinde temelli kalacakları, altından ırmaklar akan cennetler, tertemiz eşler ve Allah'ın rızası vardır. Allah, kulları hakkıyla görendir. (Al-i İmran Suresi, 14-15)

Aslında şimdiye dek anlatılan tüm çarpıklıklar, insanın ahiret gerçeğini kavrayamamasından kaynaklanmaktadır. Kuran'da bildirildiği gibi, Allah dünyayı insanlar için geçici bir yurt olarak yaratmıştır. Müminlerin sınanması, kötülüklerinden arınması ve cennete layık olacak bir yapıya ulaşması, inkarcıların da kötülüklerinin ortaya çıkması için.

Ama "cahiliye" toplumunun en büyük özelliklerinden biri bu gerçeği gözardı etmesi ve hiç sona ermeyecekmiş gibi dünyaya bağlanmasıdır. Bu sapkın zihniyet, "cahiliye" ahlakını meydana getirir. "İnsan dünyaya bir kez gelir" cümlesiyle özetlenen bu batıl bakış açısına göre ölüm bir sondur. Öyleyse henüz hayattayken "yaşamın tadı" çıkarılmalıdır. Bunun için de her türlü yöntem denenebilir. Çünkü "cahiliye" toplumunda insana çıkar sağlayacak herşey meşru ilan edilmiştir. Oysa gerçekler hiç de böyle değildir.

Cahiliye toplumu insanları, akıllarını biraz bile olsun kullanmazlar. Ölümün herkes için kaçınılmaz bir son olduğu bellidir. Ama yine de bu konuyu mümkün olduğunca gündem dışı tutarlar. Ölümünden bahsetmek "şom ağızlılık" olarak adlandırılır. Birçok insan sanki hiç ölmeyecekmiş gibi bir zihniyetle yaşar. Halbuki bunu yapanların çok büyük bir kısmı, Allah'ın varlığını kabul ederler. Dolayısıyla ahireti de kabul ettiklerini iddia ederler. Ama olaya biraz dikkatli yaklaşıldığında ortada gerçek bir ahiret inancı olmadığı anlaşılır. Ayetlerde söz konusu psikoloji şöyle vurgulanır:

Gerçek şu ki bunlar, çarçabuk geçmekte olanı (dünyayı) sevmektedirler. Önlerinde bulunan ağır bir günü bırakıyorlar. (İnsan Suresi, 27)

... (Onlardan) Her biri, bin yıl yaşatılsın ister; oysa bunca yaşaması onu azaptan kurtarmaz. Allah, onların yapmakta olduklarını görendir. (Bakara Suresi, 96)

Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, herşeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)

Ahireti düşünmemenin getirdiği sonsuza dek yaşama isteği, "cahiliye" kültüründe çok büyük bir etkiye sahiptir. Çoğu kişi, öldükten sonra dünyada "adını sürdürecektir" bir "eser" bırakma hevesindedir. Bunun kendisine hiçbir yararı olmayacaktır, ama "unutulmamak" gibi ilginç bir psikoloji nedeniyle büyük bir servet ya da bir yapıt bırakma amacındadır. Elbette bir kişinin insanlara faydası olacak güzel eserler bırakması iyi bir davranıştır, ancak burada

eleştirilen husus bunun bambaşka bir amaçla ve hırsla yapılıyor olmasıdır. Kuran'da din ahlakından uzak insanların sahip oldukları bu çarpık mantık da şöyle anlatılmaktadır:

Hani onlara kardeşleri Hud: "Sakınmaz mısınız?" demişti. "Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin. Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca alemlerin Rabbine aittir. Siz, her yüksekçe yere bir anıt inşa edip (yararsız bir şeyle) oyalanıp eğleniyor musunuz? Ölümsüz kılınmak umuduyla sanat yapıları mı ediniyorsunuz?" (Şuara Suresi, 124-129)

Ki o, mal yığıp biriktiren ve onu saydıkça sayandır. Gerçekten malının kendisini ebedi kılacağını sanmaktadır. (Hümeze Suresi, 2-3)

Cahiliye toplumundaki ahiret inancı da son derece sapkındır. Cahiliye toplumundaki kişiler ahirete kesin bir bilgiyle inanmazlar. En inançlı gibi görünenleri dahi, "ya varsa" şeklindeki çirkin mantığın ötesine geçemezler. Üstelik, ahiret hakkında bu gibi cahilce mantıklar yürütenler, kendilerinin cennetlik olduğuna da adları gibi emindirler. Kehf Suresi'ndeki bir kıssada anlatılan kişi, "cahiliye" toplumunun genel bakış açısını simgeler:

Onlara iki adamın örneğini ver; onlardan birine iki üzüm bağı verdik ve ikisini hurmalıklarla donattık, ikisinin arasında da ekinler bitirmiştik.

İki bağ da yemişlerini vermiş, ondan hiçbir şeyi noksan bırakmamış ve aralarında bir ırmak fışkırtmıştı.

(İkisinden) Birinin başka ürün (veren yer)leri de vardı. Böylelikle onunla konuşurken arkadaşına dedi ki: "Ben, mal bakımından senden daha zenginim, insan sayısı bakımından da daha güçlüyüm."

Kendi nefsinin zalimi olarak (böylece) bağına girdi (ve): "Bunun sonsuza kadar kuruyup-yok olacağını sanmıyorum" dedi. "Kıyamet-saati'nin kopacağını da sanmıyorum. Buna rağmen Rabbime döndürülecek olursam, şüphesiz bundan daha hayırlı bir sonuç bulacağım."

Kendisiyle konuşmakta olan arkadaşına ona dedi ki: "Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin?"

"Fakat, O Allah benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiç kimseyi ortak koşmam."

"Bağına girdiğin zaman, 'MaşaAllah, Allah'tan başka kuvvet yoktur' demen gerekmez miydi? Eğer beni mal ve çocuk bakımından senden daha az (güçte) görüyorsan."

"Belki Rabbim senin bağından daha hayırlısını bana verir, (seninkinin) üstüne gökten 'yakıp-yıkan bir afet' gönderir de kaygan bir toprak kesiliverir."

"Veya onun suyu dibe göçüverir de böylelikle onu arayıp-bulmaya kesinlikle güç yetiremezsin."

(Derken) Onun ürünleri (afetlerle) kuşatılıverdi. Artık o, uğrunda harcadıklarına karşı avuçlarını (esefle) oğuşturuyordu. O (bağın) çardakları yıkılmış durumdaydı, kendisi de şöyle diyordu: "Keşke Rabbime hiç kimseyi ortak koşmasaydım."

Allah'ın dışında ona yardım edecek bir topluluk yoktu, kendi kendine de yardım edemedi.

İşte burada (bu durumda) velayet (yardımcılık, dostluk) hak olan Allah'a aittir. O, sevap bakımından hayırlı, sonuç bakımından hayırlıdır. (Kehf Suresi, 32-44)

Bir başka surede, "ya varsa" çarpık mantığını öne süren, sonra da kendini cennetlik ilan eden bu cahil zihniyet şöyle anlatılır:

Oysa ona dokunan bir zarardan sonra tarafımızdan bir rahmet taddırsak, mutlaka: "Bu benim (hakkım)dır. Ve ben kıyamet-saatinin kopacağını da sanmıyorum; eğer Rabbime döndürülsem bile, muhakkak O'nun Katında benim için daha güzel olanı vardır." Der. Ama andolsun Biz, o kafırlara yaptıklarını haber vereceğiz ve andolsun onlara, en kaba bir azaptan taddıracağız. (Fussilet Suresi, 50)

Yukarıdaki ayette dikkat edilirse Allah, bunu söyleyen kişinin inkarcı konumunda olduğunu bildirmektedir.

Allah'ın varlığını kabul eden insan için ahiretten emin olmamak mümkün değildir. İnsanı Allah yaratır, besler, yaşatır, ona sayısız nimet verip büyük bir şefkat ve merhamet gösterir. Ve elbette tüm bunlara şükredip iyi davranışlarda bulunanlarla nankörlük edenler bir tutulmayacaklardır. Çünkü Allah, kullarına karşı sonsuz şefkat ve merhamet sahibi olandır.

"Her nefis ölümü tadıcıdır." (Enbiya Suresi, 35) ayetinin gereği herkes kısa bir süre kaldığı bu dünyadan kesin bir biçimde ayrılır. Allah insanı belli bir süre yaşattıktan sonra öldürür. Bu süre **"öğüt alabilecek olanın öğüt alabileceği kadar ömür vermedik mi?"** (Fatır Suresi, 37) ayetiyle tarif edilmektedir.

İnsan ölümle birlikte yok oluşa değil, asıl hayatına adım atar. Zaten bu dünyanın geçici olduğu ve asıl hayatın bir numunesi olarak yaratıldığı, düşünen insan için açıktır. Dünyadaki tüm güzellikler geçicidir ve yanında pek çok kusurla birlikte var edilmiştir. Dünyanın en güzel insanı, bu güzelliğini en fazla birkaç on yıl koruyabilir. Yaşlandıkça derisi buruşmaya, vücudu biçimsizleşmeye başlar. Yaşlanmasına da gerek yoktur, en büyük çirkinlikler en güzel insanın hemen yanındadır. İnsanın acizliğini vurgulayacak çok ilginç mekanizmalar bedenine yerleştirilmiştir. Bir kaç gün yıkanmasa bedeninde kötü kokular oluşmaya başlar. Ne kadar çekici ve alımlı dursa da en büyük acizliği yaşayacak, herkes gibi tuvalete gidecektir.

İnsanların büyük çoğunluğu alıştığı için bu acizliklerin içinde bir "hikmet" olduğunu genelde fark edemez. Oysa Yüce Allah kusursuzca yaratandır. Allah dilese insan hiçbir şekilde hasta olmaz, hiçbir şekilde kötü kokmaz ya da hiçbir zaman güçsüz düşmezdi. Bütün bu eksiklikler insana, Yüce Allah'a muhtaç olduğunu hatırlatmak içindir. Bir de içinde bulunduğu dünya hayatının mükemmel olmadığını, gerçek hayatın özellikle eksiklerle donatılmış kötü bir benzeri olduğunu hissettirmek için. Dünya ve ahiretle ilgili bir Kuran ayeti konuyu en güzel biçimde açıklar:

Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme (süresi ve konusu), mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin (veya kafırların) hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer-çöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azab; Allah'tan bir mağfaret ve bir

**hoşnutluk (rıza) vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka bir şey değildir.
(Hadid Suresi, 20)**

Peki asıl hayat nasıldır? Bu hayatın müminler için cennet ve inkarcılar için de cehennem olarak ikiye ayrıldığı herkesçe bilinir. Ama "cahiliye" toplumu cennet ve cehennem konusunda da pek çok gerçeğe uymayan bakış açısı ve hurafe üretmiş durumdadır. Bu nedenle ahiretteki ortamı ancak Kuran ayetlerinden gereği gibi öğreniriz.

CENNET: MÜMİNLERİN GERÇEK YURDU

Rabbinizden olan bir mağfirete ve cennete (kavuşmak için) 'çaba gösterip-yarışın,' ki (o cennet) genişliği gök ile yerin genişliği gibi olup Allah'a ve Resûlü'ne iman edenler için hazırlanmıştır. İşte bu, Allah'ın fazlıdır ki, onu dilediğine verir. Allah büyük fazl sahibidir. (Hadid Suresi, 21)

Orda diledikleri herşey onlarındır; Katımızda daha fazlası da var. (Kaf Suresi, 35)

Müminlerin ebedi yurdu cennettir. Allah, dünyadaki çalışmalarının karşılığını onları cennetinde ağırlayarak verecektir. Cennet, insan ruhunun istediği herşeyi, hatta ayetlerin bildirdiğine göre daha da fazlasını barındıran bir güzellikler mekanıdır. Allah'ın Rahim isminin en güzel biçimleriyle ortaya çıktığı bir ebedi yurttur.

Peygamber Efendimiz (sav) de bir hadis-i şerifinde dünya hayatının yanında, cennetin insan için nasıl büyük bir nimet olduğunu şöyle bir örnek ile açıklamıştır:

Cennette, yay kadar bir yer, Güneş'in üzerine doğduğu veya battığı şeyden (dünyadan) daha hayırlıdır. [Kütüb-i Sitte-14, s.429/2]

İnsan, bu konuda hiçbir bilgisi olmasa dahi, dünya hayatının eksikliklerini ve nefsindeki nimetlere karşı duyduğu özlemi kısaca düşündüğünde, bu gerçeği kolaylıkla anlayabilecektir. Zira Allah, dünya hayatının asıl hayat olmadığına anlaşılmaması için insana pek çok delil yaratmaktadır. İnsan hemen her gün, başta kendi bedeninde olmak üzere, dünya hayatının eksiklikleriyle karşılaşmaktadır. Sadece hayatta kalabilmek için dahi, çok sayıda tedbir almak zorundadır. En küçük bir ihmalde hastalıklarla, yaralanmalarla ve hatta ölümle yüzyüze gelebilmektedir. Ömrünün büyük bölümünü vücudunun acizliklerini telafi etmeye ayırır. Ancak tüm bu çabaya rağmen geçen yıllarla beraber vücudu büyük bir bozulmaya uğrar. İnsan bedeni gibi, en güzel çiçekler bile zamanla solar; en güzel renkli, en hoş kokulu güller, laleler, menekşeler çürüyüp bozulur. En lezzetli ve en taze görünümlü meyveler, sebzeler kısa süre içinde çürüyüp yenemeyecek hale gelir. En ihtişamlı evler, eşyalar, arabalar zamanla eskir, kırıлып dökülür.

Bu sayılanlar, insanın dünya hayatında muhatap olduğu milyonlarca eksiklikten yalnızca birkaç tanesidir. Ancak sadece bunlar bile, insanın özlem duyduğu asıl yerin dünya olmadığını anlaması için yeterlidir.

İnsan, tüm bu eksiklikler karşısında içten içe, daima mükemmelliği, bu eksikliklerin hiçbirinin olmadığı bir dünyada yaşamayı ister. Hastalıkların, ölümlerin, savaşların, kavgaların, kötülüklerin, eksikliklerin, sıkıntıların hiç yaşanmadığı bir dünyanın özlemini çeker. Bu amaçla, hiçbir sorunun olmadığı mutlu bir hayatı, dünya şartlarında oluşturabilmenin yollarını arar. Oysa Allah, Kuran'da insanlara bu hayatı ancak cennette yaşayabileceklerini bildirmiştir.

İnsanın bunun için yapması gereken ise son derece kolaydır: Rabbimiz'in rızasına uygun bir yaşam sürmek. Bunun ardından -Allah'ın takdiriyle- kendi istek duyduğundan ve hayal edebildiğinden çok daha üstün, kusursuz ve sonsuz mutlulukla dolu bir hayatla karşılaşacaktır.

Dünya üzerindeki herşey Allah'ın yaratmasıyla varlık bulmuştur ve Allah cennetinde de bunlardan dilediklerini yaratacaktır. Allah'ın dilemesiyle cennetteki "köşkler" dünyanın en "ultra-modern" villasından çok daha üstün olacaktır. Güzellikleri övülen cennet giysileri, en ünlü Fransız ya da İtalyan modaevlerinkilerden çok daha kaliteli ve estetik gözükecektir. "Huri"ler de, ille de Arap haremlelerinden çıkmış kadınlar gibi değil, dünyanın en güzel kadınlarından daha çarpıcı ve çekici olarak yaratılacaktır.

Allah cennetteki ortamı anlatırken her devrin insanların anlayabileceği güzellikleri sıralamaktadır. Bununla birlikte genelde bilinmeyen bir cennet özelliği vardır. Bu, Allah'ın, **"orada nefislerin arzu ettiği ve gözlerin lezzet aldığı herşey var. Ve siz orada süresiz kalacaksınız."** (Zuhruf Suresi, 71) ayetiyle bildirdiği gerçektir. Ayet, cennette insanın arzu ettiği herşeyin varlığını haber verir. Başka bir ayette de **"orada diledikleri herşey onlarındır; Katımızda daha fazlası da var."** (Kaf Suresi, 35) ifadesi yer almaktadır. Bu ayetlerden, insanı neşelendiren, güldüren ve eğlendiren şeylerin -dünyadakilere benzer veya farklı biçimlerde- cennette var olacağı, insanın aklına gelebilecek tüm isteklerin fazlasıyla orada karşılanacağı anlaşılmaktadır.

Cennette mümin olağanüstü şekilde ağırLANacaktır. Rahman Suresi'nde cennetle ilgili olarak bildirilenler şöyledir:

Rabbin makamından korkan kimse için ise iki cennet vardır. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Çeşit çeşit "inceliklere ve güzelliklere" (veya her türden sık ağaçlara) sahiptirler. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

İkisinde de akmakta olan iki pınar vardır. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

İkisinde de her meyveden iki çift vardır. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Astarları, ağır işlenmiş atlastan yataklar üzerinde yasanırlar. İki cennetin de meyve-devşirmesi (oradakilere) yakın (kolay)dır. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Orada bakışlarını yalnızca eşlerine çevirmiş kadınlar vardır ki, bunlardan önce kendilerine ne bir insan, ne bir cin dokunmuştur. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Sanki onlar yakut ve mercan gibidirler. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

İhsanın karşılığı ihsandan başkası mıdır? Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Bu-ikisinin ötesinde iki cennet daha var. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Alabildiğine yemyeşildirler. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

İçlerinde durmaksızın fışkırıp-akan iki pınar vardır. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

İçlerinde (her türden) meyve, eşsiz-hurma ve eşsiz-nar vardır. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Orada huyları güzel, yüzleri güzel kadınlar vardır. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Otağlar içinde korunmuş huri kadınlar. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Bunlardan önce kendilerine ne bir insan, ne bir cin dokunmuştur. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Yeşil yastıklara ve çarpıcı güzellikteki döşeklere yaslanırlar. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?

Celal ve ikram sahibi olan Rabbinin adı ne Yücedir. (Rahman Suresi, 46-78)

Başka ayetlerde de cennetle ilgili olarak şu bilgiler verilir:

Her nereye baksan, bir nimet ve büyük bir mülk görürsün. (İnsan Suresi, 20)

Orada tahtlar üzerinde yaslanıp-dayanmışlardır. Orada ne (yakıcı) bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler. (İnsan Suresi, 13)

Orada anlamsız bir söz işitmez. (Ğaşıye Suresi, 11)

Ve yanlarında bakışlarını yalnızca eşlerine çevirmiş iri gözlü kadınlar vardır. Sanki onlar, saklı bir yumurta gibi (çarpıcı ve pürüzsüz). (Saffat Suresi, 48-49)

Derler ki: "Bizden hüznü giderip yok eden Allah'a hamdolsun; şüphesiz Rabbimiz, gerçekten bağışlayandır, şükrü kabul edendir. Ki O, bizi Kendi fazlından (ebedi olarak) kalınacak bir yurda yerleştirdi; burada bize bir yorgunluk dokunmaz ve burada bize bir bıkkınlık da dokunmaz. (Fatır Suresi, 34-35)

Ancak Rablerinden korkup-sakınanlar ise; onlara yüksek köşkler vardır, onların üstünde de yüksek köşkler bina edilmiştir. Onların altında ırmaklar akmaktadır. (Bu,) Allah'ın va'didir. Allah, va'dinden dönmez. (Zümer Suresi, 20)

Hesap gününün ardından Allah'ın salih kullarına çağırısı ise şöyle olacaktır:

Ey mutmain (tatmin bulmuş) nefis, Rabbine, hoşnut edici ve hoşnut edilmiş olarak dön. Artık kullarımın arasına gir. Cennetime gir. (Fecr Suresi, 27-30)

İNKARCILARI BEKLEYEN CEHENNEM

Kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak; Ki Ben ona, "alabildiğine geniş kapsamlı bir mal" (servet) verdim. Göz önünde-hazır çocuklar (verdim). Ve sayısız imkan ve fırsatları önüne serdim. Sonra, daha arttırmam için tamah eder (doyumsuz istekte bulunur). Hayır; çünkü o, Bizim ayetlerimize karşı "kesin bir inatçıdır." Onu alabildiğine sarp bir yokuşa süreceğim. Çünkü o, düşündü ve bir ölçü tesbit etti. Kahrolası, nasıl bir ölçü koydu? Yine kahrolası, nasıl bir ölçü koydu? Sonra bir baktı. Sonra kaşlarını çatı ve yüzünü ekşitti. Sonra da sırt çevirdi ve büyüklük tasladı (istikbar). Böylece: "Bu, yalnızca 'aktarılarak öğrenilen' bir büyüdür" dedi. "Bu, bir beşer sözünden başkası değildir." Onu Ben, cehenneme sürükleyip-atacağım. Cehennem (sakar) nedir, sen bilir misin? Ne alıkoyar, ne bırakır. Beşere delicesine susamıştır. (Müddessir Suresi, 11-29)

Cennet ne kadar güzellik ve nimet doluysa, cehennem de o kadar çirkinlik ve azapla doludur. Müminlerle inkar edenler arasında henüz dünyadayken oluşmuş olan uçurum, ahirette en yüksek noktaya ulaşır. Kendisini yaratan, yaşatan ve dinini ulaştıran Allah'ı inkar etmiş ya da O'na boyun eğmemiş olanlar ebedi azapla cezalandırılır.

Allah Kuran'da cehennemi hak edenleri şöyle anlatır:

Kim kendisine "dosdoğru yol" apaçık belli olduktan sonra, elçiye muhalefet ederse ve mü'minlerin yolundan başka bir yola uyarsa, onu döndüğü şeyde bırakırız ve cehenneme sokarız. Ne kötü bir yataktır o!.. (Nisa Suresi, 115)

Dinlerini bir oyun ve eğlence (konusu) edinenleri ve dünya hayatı kendilerini mağrur kılanları bırak. Onunla (Kuran'la) hatırlat ki, bir nefis, kendi kazandıklarıyla helake düşmesin; (böylesinin) Allah'tan başka ne bir velisi, ne bir şefaatchisi vardır; her türlü fidyeyi verse de kabul olunmaz. İşte onlar, kazandıkları nedeniyle helake uğrayanlardır; küfre saptıklarından dolayı onlar için çılginca kaynar sular ve acıklı bir azap vardır. (En'am Suresi, 70)

Altını ve gümüşü biriktirip de Allah yolunda harcamayanlar... Onlara acı bir azabı müjdele.

Bunların üzerlerinin cehennem ateşinde kızdırılacağı gün, onların alınları, böğürleri ve sırtları bunlarla dağlanacak (ve:) "İşte bu, kendiniz için yığıp-sakladıklarınızdır; yığıp-sakladıklarınızı tadın" (denilecek). (Tevbe Suresi, 34-35)

Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. (Bakara Suresi, 206)

Cehenneme girecek olanların ortak özelliği, din ahlakına çağrıldıklarında yüz çevirmiş olmalarıdır:

Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkılıverdi. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar.

Yer, Rabbi'nin nuruyla parıladı; (orta yere) kitap kondu; peygamberler ve şahitler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi, onlar haksızlığa uğratılmazlar.

Her bir nefse yaptığığın tam karşılığı verildi. O, onların işlediklerini daha iyi bilendir.

İnkâr edenler, cehenneme bölük bölük sevkedildiler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açıldı ve onlara (cehennemin) bekçileri dedi ki: "Size Rabbinizin ayetlerini okuyan ve bugünle karşılaşacağınızı (söyleyip) sizi uyaran elçiler gelmedi mi?"

Onlar: "Evet" dediler. Ancak azap kelimesi kafirlerin üzerine hak oldu. Dediler ki: "İçinde ebedi kalıcılar olarak cehennemin kapılarından (içeri) girin. Büyüklüğe kapılanların konaklama yeri ne kötüdür. (Zümer Suresi, 68-72)

Ateşin içinde olanlar, cehennem bekçilerine dediler ki: "Rabbinize dua edin; azaptan bir günü (olsun) bize hafıfletsin."

(Bekçiler:) "Size kendi Resulleriniz açık belgelerle gelmez miydi?" dediler. Onlar: "Evet" dediler. (Bekçiler:) "Şu halde siz dua edin" dediler. Oysa kafirlerin duası, çıkmazda olmaktan başkası değildir. (Mü'min Suresi, 49-50)

Cehenneme gireceklerin bir bölümü, henüz dünyadayken Allah'ın azabı üzerinde düşünmeyenlerdir. Cehenneme girseler dahi "biraz azap çeker, sonra çıkarım" gibi dayanağı olmayan Kuran dışı bir mantık yürütenlerden Kuran'da şöyle bahsedilir:

Kendilerine Kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi? Aralarında Allah'ın Kitabı hükmetsin diye çağrılıyorlar da, onlardan bir bölümü yüz çeviriyor. Onlar, işte böyle arka dönenlerdir. Bu, onların: 'Ateş bize sayılı günler dışında kesinlikle dokunmayacak' demelerindendir. Onların bu iftiraları, dinleri konusunda kendilerini yanılgıya düşürmüştür. Artık onları, kendisinde şüphe olmayan bir gün topladığımızda ve her bir nefse -haksızlığa uğratılmaksızın- kazandığı tam olarak ödendiğinde nasıl olacak? (Al-i İmran Suresi, 23-25)

Cehennemdeki ortamın dehşetini anlatan diğer bazı ayetler ise şöyledir:

Onlar birbirlerine gösterilirler. Bir suçlu-günahkar, o günün azabına karşılık olmak üzere, oğullarını fıdye olarak vermek ister;

Kendi eşini ve kardeşini,

Ve onu barındıran aşiretini de;

Yeryüzünde bulunanların tümünü (verse de); sonra bir kurtulsa.

Hayır (hiçbiri kabul edilmez). Doğrusu o, cayır cayır yanmakta olan ateştir:

Başın derisini kavurup-soyar.

Yüz çevirip arkasını döneni çağırır-durur.

(Durmaksızın mal ve servet) Toplayıp bir yerde (üst üste) yığmakta olanı. (Mearic Suresi, 11-18)

Orada kendileri için, "kemikleri çatırdatan inlemeler" vardır. Onlar orda işitmezler de. (Enbiya Suresi, 100)

(Böylesinin) Önünde cehennem vardır ve (orada) irinli sudan içirilecektir.

Yutkunmaya çabalayacak ve boğazından geçirmeyi başaramayacak, ona her yandan ölüm gelecek, oysa ölmeyecek de. Ardından daha katı bir azap olacak. (İbrahim Suresi, 16-17)

O gün suçlu-günahkarların (sıkı) bukağılara vurulduklarını görürsün. Giyimleri katrandandır, yüzlerini ateş bürümektedir. (İbrahim Suresi, 49-50)

Doğrusu, o zakkum ağacı; Günahkar olanın yemeğidir.

Pota gibi; karınlarda kaynar-durur; Kaynar-suyun kaynaması gibi. "Onu tutun da cehennemin orta yerine sürükleyin. Sonra kaynar suyun azabından başının üstüne dökün; (Azabı) Tad; çünkü sen, (kendince) üstün, onurluydun". (Duhan Suresi, 43-49)

Tüm bu ayetlerde anlatılan cennet ve cehennem kesin gerçeklerdir. Bu dünyayı ve bu hayatı yaratan Allah, onları da yaratacağını bildirmektedir. İnkarcı insan ne kadar bu kesin gerçekleri görmek istemese de bunlarla karşılaşacaktır. Bir İslam büyüğünün verdiği örnekle, ahireti düşünmeyen kimse devekuşuna benzer. Kafasını kuma gömdüğünde dışarıyı görmez, ve böylece kendisinin de görülmediğini zanneder. Oysa dünya üzerindeki istisnasız her insanın yaptıklarını Allah görmekte ve tespit etmektedir.

Din ahlakını yaşaması için davet edilen, fakat bu daveti kabul etmeyip inkar yoluna sapanlar artık cehennemi hak eden kişiler olmuştur. Bu kişilerle ilgili ayetlerde şöyle haber verilmektedir:

... Size Rabbinizin ayetlerini okuyan ve bugünle karşılaşacağınızı (söyleyip) sizi uyaran elçiler gelmedi mi? (Zümer Suresi, 71)

Dine çağrıldığı halde, yüz çevirenler ise "azaba müstahak" olacaktır:

Fakat o, ne doğrulamış ne de namaz kılmıştı. Ancak o, yalanlamış ve yüz çevirmişti. Sonra çalım satarak yakınlarına gitmişti. Sen buna müstahaksın, dahasına müstahaksın. Yine müstahaksın, dahasına da müstahaksın. (Kıyamet Suresi, 31-35)

Bu kitapta yapılan da, her insana din günü ile karşılaşacağını Allah'ın ayetleriyle hatırlatıp-uyarmaktır.

UYARI

Okuyacağınız bu bölüm, hayatın ÇOK ÖNEMLİ bir sırrını içermektedir. Maddesel dünyaya bakış açınızı kökten değiştirecek olan bu konuyu, çok dikkatli bir biçimde ve sindirerek okumalısınız. Burada anlatılacak olanlar yalnızca bir bakış açısı, farklı bir yaklaşım veya herhangi bir felsefi düşünce değil; dine inanan-inanmayan herkesin kabul edeceği, bugün bilimin de kanıtladığı kesin bir gerçektir.

YENİ BİR BOYUT

ÖNEMLİ AÇIKLAMA MADDENİN ARDINDAKİ SIR KONUSU, VAHDET-İ VÜCUT DEĞİLDİR

Maddenin ardındaki sır konusu, bazı kişilerin itirazlarına neden olmaktadır. Söz konusu kişiler, bu konunun özünü yanlış anladıkları için, bu konunun vahdet-i vücud öğretisi ile aynı olduğunu iddia etmektedirler.

Öncelikle şunu belirtelim ki, bu eserlerin yazarı ehl-i sünnet inancına sıkı sıkıya bağlıdır ve vahdet-i vücud öğretisini savunmamaktadır. Ayrıca unutmamak gerekir ki, vahdet-i vücud öğretisi Muhyiddin İbn Arabî gibi çok büyük İslam alimleri tarafından savunulmuştur.

Vahdet-i vücud düşüncesini anlatan birçok önemli İslam aliminin, geçmişte, bu kitaplarda yer alan bazı konuları tefekkür ederek anlattıkları doğrudur. Ancak bu eserlerde anlatılanlar vahdet-i vücud düşüncesi ile aynı değildir.

Örneğin vahdet-i vücud düşüncesini savunanların bir kısmı yanlış fıkirlere kapılarak, Kuran'a ve ehl-i sünnet inancına aykırı bazı iddialarda bulunmuşlar; örneğin Allah'ın yarattığı varlıkları tamamen yok saymışlardır. Oysa, maddenin ardındaki sır konusu anlatılırken kesinlikle böyle bir iddiada bulunulmamaktadır. Bu konu, Allah'ın tüm varlıkları yarattığını, ancak yarattığı varlıkların aslını Allah'ın gördüğünü, insanların ise bu varlıkların beyinlerinde oluşan görüntülerini görebildiklerini açıklamaktadır.

Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz. Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Sonuç olarak, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Ancak bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir.

Dışarıda Madde Vardır Ancak Biz Maddenin Aslına Ulaşamayız!

Madde hayaldir demek, madde yoktur demek değildir. Aksine biz görsek de görmesek de maddesel bir dünya vardır. Ancak biz bu dünyayı beynimizin içinde bir kopya -diğer bir deyişle algılarımızın yorumu olarak- görürüz. Dolayısıyla madde, bizim için hayaldir. Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımızda olan Ana Kitap'tadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımızda (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

MADDENİN GERÇEĞİNİ BİLMEK

Çevresini akıl ve vicdan yoluyla izleyen kişi evrendeki canlı-cansız herşeyin yaratılmış olduğunu fark eder. Peki tüm bunlar kim tarafından yaratılmıştır?

Açıktır ki, evrenin her noktasında kendini belli eden "yaratılmışlık", evrenin kendisinin bir ürünü olamaz. Örneğin bir böcek kendi kendisini var etmemiştir. Güneş sistemi, bitkiler, insanlar, bakteriler, alyuvarlar, kelebekler kendi kendilerini yaratmamışlardır. Tüm bunların "tesadüfen" oluşmaları gibi bir ihtimal de söz konusu değildir.

Dolayısıyla şu sonuca varabiliriz: Gözümüzle gördüğümüz herşey yaratılmıştır. Ancak gözümüzle gördüğümüz şeylerin hiçbiri "Yaratıcı" değildir. O halde, Yaratıcı, gözümüzle gördüğümüz herşeyden başka, üstün bir varlıktır. Kendisi görünmeyen, fakat yarattığı herşeyde Kendisi'nin varlığını ve vasıflarını gösterdiği üstün bir güçtür.

İşte Allah'ın varlığını tanımayanların saptığı nokta da buradadır. Bu kişiler, Allah'ı gözleriyle görmedikleri sürece, O'nun varlığına iman etmemeye şartlandırmışlardır kendilerini. Ancak bu durumda, evrenin her yerinde apaçık görünen "**yaratılmışlık**" gerçeğini gizlemek, evrenin ve canlıların yaratılmamış olduğunu iddia etmek zorunda kalırlar. Bunu yapmak için yalanlara başvururlar. Evrim teorisi ve materyalist felsefe bu konuda başvurulan yalanların ve sonuçsuz çırpınışların en belirgin iki örneğidir.

İnkâr edenlerin temel yanılgısı, aslında Allah'ın varlığını inkâr etmeyen, ancak sapkın bir Allah inancına sahip olan pek çok kişi tarafından da paylaşılır. Kimi ülkelerde toplumun çoğunluğunu oluşturan bu kişiler, Yaratılış'ı açıkça reddetmezler, ancak Allah'ın "nerede" olduğuna dair ilginç batıl inançları vardır: Çoğu, Allah'ın "gökte" olduğunu sanır. Bilinçaltlarındaki batıl düşünceye göre, Allah çok uzaklardaki bir gezegenin arkasındadır ve çok nadiren "dünya işlerine" müdahale eder. Ya da hiç etmez; evreni yaratmış ve bırakmıştır, insanlar kendi kaderlerini çizerler... (Allah'ı tenzih ederiz)

Kimileri de Allah'ın Kuran'da bildirdiği Allah'ın "her yerde" olduğu gerçeğini bilirler, fakat bunun anlamını tam olarak çözemezler. Bilinçaltlarındaki batıl düşünce; Allah'ın radyo dalgaları ya da görünmez, hissedilmez bir gaz gibi, maddeleri çevrelediği şeklindedir. (Allah'ı tenzih ederiz)

Oysa bu düşünce ve baştan beri saydığımız, **Allah'ın "nerede" olduğunu** bir türlü çözemeyen (belki de bu yüzden Allah'ın apaçık olan varlığını akılsızca inkâr eden) düşünceler, ortak bir yanılsaya dayanmaktadırlar: Hiçbir temeli olmayan bir ön yargıyı benimsemekte, ondan sonra da Allah ile ilgili olarak zanlara kapılmaktadırlar.

Nedir bu ön yargı?

Bu ön yargı maddenin varlığı ve niteliği ile ilgilidir. Bazı kimseler maddenin gerçek mahiyetiyle ilgili yanılgılara öyle şartlanmıştır ki, bu konuda belki de hiç detaylı düşünmemişlerdir. Oysa modern bilim, maddenin mahiyetiyle ilgili ön yargıyı da yıkarak, çok önemli ve etkileyici bir gerçeği ortaya koymaktadır. İlerleyen sayfalarda Kuran'da da işaret edilen bu büyük gerçeği açıklamaya çalışacağız.

Elektrik Sinyallerinden Oluşan Evren

Yaşadığımız dünya ile ilgili tüm bilgilerimiz bize beş duyumuz aracılığı ile gelir. Yani biz gözümüzün gördüğü, elimizin dokunduğu, burnumuzun kokladığı, dilimizin tattığı, kulağımızın duyduğu bir dünyayı tanırız. Doğumumuzdan itibaren bu duyulara bağlı olduğumuz için "dış dünya"nın, duyularımızın bize tanıttığından farklı olabileceğini hiç düşünmemişizdir.

Oysa, bugün birçok bilim dalında yapılan araştırmalar son derece farklı bir anlayışı beraberinde getirmiş, algılarımız ve algıladığımız dünya ile ilgili ciddi şüphelerin oluşmasına neden olmuştur. Bu yeni anlayışın çıkış noktası ise şudur: Bizim "dış dünya" olarak algıladıklarımız, yalnızca elektrik sinyallerinin beyinde yarattığı etkilerdir. Elmanın kırmızılığı, tahtanın sertliği, dahası anneniz, babanız, aileniz, sahibi olduğunuz bütün mallar, eviniz, işiniz ve bu kitabın satırları hakkında sahip olduğumuz tek bilgi elektrik sinyallerinden ibarettir. Yani, biz hiçbir zaman dışarıdaki elmanın gerçek rengini, dışarıdaki tahtanın asıl yapısını, annemizin,

babamızın, sevdiklerimizin gerçek hallerini bilemeyiz. Bunların hepsi dışarıda Allah'ın yaratması olarak vardır, ama biz yaşamımız boyunca sadece beynimizdeki kopyalarıyla muhatap oluruz.

Konuyu tam olarak açıklamak için öncelikle, dış dünya hakkında bize bilgi veren duyularımızdan söz edelim.

Nasıl Görüyoruz, Duyuyoruz, Tadıyoruz?

Görme işlemi çok aşamalı bir biçimde gerçekleşir. Görme sırasında, herhangi bir cisimden gelen ışık demetleri (fotonlar), gözün önündeki lensin içinden kırılarak geçer ve gözün arka tarafındaki retina ters olarak düşerler. Buradaki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülen görme uyarıları, sinirler aracılığı ile, beynin arka kısmındaki görme merkezi adı verilen küçük bir bölgeye ulaşırlar. Bu elektrik sinyali bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Yani görme olayı, gerçekte beynin arkasındaki küçük, **ışığın hiçbir şekilde giremediği, kapkaranlık bir bölgede** yaşanır.

Şimdi genelde herkesçe bilinen bu bilgi üzerinde bir kez daha dikkatlice düşünelim: Biz, "görüyorum" derken, aslında gözümüze gelen uyarıların elektrik sinyaline dönüşerek beynimizde oluşturduğu "etki"yi görürüz. Yani **"görüyorum" derken, aslında beynimizdeki elektrik sinyallerini seyrederek**.

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü bir kaç cm³'lük görme merkezinde oluşur. Okuduğunuz bu satırlar da, ufka baktığınızda gördüğünüz uçsuz bucaksız manzara da, bu küçücük yerde meydana gelmektedir. Bu arada gözden kaçırılmaması gereken bir nokta daha vardır. Az önce belirttiğimiz gibi, kafatası ışığı içeri geçirmez, yani beynin içi kapkaranlıktır. Dolayısıyla beynin, dışarıda var olan ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir.

Buradaki ilginç durumu bir örnekle açıklayalım. Karşımızda bir mum olduğunu düşünelim. Bu mumun karşısına geçip onu uzun süre izleyebiliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, muma ait ışığın aslı ile hiçbir zaman muhatap olmaz. Mumun ışığını gördüğümüz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır. Kapkaranlık beynimizin içinde, aydınlık, ısı ısı ve renkli bir dünyayı seyrederek.

R. L. Gregory, görme olayındaki mucizevi durumu şöyle ifade etmektedir:

*Görme olayına o kadar alışmışız ki, çözülmesi gereken sorular olduğunun farkına varmak büyük bir hayal gücü gerektiriyor. Fakat bunu dikkate alın. Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler veriliyor ve biz çevremizde bunları sağlam nesneler olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların sonucunda nesneler dünyasını algılıyoruz ve **bu bir mucizeden farksız aslında**. (R. L. Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s. 9)*

Aynı durum diğer algılar için de geçerlidir. Ses, dokunma, tat ve koku, birer elektrik sinyali olarak beyne ulaşır ve buradaki ilgili merkezlerde algılanırlar.

Duyuma da benzer şekilde gerçekleşir: Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynı görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir. Kafatası ışığı

geçirmediği gibi sesi de geçirmez. Dolayısıyla bir insanın duyduğunu sesler ne kadar güçlü ve gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir.

Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Öylesine bir netliktir ki bu; sağlıklı bir insan kulağı hiçbir parazit, hiçbir cızırtı olmaksızın herşeyi duyar. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız, bir yaprağın hışırtısından jet uçaklarının gürültüsüne dek geniş bir frekans aralığındaki tüm sesleri algılayabilirsiniz. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse burada derin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Koku algımızın oluşması da buna benzerdir: Vanilya kokusu, gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titreşim tüylerinde bulunan alıcılara gelir ve bu alıcılarda etkileşime girerler. Bu etkileşim beynimize elektrik sinyali olarak iletilir ve koku olarak algılanır. Sonuçta bizim güzel ya da çirkin diye adlandırdığımız kokuların hepsi uçucu moleküllerin etkileşimlerinin elektrik sinyaline dönüştürüldükten sonra, beyindeki algılanış biçiminden başka bir şey değildir. Bir parfümü, bir çiçeği, sevdiğiniz bir yemeği, deniz kokusunu, hoşunuza giden ya da gitmeyen her türlü kokuyu beyninizde algıyorsunuz. Fakat koku molekülleri beyne hiçbir zaman ulaşamazlar. Ses ve görüntüde olduğu gibi beyninize ulaşan yalnızca elektrik sinyalleridir. Sonuç olarak, doğduğunuz andan itibaren dışarıdaki nesnelere ait olarak bildiğiniz kokular duyu organlarınız aracılığı ile hissettiğiniz elektrik uyarılarıdır. Bir kokunun dışarıdaki gerçek haliyle hiçbir zaman muhatap olmazsınız.

Benzer şekilde, insan dilinin ön tarafında da dört farklı tip kimyasal alıcı vardır. Bunlar tuzlu, tatlı, ekşi ve acı tadlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi kimyasal işlemde sonra bu algıları elektrik sinyallerine dönüştürür ve beyne iletirler. Bu sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanırlar. Bir çikolatayı ya da sevdiğiniz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır. Dışarıdaki nesneye ise asla ulaşamazsınız; çikolatanın kendisini göremez, koklayamaz ve tadamazsınız. Örneğin, beyninize giden tat alma sinirleri kesilse, o an yediğiniz herhangi bir şeyin tadının beyninize ulaşması mümkün olmaz; tat alma duyunuzu tamamen yitirirsiniz.

Bu noktada karşımıza bir gerçek daha çıkar: Bir yiyeceği tattığımızda bir başkasının o yiyecekten aldığı tadın veya bir sesi duyduğumuzda başka birisinin duyduğu sesin bizim algıladıklarımız ile aynı olduğundan emin olmamız mümkün değildir. Bu gerçekle ilgili Lincoln Barnett şöyle demektedir:

Hiç kimse kendisinin kırmızıyı ya da "Do" notasını duyusunun başka bir insanınki ile aynı olup olmadığını bilemez. (Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, Çev: Nail Bezel, s. 20)

Dokunma duyumuzda gelince de, değişen bir şey olmadığını görürüz. Bir cisme dokunduğumuzda dış dünyayı ve nesneleri tanımamıza yardımcı olacak bilgiler, derideki duyu sinirleri aracılığıyla beyne ulaştırılırlar. Dokunma hissi beynimizde oluşur. Zannedildiği gibi dokunma hissini algıladığımız yer parmak uçlarımız ya da derimiz değil, yine beynimizdeki dokunma merkezidir. Bizler nesnelerden gelen elektriksel uyarıların beynimizde değerlendirilmesi sonucu sertlik ya da yumuşaklık, sıcaklık ya da soğukluk gibi nesneleri tanımlayan farklı farklı hisler duyarız. Hatta bir cismi tanımaya yarayan her türlü detayı bu uyarılar sonucunda elde ederiz. Bu önemli gerçekle ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozofların düşünceleri şöyledir:

... Bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle var olduğu sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. **Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez.** (Orhan Hançerlioğlu, *Düşünce Tarihi*, İstanbul: Remzi Kitabevi, 1987, s. 447)

Yani maddesel dünyanın aslına ulaşmamız imkansızdır. Muhatap olduğumuz tüm nesneler, gerçekte görme, işitme, dokunma gibi algıların toplamından ibarettir. Algı merkezlerindeki bilgileri değerlendiren beynimiz, yaşamımız boyunca maddenin bizim dışımızdaki **"aslı" ile değil, beynimizdeki kopyaları ile muhatap olur.** Biz ise bu kopyaların aslının nasıl olduğunu hiçbir zaman bilemeyiz.

Beynimizin İçinde Oluşan "Dış Dünya"

Buraya kadar anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramların aslıyla hiçbir zaman muhatap olmayız, biz bunların sadece beynimizdeki kopya hallerini biliriz.

Örneğin meyve yiyen biri, aslında meyvenin beynindeki algısıyla muhataptır, aslıyla değil. Kişinin "meyve" diye nitelendirdiği şey, meyvenin biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde algılanmasından ibarettir. Eğer beyne giden görme sinirini keserseniz, meyve görüntüsü de bir anda yok olur. Veya burundaki algılayıcılardan beyne uzanan sinirdeki bir kopukluk, koku algınızı tamamen ortadan kaldırır. Çünkü meyve, birtakım elektrik sinyallerini beyin yorumlamasından başka bir şey değildir.

Üzerinde düşünülmesi gereken ayrı bir nokta da **uzaklık hissidir.** Uzaklık, örneğin bu kitapla aranızdaki mesafe, sadece beyninizde meydana gelen bir boşluk hissidir. Bir insanın kendisinden çok uzakta sandığı maddeler de aslında beyninin içindedir. Örneğin insan göğe bakıp yıldızları seyrederek ve bunların milyonlarca ışık yılı uzakta olduklarını sanır. Oysa yıldızlar onun içinde, beynindeki görüntü merkezindedirler. Bu yazıları okurken içinde oturduğunuz sandığınız odanın da aslında içinde değilsiniz; aksine oda sizin içinizdedir. Bedeninizi görmeniz, sizi odanın içinde olduğunuza inandırır. **Ancak şunu unutmayın; bedeninizin de aslını hiçbir zaman görmediniz, hep beyninizde oluşan kopyasıyla muhatap oldunuz.**

Diğer tüm algılarınız için de aynı durum geçerlidir. Örneğin siz yan odadaki televizyonun sesini duyduğunuzdu sanırken aslında beyninizin içindeki sesle muhatapsınızdır. Metrelerce uzaktan geldiğini sandığınız ses de, hemen yanınızdaki kişinin konuşması da aslında beyninizdeki birkaç cm³'lük duyma merkezinde algılanmaktadır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Yani ses sağdan, soldan veya havadan size ulaşmaz; **sesin geldiği bir yön yoktur.**

Algıladığınız kokular da böyledir; hiçbiri uzak bir mesafeden size ulaşmaz. Koku alma merkezinizde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin gerçek kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir; dışarıdaki gülün aslını ve kokusunu hiçbir zaman bilemezsiniz.

Çünkü algılarımızın bize tanıttığı "dış dünya", aynı anda beynimize ulaşan "elektrik sinyalleri bütünü"dür. Beynimiz hayatımız boyunca bu sinyalleri değerlendirir. Biz de bunları maddenin dışındaki "aslı" sanarak yanıltığımızın farkında olmadan bir ömür süreriz. Yanılırız, çünkü algılarımızla maddenin kendisine asla ulaşamayız.

Aslıyla muhatap olduğunu sandığımız "dış dünyayla" ilgili sinyalleri yorumlayıp anlamlı hale getiren de, yine bizim beynimizdir. Örneğin duyma algısını ele alalım. Kulağımızın içine gelen ses dalgalarının yorumunu yaparak onu bir senfoniye çeviren aslında beynimizdir. Yani biz müziğin beynimizin yorumladığı halini biliriz, dışarıdaki aslını değil. Renkleri görürken de aslında gözümüze ulaşan sadece ışığın **farklı dalga boylarıdır**. Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren yine beynimizdir. **"Dış dünyadaki renklerin nasıl olduğu bizim için meçhuldür**. Biz elmanın gerçek kırmızısıyla, gökyüzünün gerçek mavisiyle, ağaçların gerçek yeşiliyle hiçbir zaman muhatap olmayız. **Dış dünya, tamamen algılayana bağlıdır**.

Nitekim gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Kimi insan maviyi yeşil, kimisi kırmızıyı mavi, kimisi de renkleri grinin çeşitli tonları şeklinde algılar. Bu noktadan sonra dışarıdaki nesnenin renkli olup olmaması önemli değildir.

Dış Dünya Olmadan da Algılar Dünyası Meydana Gelebilir

Gördüğümüz ve yaşadığımız her şeyin beynimizde var olduğunu, dışarıda var olan maddenin aslını hiç bilmediğimizi ortaya koyan gerçeklerden biri de, beynimizde algıların oluşması için dış dünyaya ihtiyacımız olmamasıdır. Bugün simülatörler gibi birçok teknolojik gelişme ve ayrıca rüyalarımız bu gerçeğin en önemli delilleridir.

Bilim yazarı Rita Carter, **Mapping The Mind** isimli kitabında, "görmek için gözlere ihtiyaç yoktur" diyerek, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen önemli bir deneye yer vermektedir. Deneyde görme özürli kişilere, video resimlerini titreşimlere dönüştüren bir cihaz takılmıştır. Bu kişilerin gözlerinin yanına takılan bir kamera ise uyarıları bu kişinin beynine göndermektedir. Böylece bu kişi sürekli olarak görsel dünyadan uyarı alabilmektedir. Hastalar bir süre sonra gerçekten görüyormuş gibi davranmaya başlamışlardır. Örneğin, cihazlardan birinde görüntüyü yaklaştırmak için bir lens bulunmaktadır, işte bu lens hasta uyarılmadan çalıştırıldığında, hasta görüntü büyüyerek üzerine geliyormuş gibi gördüğü için iki kolu ile kendini koruma ihtiyacı hissetmiştir. (Rita Carter, **Mapping The Mind**, s. 113)

Bu deneyde de görüldüğü gibi, algılarımızın oluşması için dış dünyada maddi bir karşılıklarının bulunması şart değildir. Tüm uyarılar yapay olarak da oluşturulabilmektedir.

Rüyalarda yaşadığımız "algılar dünyası"

İnsan dış dünya olmadan da tüm algıları bütün canlılığı ile yaşayabilir ve buna verilebilecek en açık örnek, daha önce de bahsettiğimiz gibi rüyalar. Bir insan rüyası sırasında gözleri kapalı olarak yatağında yatar. Ancak buna rağmen, gerçek hayatında karşılaştığı olayların, yaşadığı hislerin, uyarıların tamamını rüyalarında, gerçeklerinden ayırt edilemeyecek kadar

gerçekçi olarak algılar. Bu gerçeğe, bu kitabı okuyan insanların tamamı bizzat kendi uykularında sık sık şahit olurlar. Örneğin, gece yatağında sessiz ve sakin bir ortamda, çevresinde ikinci bir kişi dahi yokken yatan bir insan, rüyasında kendisini çok kalabalık bir mekanda, bir tehlike içinde görebilir. Can havliyle bu tehlikeden kaçtığını, bir duvarın arkasına sığındığını gerçekmiş gibi yaşayabilir. Hatta rüyasında gördükleri o kadar gerçekçidir ki, korku ve panik duygusunu gerçekten tehlikeli bir ortam varmış gibi aynısı ile hisseder. Her gürültüde yüreği ağzına gelir, korkudan titrer, kalbi hızla atar, terler, insan bedeni tehlike anlarında neler hissederse, fiziksel olarak ne tepkiler verirse hepsini aynen yaşar.

Rüyasında yüksek bir yerden aşağı düşen bir insan da bunu bütün vücudu ile hisseder. Oysa o anda yatağında hiç kıpırdamadan yatmaktadır. Ya da, rüyasında ayağı kayıp su birikintisinin içine düştüğünü gören bir insan, tüm kıyafetlerinin ıslandığını, çıkan rüzgar nedeniyle üşüdüğünü hissedebilir. Ancak bulunduğu yerde ne bir su birikintisi, ne de rüzgar vardır. Hatta çok sıcak bir odada uyuyor olmasına rağmen ıslaklığı ve üşümeyi, aynı uyanırken olduğu gibi yaşar.

Veya rüyasında maddenin aslı ile muhatap olduğunu iddia eden bir kişi kendinden son derece emin olabilir. Kendisine "dış dünyanın aslıyla muhatap olmanın mümkün olmadığını" anlatan arkadaşının omzuna elini koyarak "Şimdi sen elimi omzunda hissetmiyor musun? O zaman nasıl maddenin gerçeğini görmediğini söyleyebiliyorsun? Nereden çıkarıyorsun bu iddiaları? Gel seninle bir Boğaz turu yapalım, hem bu konuyu konuşuruz, bir de böyle bir konuya neden inanıyorsun bana anlatırsın" diyebilir. Derinleşen uykusunda gördüğü bu rüya o kadar nettir ki, keyifle arabanın kontağını açıp motora yavaş yavaş gaz verir ve sonra aniden pedala basıp arabayı adeta sıçratır. Yolda hızla giderken ağaçlar ve yol çizgileri süratten adeta blok bir görüntü oluşturur. Bir yandan da temiz Boğaz havasını alır. Tam arkadaşına itiraz etmeye, o anda maddenin aslını gördüğünü anlatmaya hazırlanırken saatinin ziliyle uyanır. Ancak ne ilginçtir ki, rüyasında maddenin aslıyla muhatap olmadığımız gerçeğine itiraz eden bu insan, uyanırken de gördüklerinin zihninde oluşan kopya görüntüler olduğunu anlatan bir arkadaş yanında olsa, ona da aynı şekilde itiraz edecektir.

İnsanlar rüyalarından uyandıklarında o ana kadar görmüş olduklarının hayal olduğunu anlarlar, ama "uyanma" görüntüsüyle başlayan ve "gerçek" dedikleri hayatın gerçek yapısından nedense hiç kuşkulalmazlar. Oysa, "gerçek hayatımız" dediğimiz görüntüleri algılayış şeklimiz, rüyalarımızı algılayış şeklimizle tamamen aynıdır. Her ikisini de zihnimizde görürüz. Ve rüyalarımızdan uyandırılmadığımız sürece, onların bir hayal olduğunu anlamayız. Ancak uyandığımız zaman "demek ki gördüklerim bir rüyaymış" deriz. Öyle ise şu anda gördüklerimizin bir rüya olmadığını nasıl ispatlayabiliriz? Sadece henüz uyandırılmamış olduğumuz için, içinde bulunduğumuz anı gerçek zannediyor olabiliriz. Her gece gördüğümüz rüyalardan daha uzun süren bu rüyadan bir gün uyandırıldığımızda, bu gerçekle karşılaşacak olabiliriz. Ve bunun aksini söyleyerek ispatlayabileceğimiz hiçbir delilimiz yoktur.

Dünya hayatının bir rüya gibi olduğu, bu rüyadan "büyük bir uyanış" ile uyanıldığında ancak insanların rüya gibi bir alemde yaşadıklarını anlayacakları, İslam alimleri tarafından da dile getirilen bir gerçektir. Üstün ilmi nedeniyle Şeyh-i Ekber (En Büyük Şeyh) olarak anılan büyük İslam alimi Muhyiddin Arabi, bir sözünde, Peygamber Efendimiz (sav)'in bir hadisini aktararak, dünya hayatını rüyalarımıza şöyle benzetmiştir:

Hazreti Muhammed Aleyhisselam "insanlar uykudadır, öldükleri vakit uyanırlar" buyurmuştur. Demek ki, dünya hayatında gördüğü şeyler uyuyan kimsenin rüyasında

gördüğü şeyler gibidir... (Muhyiddin Arabi, Fusus-ül Hikem, çev. Nuri Gencosman, İstanbul, 1990, s.220)

Bir ayette ise Allah insanların kıyamet gününde tekrar diriltildiklerinde şöyle diyeceklerini bildirmektedir:

Demişlerdir ki: "Eyvahlar bize, uykuya-bırakıldığımız yerden bizi kim diriltilip-kaldırdı? Bu, Rahman (olan Allah)ın va'dettiğidir, (demek ki) gönderilen (elçi)ler doğru söylemiş". (Yasin Suresi, 52)

Ayette de görüldüğü gibi, insanlar kıyamet günü aynı bir rüyadan uyanır gibi uyanmaktadırlar. Bir insan, ağır bir uykuya daldığı ve rüya gördüğü sırada aniden uyandırıldığında kendisini uyandıranın kim olduğunu nasıl sorgularsa, bu insanlar da aynı şekilde kendilerini kimin uyandırdığını sormaktadırlar. Allah'ın bu ayette de bildirdiği gibi, dünya hayatı gördüğümüz bir rüya gibidir ve her insan bu rüyadan uyandırılacak ve gerçek hayatı olan ahiret hayatına dair görüntüleri görmeye başlayacaktır.

Algılayan Kim?

Buraya kadar anlaşılaçağı gibi, içinde yaşadığımızı sandığımız ve "dış dünya" adını verdiğimiz maddesel dünyanın dışarıda var olan aslıyla hiçbir zaman muhatap olamayız. Ama asıl önemli soru burada ortaya çıkar: Bildiğimiz hiçbir maddesel varlığın gerçeğine ulaşamıyorsak, o halde beynimiz nedir? Beynimiz de kolumuz, bacağımız ya da başka herhangi bir nesne gibi maddesel dünyanın bir parçası olduğuna göre, onun da aslına hiçbir zaman ulaşamayız.

Beyni analiz ettiğimizde karşımıza, diğer canlı organlarda da bulunan protein ve yağ moleküllerinden daha farklı bir malzeme çıkmaz. Yani beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri seyrederek yorumlayacak, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi var edebilecek bir şey yoktur.

R. L. Gregory beynin içinde görüntünün algılanması ile ilgili insanların düştükleri bir yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır,... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz. (R. L. Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s. 9)

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları asıl nokta burasıdır: Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir?

Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa dikkat çekmiştir:

Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. Ben -beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim? Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey

bakanın ne olduğudur." (Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, Holografik Evren I, Çev: Ali Çakıroğlu, İstanbul: Kuraldışı Yayınları, 1996, s. 37)

Şimdi şunu düşünün: Elinizdeki kitap, içinde oturduğunuz oda, kısaca önünüzdeki bütün görüntüler beyninizin içinde görülmektedir. Peki bu görüntüleri atomlar mı görüyor? Hem de kör, sağır, bilinçsiz atomlar... Neden atomların bir kısmı bu özellikleri kazanmış da, diğerleri kazanamamış?.. Düşünmemiz, kavramamız, hatırlamamız, sevinmemiz, üzülmemiz, bütün bunlar bu atomların arasındaki kimyasal reaksiyonlardan mı ibaret?

Bu soruları dikkatle düşündüğümüzde, atomlarda irade aramanın bir anlamı olmadığını görürüz. Açıktır ki, gören, işiten ve hisseden varlık, madde ötesinde bir varlıktır. Peki bu görüntüleri beyninizin içinde gören kimdir? Beyninizin içinde, bir göze ihtiyaç duymadan bu kitabın görüntüsünü gören, gördüklerini anlayan, okuduklarından etkilenen, bunlar üzerinde düşünen kimdir? Beyne ulaşan elektrik sinyallerini bir kulağa ihtiyaç duymadan, bir dostunun sesi veya en sevdiği şarkı olarak dinleyen, dinlediklerinden zevk alan kimdir?

İşte bu varlık "ruh"tur.

Dışarıda var olan maddenin beyindeki kopyalarını gören, duyan, hisseden, algılayan, yorumlayan ruhtur. Bu satırları yazan ve okuyan akıllı varlıklar, birer atom ve molekül yığını - ve bunların arasındaki kimyasal reaksiyonlar- değil, birer "ruh"tur.

Gerçek Mutlak Varlık

Tüm bu gerçekler, bizi çok önemli bir soruyla daha karşı karşıya getirir: Madem maddesel dünyanın aslına dair hiçbir şey bilmiyoruz ve sadece beynimizdeki kopya görüntülerle muhatabız, o halde bu görüntülerin kaynağı nedir?...

Peki bizim ruhumuza yıldızları, dünyayı, bitkileri, insanları, bedenimizi ve gördüğümüz diğer herşeyi sürekli olarak seyrettiren kimdir?

Çok açıktır ki, içinde yaşadığımız tüm maddesel evreni yaratan ve sürekli yaratmaya devam eden üstün bir Yaratıcı vardır. Bu Yaratıcı sonsuz bir güç ve bilgi sahibidir.

O Yaratıcı alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Göklerin ve yerin, yani evrenin sabit ve kararlı olmadığı, sadece Allah'ın yaratmasıyla varlık buldukları ve O yaratmayı durdurduğunda yok olacakları bir ayette şöyle ifade edilir:

Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor.

Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisinden sonra artık kimse onları tutamaz.

Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)

Daha önce de belirttiğimiz gibi, insanların çoğu, Allah'ın gücünü kavrayamadıklarından, büyük bir cehaletle Yüce Allah'ı göklerde bir yerlerde bulunan ve dünya işlerine müdahale etmeyen bir varlık olarak düşünürler. (Allah'ı tenzih ederiz) Bu sapkın mantığın temeli, evrenin sadece bir maddeler bütünü olduğu, Allah'ın ise bu maddelerin "dışında" bir yerlerde bulunduğu şeklindeki yanılgıdır. (Allah'ı tenzih ederiz)

Gerçek mutlak varlık Allah'tır. Yani var olan sadece Allah'tır, madde mutlak varlık değildir. Dışarıda var olan maddeler dünyası Allah'ın üstün yaratışının bir eseridir Allah "her yerde"dir ve her yeri kaplamaktadır. Bu gerçek Kuran'da şöyle açıklanır:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindeki ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Allah'ın mekandan münezzehe olduğu ve her yeri çepeçevre kuşattığı gerçeği bir başka ayette de şöyle bildirilmektedir:

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Bu gerçeğin kavranmasıyla, şirk koşmadan, Allah'ı birleyerek iman tam anlamıyla oluşur. Çünkü Allah'tan başka tüm varlıkların gölge varlıklar olduklarını bilen bir insan, kesin bir imanla (hakkı yakın derecesinde) "yalnızca Allah vardır, O'ndan başka ilah (güç sahibi varlık) yoktur" der.

Allah'ı gözleriyle görmediği için Allah'ın varlığına inanmayanların maddeci iddiaları da, maddenin gerçek mahiyeti öğrenildiğinde tamamen yıkılır. Çünkü bu gerçeği öğrenen kişi, kendi varlığının bir hayal niteliğinde olduğunu anlar. Hayal olan bir varlığın ise, mutlak olan bir varlığı göremeyeceğini kavrar. Nitekim Kuran'da, insanların Kendisi'ni görmediği, ama Kendisi'nin onları gördüğünü Rabbimiz şöyle açıklar:

Gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder... (En'am Suresi, 103)

Elbette ki biz insanlar Allah'ın varlığını gözlerimizle göremeyiz. Ama biliriz ki, Allah bizim içimizi, dışımızı, bakışlarımızı, düşüncelerimizi tam olarak kuşatmıştır. Bu nedenle Allah Kuran'da Kendisi'nin **"kulaklara ve gözlere malik olan"** (Yunus Suresi, 31) olduğunu bildirmektedir. Allah'ın bilgisi dışında biz tek bir söz söyleyemeyiz, hatta tek bir nefes dahi alamayız. Bundan dolayı Allah bizim yaptığımız her şeyi bilir, bu durum Kuran'da da şöyle belirtilmiştir:

Şüphesiz, yerde ve gökte Allah'a hiçbir şey gizli kalmaz. (Al-i İmran Suresi, 5)

Maddenin aslıyla muhatap olduğumuzu sanarak, beynimizdeki kopya dünyayı seyrederken de yani hayatımızı sürerken de, bize en yakın olan varlık, Allah'ın Kendisi'dir. Allah'ın Kuran'da bildirdiği **"Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız"** (Kaf Suresi, 16) ayetinin sırrı da bu gerçekte gizlidir. Allah insanı çepeçevre kuşatmıştır ve ona **"sonsuz yakın"**dır.

Allah insanlara **"sonsuz yakın"** olduğunu, **"Kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınam..."** (Bakara Suresi, 186) ayeti ile de bildirir. Bir başka ayette geçen, **"Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır"** (İsra Suresi, 60) ifadesi de yine aynı gerçeği haber verir.

İnsan kendisine en yakın olan varlığın yine kendisi olduğunu sanarak yanılır. Oysa Allah bize, kendimizden bile daha yakındır. **"Hele can boğaza gelip dayandığında, ki o sırada siz**

(sadece) bakıp-durursunuz, Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz." (Vakıa Suresi, 83-85) ayetleriyle de bu gerçeği bildirmiştir. Ancak ayetlerde de bildirildiği gibi bazı insanlar gözleriyle görmedikleri için bu olağanüstü gerçeğe habersiz yaşarlar.

Bu çok önemli gerçeğe gafil olarak yaşayan bazı insanlar kendilerini yaratanın Allah olduğunu kabul eder, ancak yaptıkları işlerin kendilerine ait olduğunu zannederler. Oysa, insanın her yaptığı fiil Allah'ın izniyle yaratılır. Örneğin, bir kitap yazan insan Allah'ın izniyle o kitabı yazar. O kitaptaki her cümle, her fikir, her paragraf Allah'ın dilemesiyle meydana gelir. Allah bu çok önemli gerçeği birçok ayeti ile bildirmektedir. Bu ayetlerden biri, **"... sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır"** ayetidir. (Saffat Suresi, 96) Allah, **"... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı..."** (Enfal Suresi, 17) ayetiyle ise, her yaptığımızın Kendisi'ne ait fiiller olduğunu bildirmektedir.

Gerçek budur. Bir insan bunu kabullenmek istemeyebilir, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Maddenin Gerçeğini Bilmek Dünya Hırsını Ortadan Kaldırır

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Çünkü tüm maddesel dünyanın gerçekte bir "gölge varlık" olduğunu ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığının ve yaratışının kavranmasının, O'nun yegane mutlak varlık olduğunun anlaşılabilmesinin anahtarıdır. Aynı zamanda hem insanın ne kadar aciz olduğunun ilmi ve reddedilemez bir ispatıdır, hem de Allah'ın muhteşem sanatının bir tecellisidir. Bu nedenle de bu ilim insanları iman etmeye mecbur etmekte, iman etmemeyi imkansız hale getirmektedir. Bazı insanların bu gerçeğe kaçmalarının ana sebebi de budur.

Burada anlatılanlar, tıpkı bir fizik kanunu veya bir kimya formülü kadar kesin gerçeklerdir. İnsanlar yeri geldiğinde en zor matematik problemlerini bile çözebilmekte, anlaşılması çok zor görülen pek çok konuyu kavrayabilmektedirler. Ama aynı kişilere, maddenin, insanların zihinlerinde oluşan bir görüntüden ibaret olduğu, maddenin aslıyla hiçbir şekilde muhatap olamayacakları anlatıldığında, bunu bir türlü anlamaya yanaşmamaktadırlar. Bu, son derece "abartılı" bir anlayışsızlık durumudur. Çünkü burada anlatılan konunun kavranması, tıpkı bir insanın, "iki çarpı iki kaç eder?", "kaç yaşındasın?" gibi sorulara vereceği cevaplar kadar kolaydır. Dünyayı nerede gördüğünü hangi bilim adamına, hangi nöroloji profesörüne sorsanız size "tabii ki beynimde" diye cevap verecektir. Hatta, bu gerçeği lise biyoloji kitaplarında dahi bulabilirsiniz. Ancak tüm bu açıklığa rağmen, maddesel dünyayı beynimizde algıladığımıza dair bilgi ve bu bilginin insanı ulaştırdığı sonuçlar görmezlikten gelinebilmektedir. Bilim tarafından ispatlanmış en önemli gerçeklerden birinin insanların gözünden bu kadar büyük bir titizlikle saklanması büyük bir olaydır aslında.

İnsanların, bütün bilimsel gerçekleri kolaylıkla kabul edip, bu gerçeğe bu kadar çok korkup kaçmalarının temel sebebi ise, maddenin gerçeğini öğrenmenin tüm insanların hayata bakış açılarını temelden değiştirecek olmasıdır. Maddeyi ve kendilerini mutlak varlık olarak kabul edenler ve tüm hayatlarını buna bağlı olarak kuranlar, bir anda kendilerinin, eşlerinin, çocuklarının, sahip oldukları tüm servetin bir hayal olduğunu anlayacaklardır. İşte insanların bu gerçeğe bu kadar korkmalarının, anladıkları halde anlamazlıktan gelmelerinin, bir ilkokul

çocuğunun dahi kolaylıkla kavrayabileceği bir gerçeği son derece anlamsız itirazlarla yok etmeye çalışmalarının ardında yatan neden, bu dünya ile ilgili hırslarını kaybetme korkusudur.

Mallara, oğullara, dünyanın geçici süslerine hırsla bağlı olan biri için bu gerçekten de büyük bir korku sebebidir. Çünkü bu gerçeği anladığında, daha ölmeden ölmüş, malını ve canını teslim etmiş olacaktır. Allah **"Eğer sizden onları(n tümünü) isteyip sizi çıplak bırakacak olursa, cimrilik edersiniz ve sizin kinlerinizi de ortaya çıkarmış olur."** (Muhammed Suresi, 37) ayetiyle, insanlardan tüm mallarını istediğinde onların nasıl direneceklerini ve cimrilik ederek kinleneceklerini bildirmektedir. Bir insan maddenin gerçeğini öğrendiğinde ise, zaten malının, canının Allah'a ait olduğunu, verecek veya vermemekte direnecek bir şeyi olmadığını anlayacak, ölmeden önce herşeyiyle Allah'a teslim olacaktır. Samimi iman edenler için bu bir güzellik, şeref ve Allah'a yakınlığa bir vesiledir. İmansız veya zayıf imanlı insanlar ise, bu güzelliği fark edemedikleri için bu gerçeği büyük bir ısrarla reddederler.

Maddenin Gerçeği Gizlenmediğinde Oluşacak Ortam

Maddenin aslı ile muhatap olmadıklarını, yalnızca Allah'ın kendilerine izlettirdiği görüntüler ile iç içe olduklarını bilen insanların tüm yaşamları, hayata bakış açıları ve değer yargıları değişecektir. Bu, hem kişisel hem de toplumsal anlamda faydalı bir değişim olacaktır. Çünkü bu gerçeği gören insan, Allah'ın Kuran'da bildirdiği üstün mümin ahlakını hiç zorlanmadan yaşayacaktır.

Dünyaya önem vermeyen, maddenin hayal olduğunu anlayan insanlar için önem verilmesi gereken şey maneviyat olacaktır. Allah'ın her an kendisini işittiğini ve gördüğünü bilen, yaptığı her hareket nedeniyle ahirette hesap vereceğini idrak eden bir kişi doğal olarak güzel ahlaklı olacak, Allah'ın emir ve yasaklarına titizlik gösterecektir. Böylece toplumda herkes birbirine karşı sevgi ve saygı dolu olacak, iyi ve güzel davranışlarda herkes birbiriyle yarışacaktır. İnsanlar arasındaki değer yargıları değişecek, madde değerini yitirecek böylece insanlar arasında üstünlük, mevki ve makama göre değil, ahlaka ve takvaya göre olacaktır. Kimse, aslı hayal olan şeylerin peşinden koşmayacak, herkes gerçeğin peşinden gidecektir. İnsanlar "kim ne düşünür?" zihniyetiyle değil "Allah ne yaparsam benden hoşnut olur?" düşüncesiyle hareket edeceklerdir. Mal, mülk, makam ve mevkiden kaynaklanan gurur, kibir, kendini beğenmişlik hislerinin yerini tevazu ve aczini çok iyi anlama hissi alacaktır. Dolayısıyla insanlar Kuran'da bahsedilen bütün güzel ahlak örneklerini severek ve isteyerek yaşayacaklardır. Bu sayılan değişimler ise günümüz toplumlarının pek çok sorununu doğal olarak ortadan kaldıracaktır.

Küçük çıkarları için bile sinirlenen, öfkelenen, saldırganlaşan insanların yerini, her gördüğünün Allah'ın kendisine izlettirdiği görüntüler olduğunu bilen, bu nedenle öfke, kızgınlık, bağırıp çağırma gibi tepkilerin kendisini küçük düşüreceğinin farkında olan insanlar alacaktır. Bu sayede insanlara ve toplumlara huzur ve güven hakim olacak, herkes yaşamından ve sahip olduklarından hoşnut olacaktır. İşte insanlardan gizlenen bu gerçeğin, insanlara ve toplumlara kazandıracağı nimetlerin bir kısmı bunlardır. Bu gerçeğin bilinmesi, düşünülmesi ve yaşanmasıyla beraber insanlar daha pek çok güzelliklere kavuşacaklardır. Bu güzelliklere

kavuşmak isteyen kişilerin yapması gereken şey ise bu büyük gerçeği iyice düşünmek ve anlamaya gayret etmektir. Allah bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

Gerçek şu ki size Rabbinizden basiretler gelmiştir. Kim basiretle-görürse kendi lehine, kim de kör olursa (görmek istemezse) kendi aleyhinedir... (En'am Suresi, 104)

Sonuç

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Maddenin dışarıda var olan aslıyla hiçbir zaman muhatap olmadığımızı ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığının ve yaratışının kavranmasının, O'nun yegane mutlak varlık olduğunun anlaşılmasının anahtarıdır.

Bu konuyu anlayan insan, dünyanın, insanların çoğunun sandığı gibi bir yer olmadığını farkederek. Dünya, caddelerde amaçsızca dolaşanların, meyhanelerde kavga edenlerin, lüks kafelerde birbirlerine gösteriş yapanların, mallarıyla övünenlerin, hayatlarını boş amaçlara adanmışların sandığı gibi aslını bildiğimiz, mutlak bir yer değildir. Bizim dünyaya dair her türlü bilgimiz, beynimizde gördüğümüz kopya görüntülerden ibarettir. Saydığımız insanların hepsi de, bu kopya görüntüleri zihinlerinin içinde seyreden birer gölge varlıktır, ama bunun bilincinde değildirler.

Bu konu çok önemlidir ve Allah'ı inkar eden **materyalist felsefeyi** en temelinden çökertir. **Marx, Engels, Lenin** gibi materyalistlerin bu konuyu duyduklarında paniğe kapılmaları, öfkelenmeleri, yandaşlarını "sakın düşünmeyin" diye uyarmaları bu yüzdendir. Aslında bu kişiler, algıların beyinde oluştuğu gerçeğini bile kavrayamayacak kadar büyük bir akli zaafiyet içindedirler. Beyinlerinin içinde seyrettikleri dünyayı "dış dünyanın aslı" sanmakta, bunun aksini gösteren apaçık delilleri ise bir türlü anlayamamaktadırlar.

Bu gaflet, Allah'ın inkarcılara vermiş olduğu akıl eksikliğinin bir sonucudur. Çünkü Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi, inkarcıların **"Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır."** (Araf Suresi, 179)

İçinde yaşadığımız çağda, söz konusu gerçek, bilimin ortaya koyduğu kanıtlarla net olarak ispatlanır hale gelmiş bulunmaktadır. Evrenin dış dünyada var olan aslıyla muhatap olmadığımız gerçeği, dünya tarihinde ilk kez bu denli somut, açık ve anlaşılır bir biçimde izah edilmektedir. Bu nedenle **21. yüzyıl**, insanların yaygın olarak ilahi gerçekleri kavrayacakları ve tek mutlak varlık olan Allah'a dalga dalga yönelecekleri **bir tarihsel dönüm noktası olacaktır**. 21. yüzyılda, 19. yüzyılın materyalist sapkın inançları tarihin çöplüğüne atılacak, Allah'ın varlığı ve yaratışı kavranacak, mekansızlık, zamansızlık gibi gerçekler anlaşılacak, insanlık asırlardır gözünün önüne çekilen perdelerden, aldatmacalardan ve batıl inanışlardan kurtulacaktır.

GÖZÜMÜZÜN ÖNÜNDEKİ MUCİZELER

*Biz, gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları bir "oyun ve oyalanma konusu" olsun diye yaratmadık. Biz onları yalnızca hak ile yarattık. Ancak onların çoğu bilmezler.
(Duhan Suresi, 38-39)*

Kitabımızın başlarında bir örnek vermiş ve "birdenbire" var olan bir insandan söz etmiştik. Bu insanın, kendi varlığına ve etrafındaki ortama ne kadar büyük bir hayretle ve hayranlıkla bakacağını hatırlatmıştık. Ve sizin durumunuzun da bu adaminkinden aslında hiçbir farkının olmadığını, ancak alışkanlıklarla, şaşırmayı, hayret etmeyi, mükemmellikleri hissetmeyi unutmuş olabileceğinizi vurgulamıştık. Diğer bir deyişle birçok insanın gözünün önündeki mucizeleri göremediğini belirtmiştik.

Kuran ayetlerinde dikkat çekilen konuların başında da, bu düşünce tembelliğinin ve alışkanlıklardan gelen umursuzluğun yıkılması gelir. Kuran'da, iman etmek için mucize bekleyen ve böylece doğru yoldan sapan kavimler anlatılırken, zaten çevremizin tümüyle "mucizevi" olaylarla dolu olduğu bildirilir.

Kuran'da insanlar birçok ayetle doğayı incelemeye ve "Allah'ın ayetleri"ni görmeye çağırılır. Çünkü tüm doğa, tüm evren "yaratılmış" olduklarını gösteren işaretlerle doludur ve kendilerini yaratan Yüce Allah'ın güç, bilgi ve sanatını göstermek için vardır. İnsan, aklını kullanarak bu işaretleri görmek ve Allah'ı tanımakla sorumludur.

Biz bu bölümde, Allah'ın yarattığı canlılar arasında, Kuran'da isimleri verilerek dikkat çekilen birkaç örnekten söz edeceğiz.

SİVRİSİNEK

Şüphesiz Allah, bir (dişi) sivrisineği de, ondan üstün olanı da, (herhangi bir şeyi) örnek vermekten çekinmez. Böylece iman edenler, kuşkusuz bunun Rablerinden gelen bir gerçek olduğunu bilirler; inkar edenler ise, 'Allah, bu örnekle neyi amaçlamış?' derler. (Oysa Allah,) Bununla birçoğunu saptırır, birçoğunu da hidayete erdirir. Ancak O, fasıklardan başkasını saptırmaz. (Bakara Suresi, 26)

Sivrisinek, hemen her insanın "ülfet"le baktığı (ülfeti, "aslında olağanüstü ve şaşılacak özellikteki şeyleri, alışkanlık nedeniyle doğal karşılamak, şaşırmamak, hayret etmemek ve hayran olamamak" olarak tarif edebiliriz), önemsemediği, harikalığını düşünmediği ve "sıradan" olarak gördüğü bir varlıktır. Ama aslında bu küçük canlıya Allah ayetlerde dikkat çekmiştir.

Sivrisineğin Olağanüstü Macerası

Sivrisineklerle ilgili olarak genelde bilinen kanla beslendikleridir. Oysa bu pek de doğru bir bilgi değildir. Çünkü sivrisineklerin tamamı değil, sadece dişileri kan emer. Ayrıca dişilerin kan emme sebepleri beslenme ihtiyaçları değildir. Aslında hem dişilerin hem de erkeklerin besinleri çiçek özleridir. Dişilerin, erkeklerden farklı olarak kan emmelerinin tek nedeni, taşıdıkları yumurtaların olgunlaşmak için kanda bulunan proteinelere ihtiyaç duymalarıdır. Başka bir deyişle dişi sivrisinek sadece türünün devamını sağlamak için kan emer.

Sivrisineğin en olağanüstü ve hayranlık uyandırıcı özelliklerinden biri gelişim sürecidir. Hayvan, küçük bir kurttan çok farklı aşamalar geçirerek sivrisineğe dönüşür. Bu gelişimin öyküsü kısaca şöyledir:

Dişi sivrisinek, kanla beslenen ve olgunlaşan yumurtalarını, yaz ya da sonbahar aylarında, nemli yaprakların üzerine veya kurumuş gölcüklere bırakır. Anne sivrisinek ilk önce karnının altındaki hassas alıcılar yardımıyla zeminde yumurtalar için uygun koşullar arar. Gereken özelliklere sahip bir yer bulduğunda yumurtlamaya başlar. Uzunlukları 1 milimetreyi dahi bulmayan yumurtalar tek tek ya da gruplar halinde olmak üzere sırayla dizilir. Bazı türler ise yumurtalarını bir sal oluştururcasına birbirine yapışmış şekilde bırakırlar. Bu yumurta gruplarının bazılarında 300 kadar yumurta bulunur.

Anne sivrisineğin özenle yerleştirdiği beyaz renkli yumurtalar hemen koyulaşmaya başlar ve iki saat içinde tamamen siyah hale gelir. Bu koyu renk, böceklerin ve kuşların kendilerini fark etmelerini engellediğinden yumurtalar için önemli bir koruma sağlamaktadır.

Kuluçka döneminin sona ermesi için bir kışın geçmesi gerekir. Yumurtalar uzun ve soğuk bir kışa dayanabilecek yapıda yaratılmış olduklarından ilkbahar gelip kuluçka dönemi son bulana kadar zarar görmeden canlılıklarını korurlar.

Yumurtadan Çıkış

Kuluçka dönemi tamamlandığında sivrisinek kurtçukları hemen hemen aynı zamanda yumurtadan çıkmaya başlar. Birinci yumurtayı hemen diğerleri takip eder. Ardından bütün kurtlar suda yüzmeye başlar. Aralıksız bir şekilde beslenen kurtçuklar süratle büyür. Kısa zaman içinde derileri daha fazla büyümelerini engelleyecek kadar gerginleşir. Bu, ilk deri değişimi zamanının geldiğinin göstergesidir. Oldukça sert ve gevrek olan deri kolayca kırılır. Sivrisinek kurtçuğu gelişimini tamamlayıncaya kadar iki kez daha deri değiştirecektir.

Kurtçukların beslenmesi için yaratılmış olan yöntem oldukça dikkat çekicidir. Kurtçuklar, tüylerden oluşan yelpaze biçimindeki iki uzantıyla su içinde küçük girdaplar oluşturarak, bakteri ve diğer mikroorganizmaların ağızlarına doğru akmalarını sağlarlar. Kurtçuğun solunumu ise dalgıçların kullandığı "şnorkel" benzeri bir hava hortumuyla sağlanır. Su içinde başaşağı dururlar. Vücutlarının salgıladığı yapışkan bir salgı, suyun hava aldıkları deliklerden içeri kaçmasını da engeller. Kısacası hayvan, birçok hassas dengenin birarada işlemesi sayesinde yaşamaktadır. Hava hortumu olmasa hayvan yaşayamayacak, yapışkan salgı olmasa hortum tıkanacaktır.

Aradan geçen zaman içinde kurtçukların çoğu, derilerini bir kez daha değiştirmişlerdir. Son deri değiştirme diğerlerinden oldukça farklıdır. Kurtçuklar artık gerçek birer sivrisinek olmak için son aşama olan "pupa" dönemine girmişlerdir. Kurtçuğun derisinin içinde yeterince gelişen pupanın artık bu kılıftan kurtulma zamanı gelmiştir.

Kılıfın içinden öylesine farklı bir canlı çıkar ki, bunların aynı canlının farklı gelişim evreleri olduğuna inanmak zordur. Ve bu değişim, ne kurdun ne annesinin, ne de bir başka canlının tasarlayamayacağı kadar kompleks ve hassas bir işlemdir.

Bu son değişim sırasında bir boru aracılığıyla suyun üstüne uzanmış olan solunum delikleri kapanacağından, hayvan havasız kalma tehlikesiyle yüz yüze gelir. Ama yeni çıkan canlının solunumu artık bu kanaldan değil, baş tarafında beliren iki boru aracılığıyla yapılacaktır. Bu yüzden kılıf değiştirmeye başlamadan önce bunlar su yüzüne çıkar. Üç-dört gün süren pupa dönemi süresince beslenme hiç olmaz.

Pupa kozasının içindeki sivrisinek artık iyice gelişmiş ve son şeklini almıştır. Bir anten biçimindeki duyargaları, hortumları, ayakları, göğsü, kanatları, karnı ve başının büyük bölümünü kaplayan gözleri ile sivrisinek artık uçmaya hazırdır.

Pupanın kozası baş taraftan yırtılır. Gerçek bir sivrisineğin ortaya çıkacağı bu aşama, ölüm tehlikesi en fazla olan aşamadır. Bu aşamadaki en büyük tehlike kozanın içine su girmesidir. Ancak yırtılan baş taraf, sineğin kafasının su ile temasını engelleyecek bir yapışkan sıvıyla kaplanmıştır.

Sivrisinek suya değmeden kabuğundan çıkmak zorundadır. Suyun üzerine sadece ayakları değer. Bu an çok önemlidir, ufak bir rüzgar onun sonu olabilir. Pupadan çıkan sivrisinek yarım saatlik bir dinlenmeden sonra ilk uçuşuna çıkar.

Canlı, suya değmeden, suyun içinden çıkmıştır...

Görüldüğü gibi, son derece ince detaylara sahip bir yapı sayesinde sivrisinek yumurtaları sivrisinek haline gelebilmektedirler. Her aşamada son derece detaylı bir yaratılış vardır. Kurtçukların nefes almalarını sağlayan hava hortumları, suyun içeri girmesini engelleyen yapışkan sıvı ve daha pek çok detay sivrisinekteki kusursuz yaratılışı gösterir. Bu yaratılış nasıl ortaya çıkmıştır? Evrimcilere göre sivrisinekler tesadüfler sonucunda ortaya çıkmışlardır. Elbette ki bu iddiaya karşılık olarak şu soruyu sormak gerekir: Acaba ilk sivrisinek nasıl olmuş da böyle bir dönüşüm geçirecek "yeteneğe" ulaşmıştır? Bir kurtçuk, kendi kendine, üç kez deri değiştirip bir sivrisineğe dönüşmeye nasıl "karar" vermiştir? Sivrisineğin bunu düşünecek akla sahip olması mümkün müdür?

Elbette ki hayır. Sivrisineklerin böyle bir şeyi düşünmeleri mümkün değildir. Açıktır ki, Allah'ın Kuran'da örnek verdiği bu hayvan özel olarak bu şekilde yaratılmıştır.

Sivrisineğin Isı Algılayıcıları

Sivrisinekler, son derece hassas ısı algılayıcılarıyla donatılmışlardır. Etraflarındaki varlıkları, sıcaklıklarına göre renk renk algılayabilirler. Bu algılama ışığa bağımlı olmadığı için, karanlık bir odada bile kan damarlarını rahatlıkla bulurlar.

Sivrisineğin ısı algılayıcıları, 1/1000 derecelik sıcaklık değişmelerini bile fark edecek hassasiyettedir.

Sivrisineğin "Kan Emme" Tekniği

Hedef üzerine konan sivrisinek, hortumundaki dudakçıklar aracılığıyla önce bir nokta seçer. Hayvanın bir şırıngaya benzeyen iğnesi özel bir kılıfla korunmuştur. Kan emme işlemi sırasında bu kılıf iğneden sıyrılır.

Deri, sanıldığı gibi iğnenin batırılması yöntemiyle delinmez. Burada görev bıçak keskinliğindeki üst çene ve üzerinde geriye doğru eğimli dişlerin bulunduğu alt çeneye düşmektedir. Alt çene testere gibi ileri geri hareket eder ve deri üst çenenin yardımıyla adeta kesilir. Açılan yarıktan içeri sokulan iğne kan damarına ulaşınca delme işlemine son verilir. Canlı artık kan emmeye başlayacaktır.

Ancak bilindiği gibi insan vücudu, damarlardaki en ufak bir zedelenme karşısında kanı anında pıhtılaştırarak, o bölgedeki kan akışını durduran bir enzime sahiptir. Bunun sivrisinek için büyük bir problem yaratması gerekir. Çünkü onun açtığı küçük deliğe de vücut anında tepki gösterecek, hemen kan pıhtılaşacak ve onarım başlayacaktır. Tabi bu da sivrisineğin hiç kan emememesi demektir.

Ama sivrisinek için bu sorun ortadan kaldırılmıştır. Canlı kan emmeye başlamadan vücudunda salgıladığı özel bir sıvıyı insan damarında açtığı deliğin içine bırakmaktadır. Bu sıvı, kandaki pıhtılaşmayı sağlayan enzimi etkisiz hale getirir. Böylece, pıhtılaşma sorunu olmadan, sivrisinek besinine ulaşabilir. Sivrisineğin soktuğu yerdeki kaşıntı ve şişmeye neden olan da bu pıhtılaşmayı engelleyici sıvıdır.

Bu, kuşkusuz olağanüstü bir işlemdir ve karşımıza şu soruları çıkarır:

- 1) Sivrisinek insan vücudunda bu tür bir pıhtılaştırıcı enzim olduğunu nereden bilmektedir?
- 2) Bu enzime karşı kendi vücudunda bir salgı geliştirmesi için, enzimin içeriğini (kimyasını) bilmek zorundadır. Bu nasıl olabilir?
- 3) Böyle bir bilgiye ulaşsa bile, nasıl olup da kendi vücudunda böyle bir salgı üretip, bunu iğnesine aktaracak "teknik donanım"ı oluşturabilir?

Aslında bu soruların cevabı basittir: Sivrisinek bunların hiçbirini başaramaz. Ne bunun için gerekli akla, ne kimya bilgisine, ne de salgıyı üretecek "laboratuvar" donanımına sahiptir. Bahsettiğimiz varlık, birkaç milimetre büyüklüğünde hiçbir bilinci olmayan bir sinektir, o kadar!...

Sivrisineği böyle inanılmaz, olağanüstü ve hayranlık verici bir sisteme sahip kılan ise, "göklerin, yerin ve her ikisi arasındakilerini Rabbi olan" Allah'tır.

BALARISI

Rabbin balarısına vahyetti: Dağlarda, ağaçlarda ve onların kurdukları çardaklarda kendine evler edin. Sonra meyvelerin tümünden ye, böylece Rabbinin sana

kolaylaştırdığı yollarda yürü-uçuver. Onların karınlarından türlü renklerde şerbetler çıkar, onda insanlar için bir şifa vardır. Şüphesiz düşünen bir topluluk için gerçekten bunda bir ayet vardır. (Nahl Suresi, 68-69)

Arıların ürettiği bal dediğimiz maddenin insan vücudu için ne denli önemli bir besin maddesi olduğu artık hemen herkes tarafından bilinmektedir. Peki bu değerli besin maddesini üreten arının detaylı öyküsünü hiç düşünmüş müydünüz?

Arıların besin kaynağı bilindiği gibi çiçek özleridir. Ancak kış aylarında çiçek özü bulmaları mümkün değildir. Bu sebeple, topladıkları çiçek özlerini vücutlarındaki özel salgılarla birleştirerek, yeni bir besin maddesini yani balı üretir ve bunu kış için depolarlar.

Burada dikkat çeken nokta, arıların, ihtiyaçlarının çok çok üzerinde bal depolamalarıdır. Elbette akla gelen ilk soru, arı için gereksiz zaman ve enerji kaybı gibi gözükken bu "aşırı üretim"den niçin vazgeçilmediğidir? Sorunun cevabı ise, yukarıda yer verdiğimiz Nahl Suresi'nin 68 ve 69. ayetlerinde bildirilen, arının aldığı "vahiy"de gizlidir. Arılar da diğer bütün canlılar gibi Allah'ın vahyi ile hareket ederler.

Arılar, yaratılışları gereği sadece kendilerine değil, insanlara da bal yapmaktadırlar. Yeryüzündeki birçok canlı gibi arılar da insanların hizmetine sunulmuşlardır. Tıpkı hergün kendisine pek faydası olmamasına rağmen en az bir yumurta veren tavuk veya yavrusunun ihtiyacının çok üstünde süt üreten inek gibi...

Kovan İçindeki Mükemmel Organizasyon

Arıların kovan içi yaşantıları ve bal üretimleri de son derece hayranlık uyandırıcı detaylar içerir. Arıların kovanda yapmaları gereken çok sayıda "iş" vardır ve mükemmel bir organizasyonla bu işlerin üstesinden gelirler:

Nemin ayarlanması ve havalandırma: Bala önemli derecede koruyucu özellik kazandıran kovan içindeki nem oranı daima belli bir sınırdan olmalıdır. Kovanın içindeki nemin normalin altında veya üstünde olması durumunda bal, hem besleyici hem de koruyucu özelliğini kaybedecek, yani bozulacaktır. Aynı şekilde kovanın ısısı da 10 ay müddetince tam 32°C olmak zorundadır. Kovandaki ısı ve nemin devamlı olarak gerekli sınırlarda tutulması için özel bir "vantilatör grubu" görevlendirilmiştir.

Sıcak bir günde arıların kovanlarını havalandırdıkları kolayca görülebilir. Kovan girişi arılarla dolar; zeminde adeta kenetlenir ve kanatlarıyla kovayı yelpazelerler. Bu şekilde kovadaki hava, bir taraftan girip öteki taraftan çıkması için arılar tarafından zorlanır. Kovanın içindeki ekstra yelpazeciler de havayı dört bir tarafa sürerler.

Kovan içi havalandırma sisteminin bir diğer yararı da, kovayı dumandan ve havadaki kirlilikten korumaktır.

Sağlık sistemi: Arıların balın niteliğinin bozulmaması için gösterdikleri çaba sadece ısı ve nem ayarı ile sınırlı değildir. Kovanda, bakteri üremesine neden olan bütün olayları kontrol altında tutmak için mükemmel bir sağlık sistemi çalıştırılır. Bu sistem ilk olarak bakteri üretmesi ihtimali olan maddelerin ortadan kaldırılmasını hedefler. Arıların sağlık sisteminin ana

prensibi yabancı maddelerin kovana girmesini engellemektir. Bu nedenle kovanın girişinde daima iki nöbetçi bulundurulur. Bu tedbire rağmen içeri yabancı bir böcek ya da cisim girmişse, bunun en kısa zamanda kovandan uzaklaştırılması için arılar seferber olurlar.

Kovan dışına atılamayacak büyüklükteki yabancı cisimler için ise başka bir korunma mekanizması devreye girer. Arılar böyle durumlar için "propolis" (arı reçinası) adı verilen bir madde üretirler. Bunu, çam, kavak, akasya gibi ağaçlardan topladıkları reçinelere, bazı özel salgılar ekleyerek yaparlar. Propolisin özelliği, içinde bakteri barınamamasıdır. Dışarıdan kovana girmiş canlılar propolis ile sarılırlar ve böylece bir nevi mumyalanarak kovandaki ortamdaki tecrit edilmiş olurlar.

Arıların bu davranışlarıyla ilgili öncelikle şu noktaya dikkat çekmekte yarar vardır: Arılar bir canlı öldüğünde bedeninde bozulmaların olacağını ve ortaya çıkan maddelerin kovandaki canlılara zarar verebileceğini bilmektedirler. Ayrıca bu bozulmayı engellemek için ölen canlının özel bir kimyasal işleme tabi tutulması gerektiğinin de farkındadırlar. Mumyalama işlemi için de bakteri barındırmama özelliğine sahip bir madde olan propolisi kullanmaktadırlar.

Buraya kadar sıralanmış olan bilgiler ışığında düşünerek şu soruları soralım: Acaba arılar bir canlıda meydana gelebilecek bozulmaları ve bu bozulmanın zararlı etkilerini nasıl yok edebileceklerini nereden bilmektedirler? Üstelik sadece bunları bilmekle kalmayıp propolis gibi bir maddeyi kullanıma geçirmeyi nasıl akletmiş olabilirler? Arılara bunu öğreten kimdir? Bu maddeyi arılar nasıl keşfetmişlerdir? Formülünü nasıl bulup, üretime nasıl geçmişlerdir? Bu formülün bilgisini diğer koloni üyelerine ve kendilerinden sonra gelen nesillere nasıl aktarmışlardır?

Mumyalama işlemi, antiseptik maddenin içeriği ve üretimi veya nerelerde kullanılacağı gibi konularda arıların bir bilgisinin olamayacağı ve vücutlarında bunları üretebilecekleri bir sistemi de kendilerinin meydana getiremeyeceği açıktır. Bütün bunları arılar kendi kendilerine akledemezler. Her aşamasında belli bir akıl ve bilgi gerektiren bu işlemleri, arılar tesadüfen de öğrenmiş değildirler. Çünkü tesadüfler, şuurlu ve akılcı hareketler ortaya çıkaramazlar.

Bunlar, tüm bu işlemlerin nasıl yapılacağının arılara başka biri tarafından öğretilmiş olduğunu gösterir. Bu bilgilerin tümünü arılara yaratıcıları olan Allah ilham etmektedir. Yeryüzündeki herşey gibi arılar da Melik (bütün kainatın sahibi ve mutlak surette hükümdarı) olan Allah'a boyun eğmişlerdir:

Hak Melik olan Allah pek Yücedir. O'ndan başka ilah yoktur; Kerim olan Arş'ın Rabbidir. (Müminun Suresi, 116)

En Az Malzeme ile En Fazla Depolama

Balarılar küçük balmumu parçalarına şekil vererek, 30.000 arının yaşayabileceği ve birlikte çalışabileceği kovanlar inşa edebilirler.

Kovan, her bir yüzünde yüzlerce küçük hücre bulunan balmumu duvarlı peteklerden oluşur. Bütün petek hücreleri tamı tamına aynı büyüklüktedir. Bu mühendislik harikası, binlerce arının birlikte çalışmasıyla yapılır. Arılar, bu hücreleri besin depolamak ve genç arıların bakımı için kullanırlar.

Balarılar, petek hücrelerini milyonlarca yıldır (100 milyon yıl öncesine ait arı fosili bulunmuştur) altıgen şeklinde inşa eder. Acaba neden sekizgen veya beşgen gibi geometrik şekiller değil de özellikle altıgen seçilmiştir? Bu sorunun cevabını matematikçiler veriyor: Birim alanın maksimum kullanımı için en uygun geometrik şekil altıgendir. Petekler altıgen yerine başka bir biçimde inşa edilseydi kullanılmayan bölgeler ortaya çıkacak, böylece daha az bal depolanabilecek ve kovandan daha az sayıda arı yararlanabilecekti.

Derinlikleri aynı olduğu sürece üçgen ve dörtgen hücrelerde de altıgen hücrelerdeki kadar bal depo edilebilirdi. Ancak bu şekillerden çevresi en kısa olan altıgendir. Aynı hacme sahip olmasına rağmen, altıgen hücreler için kullanılan malzeme üçgen veya dörtgen için kullanılanlardan daha azdır.

Bu durumda şu sonuca varılır: Altıgen hücre, en çok miktarda bal depolarken, inşası için en az balmumu gerektiren şekildir. Karmaşık geometri işlemleri ile ortaya çıkan bu sonuç, elbette arılar tarafından hesaplanmış değildir. Bu küçük hayvanlar, altıgeni, yaratılışlarının bir gereği olarak, yalnızca kendilerine öğretildiği, bir başka deyişle "vahyedildiği" için kullanmaktadırlar.

Arıların altı köşeli hücreleri her yönden kullanışlı bir tasarımıdır. Hücreler birbirine uygun ve duvarları ortaktır. Bu, yine en az balmumuyla en fazla depolamayı sağlar. Hücre duvarları oldukça ince olmalarına rağmen kendi ağırlıklarının birkaç katını taşıyabilecek güçtedirler.

Arılar hücrelerin yan yüzeylerinin yanında, dip taraflarını da yaparken en çok tasarruf ilkesini göz önünde bulundururlar.

Petekler, sırt sırta vermiş iki sıralı bir dilim şeklinde yapılır. Bu durumda iki hücrenin birleşim noktaları problemi doğacaktır. Bu sorun, hücre tabanlarının, üç eşkenar dörtgeni birleştirilerek inşa edilmesiyle çözülmüştür. Peteğin bir yüzünde üç hücre yapılması, tabanın öteki yüzdeki bir hücre tabanının kendiliğinden yapılmış olması demektir.

Taban eşkenar dörtgen şeklindeki balmumu plakalarından oluştuğundan, bu yöntemle yapılan hücrelerin dibinde aşağı doğru bir derinleşme görülür. Bu hücrenin hacminin, dolayısıyla da depolanacak balın miktarının artması demektir.

Buraya kadar anlatılanlarda da görüldüğü gibi altıgen, petek örülmesi için en ideal şekildir. Bu noktada cevap verilmesi gereken bir soru ortaya çıkmaktadır. Arılar altıgenin en iyi olduğunu nereden bilmektedirler?

Peteklerdeki bu kusursuz tasarımın arılar tarafından hayali evrim süreci içinde yavaş yavaş geliştirilemeyeceğini anlamak için sadece sağduyulu bir insan olmak yeterlidir. Bir arının bir gün beşgen petek yapıp, daha sonraki gün üçgen deneyip, bir süre böyle devam edip, daha sonraki günlerde, yıllarda veya yüzyıllarda altıgenin petek yapımında en karlı şekil olduğunu anlayıp, bunda karar kıldığı gibi bir senaryoyu düşünmek bile son derece saçmadır. Böyle bir şeyi iddia etmek, arıların en az insanlar kadar akıl ve bilinç sahibi varlıklar olduğunu iddia etmektir. Ki bu iddianın kabul edilmesi de aklın ve vicdanın mümkün değildir.

Arıları Allah yaratmıştır. Evrimsel bir süreç geçirmemişlerdir. Hiçbir şekilde değişime uğramamışlardır. İlk yaratıldıkları andaki özellikleri neyse günümüzdeki özellikleri de odur.

Petek Hücrelerin Diğer Özellikleri

Balarılarının petek inşası sırasında dikkat ettikleri bir başka özellik, hücrelerin eğimidir. Hücreler her iki yana doğru 13'er derece yükseltilerek yere tam paralel olmaları engellenir. Böylece bal, ağız kısmından akıp gitmez.

İşçi balarıları çalışırken birbirlerine halkalar şeklinde asılarak salkım biçiminde toplanırlar. Bundaki amaç, balmumu üretimi için gerekli olan 35°C'lik ısıyı sağlamak ve balmumu tabakalarını sertleştirmektir. Arılar da balmumunu ayaklarındaki küçük kancalarla toplarlar. Daha sonra balmumunu ağızlarına koyar, yumuşayınca kadar ağızlarında işler ve peteklerde onu şekillendirirler. Birçok arı birlikte hareket ederek, balmumunun yumuşak ve işlenebilir halde kalması için çalışma yerinin tam istenilen ısıda olmasını sağlar.

Peteğin inşasında çok ilginç bir nokta daha vardır: Peteğin yapılmasına kovanın üst kısmından başlanır ve aynı anda iki-üç dizi aşağı doğru örülür. Bir petek dilimi her iki yana doğru genişlerken, önce içerdiği iki sıranın tabanları birleşir. Bu iş gayet uyumlu ve düzenli bir şekilde gerçekleşir. Öyle ki, peteğin farklı iki ya da üç parçadan meydana getirildiğini fark etmek mümkün değildir. Aynı anlarda değişik uçlardan yapılan petek dilimleri o kadar düzgündür ki, petekler yüzlerce aç barındırmasına rağmen tek parça bir yapı izlenimi verir.

Bunun oluşabilmesi için, arıların başlangıç ve birleşme noktaları arasındaki uzaklıkları önceden hesaplayıp, hücrelerin boyutlarını ona göre planlamaları gerekir. Binlerce arının bu kadar hassas bir hesabı tutturabilmesi bilim adamlarını hayretler içinde bırakmaktadır.

Görüldüğü gibi petek yapımı ile ilgili detaylar son derece fazladır. Peteğin özel olarak tasarlanmış bir yapı olduğu açıkça görülmektedir. Böyle bir yapıda tesadüf olasılığını düşünmek ise son derece saçma olacaktır. Arıların hayatlarındaki her aşama Allah'ın sınırsız kudretinin ve yaratma gücünün bir tecellisidir.

Arılar Yönlerini Nasıl Tayin Ediyorlar?

Arılar çoğu zaman yiyecek bulabilmek için uzaklara giderek geniş alanları taramak zorunda kalırlar. Kovanlarının 800 m. ötesine kadar uzanan bir alan içerisinde, kır çiçeklerinden bal özü ve çiçek tozu toplarlar. Çiçekleri bulan arı, bunların yerini haber vermek üzere kovanına döner. Ancak bu arı, kovandaki arkadaşlarına çiçeklerin yerini nasıl anlatacaktır?

Dans yoluyla!... Kovana dönen arı bir çeşit dans yapmaya başlar. Bu dans, diğer arıların, çiçeklerin yerini bulabilmeleri için kullanılan bir anlatım yoludur. Arının yaptığı tekrarlı dans, diğer arılara hedefe ulaşmak için gereken doğrultu, yön, uzaklık gibi bütün bilgileri eksiksiz olarak verir.

Dans, arının devamlı olarak çizdiği "8" şeklinden ibarettir. Arı, sekizin ortasını, kuyruk kısmını titreterek zig-zaglar halinde çizer. Zig-zaglı yolun Güneş-kovan arasındaki doğrultuyla yaptığı açı, çiçek kaynağının tam yönünü verir.

Kaynağın yönünü bilmek de tek başına bir işe yaramaz. İşçi arılar bal özü toplayabilmek için, ne kadar uzağa gitmeleri gerektiğini de "bilmeli"dir. Kovana dönen arı, diğer arılara, yine belirli vücut hareketleriyle çiçek polenlerinin bulunduğu uzaklığı "anlatır". Bunu gövdesinin alt

kısmını sallayıp ani hava akımları oluşturarak belirtir. Diğer arılar da antenleri ile bu akımları algılayarak gidecekleri besin kaynağının uzaklığını tesbit ederler. Örneğin 250 metre uzaklıktaki yeri "tarif etmek" için yarım dakikalık bir süre içinde vücudunun alt kısmını 5 kez sallar. Böylece belirtilen açı ve uzaklıkla hedefin yeri kesin olarak belirtilmiş olur.

Ama kaynağa gidiş-geliş süresi uzun süren uçuşlarda, arıyı yeni bir sorun bekler: Besin kaynağını sadece Güneş'e göre tarif etme yeteneğine sahip olan arı, kovana dönene kadar, güneş her 4 dakikada bir 1 derece yer değiştirir. Buna göre arının, yolda geçirdiği her 4 dakika için arkadaşlarına verdiği yönde bir derece hata yapması gerekirken böyle bir problem hiç yaşamaz. Çünkü gözü yüzlerce minik altıgen mercekten oluşur. Her mercek tıpkı bir teleskopta olduğu gibi çok dar bir alanı görür. Günün belirli bir anında Güneş'e doğru bakan bir arı, uçarken sürekli olarak yerini bulabilir. Bilim adamları arının bu işi, zamana göre güneşin verdiği aydınlığın değişmesinden faydalanarak yaptığını söylüyorlar. Sonuçta arı, güneş ilerledikçe kovanda vereceği yönde düzeltme yaparak hedefin yönünü hatasız olarak belirler.

Çiçek İşaretleme Yöntemi

Balarılar, bir çiçeğin nektarının daha önce başka arılarca tüketildiğini konar konmaz anlar ve hemen çiçeği terk eder. Bu sayede hem vakit hem de enerji kaybindan kurtulur. Peki arı çiçek üzerinde inceleme yapmadan nektarın tükendiğini nereden anlamaktadır?

Çünkü çiçekten faydalanan ve nektarı tüketen arkadaşları o çiçeği, özel kokulu bir damla bırakarak işaretlerler. Onlardan sonra gelen herhangi bir arı çiçeğe konar konmaz önceden bırakılan kokuyu alır ve çiçeğin işe yaramaz olduğunu anlayarak hemen başka bir çiçeğe yönelir. Böylece birden fazla arının aynı çiçekle zaman kaybetmeleri engellenmiş olur.

Bal Mucizesi

Allah'ın küçücük bir hayvan kanalıyla insanlara sunduğu balın ne denli önemli bir besin kaynağı olduğunu biliyor musunuz?

Bal, fruktoz ve glukoz gibi şekerlerin yanı sıra magnezyum, potasyum, kalsiyum, sodyum klorür, kükürt, demir ve fosfor gibi minerallere sahiptir. Nektar ve polen kaynaklarının niteliklerine göre değişmekle birlikte, balda B1, B2, C, B6, B5 ve B3 vitaminleri bulunmaktadır. Ayrıca bakır, iyot, demir ve çinko da az miktarlarda bulunur. Balın içeriğinde bunların dışında bazı hormonlar da vardır.

Bal, Kuran ayetinde haber verildiği gibi, "insanlara şifa" olma özelliği taşımaktadır. 20-26 Eylül 1993 tarihleri arasında Çin'de yapılan Dünya Arıcılık Kongresi'nde bilim adamlarının bal hakkındaki yorumları da bunu doğruluyor:

Kongre'de, arı ürünleri ile tedavi konusu ağırlık kazandı. Özellikle ABD'li bilim adamları bal, arı sütü, polen ve arı reçinasının (propolis) birçok hastalığı tedavi ettiğini bildirdiler. Romanyalı bir doktor balı katarakt hastaları üzerinde denediğini ve 2094 hastadan 2002'sinin (%95) bal sayesinde tam olarak iyileştiğini açıkladı. Polonyalı doktorlar ise arı reçinasının hemoroid, deri hastalıkları, kadın hastalıkları gibi birçok hastalığa iyi geldiğini tespit ettiklerini bildirdiler. (Hürriyet, 19 Ekim 1993)

Bilimde en ön sıraları alan ülkelerde arıcılık ve arı ürünleri artık başlıbaşına bir araştırma dalı durumundadır. Balın diğer yararları ise şöyle sıralanabilir:

Kolayca sindirilir: İçindeki şekerlerin bir başka cins şeker (fruktozun glikoza) dönüşebilme özelliği sayesinde bal, yüksek miktarda asit içermesine rağmen en hassas mideler tarafından bile kolaylıkla sindirilir. Aynı zamanda bağırsakların ve böbreklerin daha iyi çalışmasına yardımcı olur.

Düşük kalorilidir: Balın bir diğer özelliği de, aynı oranda şekerle karşılaştırıldığında oldukça tatlı olmasına rağmen, vücuda yaklaşık %40 oranında daha az kalori sağlamasıdır. Vücuda yoğun enerji vermesine rağmen, kilo yapmaması balı üstün nitelikli bir besin kaynağı yapmaya yeter.

Süratle kana karışır: Bal ılık suyla karıştırıldığında 7 dakika içinde kana karışır. İçerdiği serbest şekerlerden dolayı beynin çalışması kolaylaşır.

Kan yapımına destek olur: Bal, kan yapımı için vücudun gereksinim duyduğu enerjinin önemli bir bölümünü karşılar. Ayrıca kanın temizlenmesine de yardımcı olur. Kan dolaşımını hem düzenleyici, hem de kolaylaştırıcı yönde etkisi vardır. Damar sertliğine karşı önemli bir koruyucudur.

İçinde bakteri barınmaz: Balın bakteri barınmasına olanak tanımayan özelliği "inhibine etki" olarak adlandırılır. Yapılan deneyler sulandırılmış balın bakteri öldürücü özelliğinin saf bala göre iki kat arttığını göstermiştir. İşin ilginç, arı kolonisine yeni dahil olacak kurtçukların, kendilerine bakmakla görevli arılarca -sulandırılmış balın bu özelliğini bilirmişçesine-sulandırılmış balla beslenmesidir.

Arı Sütü: Arı sütü, kovadaki işçi arıların ürettiği bir maddedir. Çok besleyici olan arı sütünde şeker, protein, yağ ve birçok vitamin bulunur. Vücudun kuvvetsiz düştüğü durumlarda ve doku yaşlanmalarından ileri gelen bozukluklarda kullanılır.

DEVE

Bakmıyorlar mı o deveye; nasıl yaratıldı? Göğe, nasıl yükseltildi? Dağlara; nasıl oturtulup-kuruldu? Yere; nasıl yayılıp-döşendi? Artık sen, öğüt verip-hatırlat. Sen, yalnızca öğüt verici bir hatırlatıcısın. (Gaşiye Suresi, 17-21)

Tüm varlıklar, tüm evreni olduğu gibi kendilerini de yaratan Allah'ın sonsuz gücünü ve ilmini göstermektedirler. Allah bunu birçok ayette bildirmekte, her yarattığının bir ayet, yani delil ve ibret olduğuna sürekli dikkat çekmektedir.

Gaşiye Suresi'nin 17. ayetinde de, yine üzerinde dikkatle düşünülmesi ve ibret alınması gereken bir hayvandan, "deve"den bahsedilmektedir.

Aşağıda, Allah'ın Kuran'da "Bakmıyorlar mı o deveye nasıl yaratıldı?" ifadesiyle üzerinde düşünmeye davet ettiği bu hayvan hakkında bazı çarpıcı bilgiler verilmiştir.

1. Açlık ve susuzluğa olağanüstü dayanma yeteneği: Deve, 50°C sıcaklıkta 8 gün aç susuz kalabilir. Bu süre içinde toplam ağırlığının %22'sini kaybeder. İnsan, vücudunda bulunan suyun

%12'sini kaybettiğinde ölürken, deve, vücudundaki suyun %40'ını kaybettiği halde ölmez. Devenin susuzluğa dayanıklılığının diğer bir sebebi de, gündüz vücut ısısını 41°C'ye kadar çıkartan bir mekanizmaya sahip olmasıdır. Bu sayede gündüz aşırı çöl sıcaklığında su kaybını minimum seviyede tutabilmektedir. Soğuk çöl gecelerinde ise vücut ısısını 30°C'ye kadar düşürebilmektedir.

2. Mükemmel su kullanım ünitesi: Develer, 10 dakikada ağırlıklarının üçte biri oranında su içerler. Bu miktar kimi zaman 130 litreyi bulabilmektedir. Bunun yanı sıra deve, insana oranla 100 kat daha geniş alanı kaplayan bir burun mukozasına sahiptir. Hayvan, çok büyük ve kıvrımlı burun mukozası sayesinde, havadaki nemin %66'sını tutabilmektedir.

3. Besinlerden ve sudan maksimum istifade: Hayvanların çoğu böbreklerinde biriken üre kana karıştığı anda zehirlenerek ölür. Oysa, deve, vücudunda oluşan üreyi defalarca karaciğerden geçirerek, sudan ve besinlerden maksimum derecede istifade edebilmektedir.

Devenin kan ve hücre yapısı da, çöl şartlarında uzun süre susuz yaşayabilmesini sağlayabilecek şekildedir. Hücre duvarları, hücrelerinin fazla su kaybetmesini engelleyecek bir yapıdadır. Kan yapısı ise, devenin vücudunda su minimuma indiğinde bile kan akışında bir ağırlaşmaya olanak vermeyecek biçimdedir. Ayrıca kanında, susuzluğa dayanıklılığı arttıran albümin enzimi, diğer canlılardan daha fazla miktarda bulunmaktadır.

Devenin bir başka destekleyicisi de hörgüçüdür. Hörgüçlerde devenin vücut ağırlığının beşte biri kadar yağ depo edilmiştir. Devede yağın tek bir noktada toplanması, -yağa bağlı olarak- vücudun her yerinde yoğun oranda su atılmasını engeller. Bu da devenin suyu minimum oranda kullanmasına sebep olur.

Bir hörgüçlü deve, normalde günde 30-50 kilo besin alabilirken, zor şartlarda günde sadece 2 kg. kuru otla bir ay boyunca yaşayabilmektedir. Devenin ağız ve dudak yapısı, ayakkabı kösesini delecik kadar sivri dikenleri bile rahatlıkla yiyebileceği şekildedir. Dört yüzlü midesi ve sindirim sistemi ise önüne çıkan herşeyi öğütebilecek kadar güçlüdür. Deve normalde yiyecek sınıfına girmeyen kauçuk gibi maddelerden bile istifade etmesini bilir. Kurak ortamlarda bu özelliğin ne kadar değerli olduğu açıktır.

4. Hortumlara ve fırtınalara karşı önlem: Devenin gözleri iki kat kirpiklidir. Kirpikler, kapan gibi içiçe geçerek, gözü şiddetli kum fırtınalarına karşı tam bir korumaya alır. Develer ayrıca burun deliklerini de kum girmesini engellemek için kapatabilirler.

5. Yakıcı sığağa ve dondurucu soğuğa karşı önlem: Bütün vücudunu kaplayan sık tüyler çölün yakıcı güneşinin hayvanın derisine ulaşmasına engel olur. Bunlar aynı zamanda soğukta da hayvanın ısınmasını sağlar. Çöl develeri 70°C'lik sıcaklıktan etkilenmezken, çift hörgüçlü develer sıfırın altında 52°C'lik soğuklarda yaşayabilmektedir. Bu tip develer, 4.000 metrelik yüksek yaylalarda bile hayatlarını sürdürebilmektedirler.

6. Kızgın kumlar için önlem: Bacaklarına oranla son derece büyük olan ayakları da özel olarak yaratılmış, hayvan kuma batmadan yürüyebilsin diye genişletilip yayılmıştır. Ayak tabanlarındaki özel kalın deri ise kızgın çöl kumlarına karşı alınmış bir tedbirdir. Tüm bu bilgilerin ışığında düşünelim:

Deve, kendi vücudunu çöl ortamına göre mi ayarlamıştır? Burun mukozasını kendisi oluşturup, tepesindeki hörgücü o mu meydana getirmiştir? Ya da hortum ve fırtınalara karşı göz ve burun yapısını kendisi mi tasarlamıştır? Kan ve hücre yapısını, o, su harcamama esası

üzerine kendisi mi düzenlemiştir? Vücudundaki tüylerin dokusunu devenin kendisi mi seçmiştir? O mu kendisini "çöl gemisi"ne dönüştürmüştür?

Deve -herhangi bir başka canlı gibi- elbette bunları yapamaz, kendi kendini insanlara faydalı hale getiremez.

"Bakmıyorlar mı o deveye, nasıl yaratıldı?" ayeti, gerçekten de bu olağanüstü hayvanın var oluşunu en iyi biçimde açıklamaktadır. Deve de, herşey gibi yaratılmış, çeşitli özelliklerle bezenmiş ve Allah'ın yaratışındaki üstünlüğün bir delili olarak yeryüzüne yerleştirilmiştir.

Deve, bu tür üstün fiziksel özelliklerle yaratılırken, insana hizmetle görevlendirilmiştir. İnsan ise, tüm varlık aleminin içindeki buna benzer yaratılış mucizelerini görmek ve tüm varlıkların yaratıcısı olan Allah'ı bilip-tanımakla...

Kuran'da Kelime Tekrarları

Kuran'da birbiriyle ilgili bazı kelimeler mucizevi bir biçimde aynı sayıda veya anlamına göre birbirlerinin tam katı olarak tekrarlanır. Aşağıdaki tablolarda bu tür kelimeler ve Kuran içindeki tekrarlanış adetleri verilmiştir. (Detaylı bilgi için bkz. *Kuran Mucizeleri*, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık)

Yedi Gök	7	Bitki	26
Göklerin Yaratılışı	7	Ağaç	26
İman	25	Akletmek	49
Küfür	25	Nur	49
Hıyanet	16	Ceza (karşılık)	117
Habis	16	Affetmek (117x2)	234
Zekat	32	Yaz-Sıcak	1+4:5
Bereket	32	Kış-Soğuk	1+4:5
Dünya	115	Şarap	6
Ahiret	115	Sarhoşluk	6
Melek	88	Cennet	77
Şeytan	88	Cehennem	77

İnsan	65	Gün	365
Toprak	17	Ay	12
Nutfe	12	Günler	30
Alak	6	De	332
Bir çiğnemlik et	3	Dediler	332
Kemik	15	İyiler (Ebrar)	6
Et	12	Kötüler (Fuccar)	3
TOPLAM	65	Dil	25
		Vaaz	25

De ki: "Eğer bütün ins ve cin (toplulukları), bu Kur'an'ın bir benzerini getirmek üzere toplansa, -onların bir kısmı bir kısmına destekçi olsa bile- onun bir benzerini getiremezler." (İsra Suresi, 88)

Kuran'da 19 Sayısı

Kuran'ın matematiksel mucizesinin bir başka yönü ise 19 sayısının, ayetlerin içine şifresel bir biçimde yerleştirilmiş olmasıdır. Müddessir Suresi'nin 30. ayetinde dikkat çekilen bu sayı, Kuran'ın bazı yerlerinde şifrelenmiştir. Bunun örneklerini şöyle sayabiliriz:

- * Besmele 19 harftir.
- * Kuran 114 (19x6) sureden oluşur.
- * İlk vahyolan sure (96. sure) son dan 19. suredir.
- * Kuran'ın ilk vahyedilen ayetleri 96. surenin ilk 5 ayetidir ve bu ayetlerin toplam kelime sayısı 19'dur.
- * Vahyedilen ilk sure (Alak Suresi) 19 ayete sahiptir.
- * Son vahyedilen sure olan Nasr, toplam 19 kelimeden oluşur.
- * Ayrıca bu surenin Allah'ın yardımından söz eden ilk ayeti de 19 harftir.
- * Kuran'da 114 (19x6) besmele bulunur. Bu da 19'un 6 katıdır.
- * Kuran'da 113 sure besmele ile başlar. Başında besmele bulunmayan tek sure, 9 numaralı Tevbe Suresi'dir. Kuran'da sadece Neml Suresi'nde iki besmele bulunmaktadır. Bu besmelelerden biri surenin başında diğeri ise 30. ayette yer alır. Besmele ile başlamayan Tevbe Suresi'nden itibaren saymaya başlanıldığında Neml Suresi'nin 19. sırada yer aldığı görülecektir.

* Tevbe Suresi'nden 19 sure sonra gelen 27 numaralı Neml Suresi'nin hem başında, hem de 30. ayetinde besmele vardır. Böylece 27. surede iki besmele bulunur. Besmeleleri 114'e tamamlayan 27. surenin 30. ayetidir.

* Sure ve ayet numaralarını yani 27 ve 30'u topladığımızda 57 (19x3) sayısını buluruz.

* Tevbe Suresi'nden (9) Neml Suresi'ne (27) kadar olan sure numaralarının toplamı;
(9+10+11+12+13+14+15+16+17+18+19+20+21+22+23+24+25+26+27=) 342'dir. Bu da 19'un 18 katıdır.

* Numarası 19 ve 19'un katı olan ayetlerde geçen Allah isminin toplam sayısı 133 (19 x 7)'tür.

* Bir anlamına gelen "vahid" (i harfi okunurken ekleniyor) kelimesinin ebced değeri 19'dur. Kuran'da bu kelime, bir çeşit yemek, bir kapı vs. gibi farklı kelimeler için kullanılmıştır. "Bir Allah" olarak kullanımı ise 19 keredir.

* 19 kere vahd kelimesinin geçtiği ayetlerin sure ve ayet numaralarının toplamı: 361 (19 x 19)'dir.

* "Yalnızca Allah'a ibadet edin" ifadesinin Arapçası "Vahdahu" 7:70, 39:45, 40:12, 40:84 ve 60:4 numaralı ayetlerde geçer. Bu sayılar tekrarsız olarak toplandığında 361 (19 x 19) sayısını elde ederiz.

* İlk başlangıç harflerinden (Elif, Lam, Mim; Bakara Suresi, 1. ayet) son başlangıç harflerine (Nun; Kalem Suresi, 1. ayet) kadar olan ayet sayısı 5.263 (19 x 277)'tür.

* Başlangıç harflerinin bulunduğu ilk sure ile başlangıç harflerinin bulunduğu son sure arasında, başlangıç harflerinin bulunmadığı 38 (19 x 2) sure vardır.

* "Rahman" kelimesi ise Kuran'da 57 (19 x 3) defa geçmektedir.

* Kuran'da bahsi geçen 30 farklı rakam vardır.

* Kuran'da geçen tüm bu sayıları (tekrarlar dikkate alınmadan) topladığımızda çıkan sayı 162.146'dır. Bu da 19'un 8534 katıdır:

1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+19+20+30+40+50+60+70+80+99+100+200+300+1000+2000+3000+5000+50000+100000=162.146 (19x8534)

* Kuran'ın en başından itibaren 19 ayete sahip ilk suresi İnfitar Suresi'dir. Bu surenin diğer bir özelliği son kelimesinin Allah olmasıdır. Bu aynı zamanda Rabbimizin "Allah" olarak zikredilen Kuran'daki sondan 19. ismidir.

* Sure numaraları 19'un katı olan surelerin ayet sayılarını (besmele dahil) topladığımızda:

	SURE NO	AYET SAYISI
19 x 1	19. Sure	99
19 x 2	38. Sure	89
19 x 3	57. Sure	30
19 x 4	76. Sure	32

19 x 5	95. Sure	9
19 x 6	114. Sure	7
TOPLAM		266 (19 x 14)

* Kaf harfı ile başlayan 50. surede 57 (19x3) adet kaf harfı vardır. Başında kaf harfı bulunan 42. surede yine 57 (19x3) adet kaf harfı bulunur. 50. surenin 45 ayeti vardır. Bunları toplarsak sonuç 95 (19x5)'tir. 42. surenin 53 ayeti vardır. Bunları toplarsak 42+53 yine 95 (19x5)'tir.

* Kaf Suresi'nin ilk ayetinde Kuran için kullanılan Mecid kelimesinin ebced değeri 57 (19x3)'dir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi sure içindeki kaf harflerinin toplamı da 57'dir.

* Kaf Suresi'ndeki kaf harflerinin geçtiği ayetlerin numarasını topladığımızda 19'un 42 katı olan 798 sayısını elde ederiz. 42 sayısı ise başlangıç harfleri arasında kaf olan diğer bir surenin numarasıdır.

* Nun harfı sadece 68. surenin başında bulunur. Bu suredeki "nun" harflerinin toplam sayısı 133 (19x7)'tür.

Bu konudaki diğer tespitler ise şöyledir: Tüm Kuran'da;

* Resul (elçi) kelimesi 513 (19x27) kere,

* Etiu (itaat ediniz) kelimesi 19 kere,

* Rab (tamlama ile kullanılmayanlar) kelimesi 152 (8x19) kere,

* Abd (kul), Abid (kulluk eden kişi) ve İbadet kelimeleri ise toplam 152 (8x19) kere geçmektedir.

Bu Kur'an, Allah'tan başkası tarafından yalan olarak uydurulmuş değildir. Ancak bu, önündekileri doğrulayan ve kitabı ayrıntılı olarak açıklayandır. Bunda hiç şüphe yoktur, alemlerin Rabbindendir. Yoksa: "Bunu kendisi yalan olarak uydurdu" mu diyorlar? De ki: "Bunun benzeri olan bir sûre getirin ve eğer gerçekten doğru sözlüyseniz Allah'tan başka çağırabildiklerinizi çağırın." (Yunus Suresi, 37-38)

(Detaylı bilgi için bkz. *Kuran Mucizeleri 1-2-3*, Harun Yahya (Adnan Oktar))

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzenbulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 350 milyon fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrin teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrin teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılabileceğini, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorisinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

- 1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.
 - 2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.
 - 3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.
- Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrin teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorisin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrin teorisi, Yaratılışı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemiştir. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturma potansiyeli artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."
(Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrin teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("*New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life*", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrincilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmazla girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden

daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilmemektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu durum, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.
2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.
3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.
4. Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorisinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığına anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfî etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdır. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır. Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler" in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşıırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:nu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır. (Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıydılar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl

tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of *Australopithecines* in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırır. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecus*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, Aralık 1992)

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* insan ile aynı ortamda yana yana bulunmuşlardır. (Time, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açık ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunlu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanişaya sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrin teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemten geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında

savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrinciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırınsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücrelerini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar**. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskopunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beyin içi kapkaranlıktır, ışık beyin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırlı pırlı bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size

dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmeye olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarı ne kadar gürültülü de olsa beyin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojiye çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yarattığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ısı ısıll renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları

kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, ilahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağın yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrin Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitilmiş insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur.

Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlarıdır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafıl olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyü'nün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyü'nün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "**büyü**"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyü'sünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyü'nün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "**büyü** bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"i ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.

Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.

(Bakara Suresi, 32)

ARKA KAPAK

Siz kimsiniz ve dünya üzerindeki hayatınızın amacı nedir? Sizi kim var etti, sahip olduğunuz mükemmel bedeni kim yarattı? Diğer tüm insanları ve tüm evreni kim var etti? Tüm bunları yaratmaktaki amacı nedir ve sizden ne istiyor? Pek çok insan, hayatını bu sorular üzerinde ciddi bir biçimde düşünmeden kurmuştur. Zihnini, bu sorularla değil, akşam yiyeceği yemekle, döviz kurlarıyla, sevdiği kadın ya da erkekle, gelecek endişesiyle ve benzeri konularla doldurur. Ancak zihnini meşgul eden tüm bu konular, bir kaç on yıl sonra, kaçınılmaz olan ölümle birlikte anlamsız hale gelecektir. İnsanın ölümle birlikte başlayacak ebedi hayatında konaklayacağı yer de, üstteki sorular doğrultusunda, yaşamını nasıl geçirdiğine göre belirlenecektir.

Bu soruların en doğru cevaplarını insana öğreten yegane kaynak ise, insanları ve tüm evreni yaratan, hepimizin Rabbi olan Allah'ın indirdiği kitap Kuran-ı Kerim ve Peygamber Efendimiz (sav)'in hadisleridir. Elinizdeki kitap, insanları düşünmekten kaçındıkları bazı soruları düşünmeye davet etmekte ve Kuran'da verilen cevapları bildirmektedir. Ve herkes bilmelidir ki, bu sorular, insanlara önemli gibi gelen diğer tüm konulardan çok daha önemlidir.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen sayıları 300'ü aşan eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.